
RAYMOND
CHANDLER
THE LITTLE
SISTER

RAYMOND CHANDLER

AVANTAJ... MARLOWE

(Sora cea mică)

BUCUREŞTI 1993
EDITURA Z

În româneşte de CONSTANTIN POPESCU

Coperta de GH. BALTOC

Raymond Chandler – *The Little Sister*

Penguin Books in Association with Hamish Hamilton, 1961.

1

Pe uşa cu geam jivrat e o placă scrisă cu litere negre, scorojite: *Philip Marlowe...Birou de Cercetări*. O uşă destul de jalnică, la capătul unui coridor la fel de jalnic, în genul de clădire ce fusese nouă pe vremea când camerele de baie îmbrăcate complet în faianţă au constituit baza civilizaţiei. Uşa e încuiată, alături însă e o alta, cu acelaşi anunţ, dar neîncuiată. Intraţi – înăuntru nu-s decât eu şi o muscă mare, albastră. Dacă sunteţi însă din Manhattan, statul Kansas, vedeţi-vă mai bine de treabă.

*

Era într-o dimineaţă de vară, limpede şi luminoasă, cum sunt în California primăvara timpuriu, înainte de-a se lăsa ceaţa groasă. Ploile au încetat. Dealurile sunt verzi, iar dincolo de colinele Hollywood-ului se văd munţii înalţi, acoperiţi cu zăpadă. Magazinele de blănuri îşi fac reclama anuală pentru solduri. Bordelurile specializate în fecioare de şaisprezece ani merg strălucit. Iar pe Beverly Hills au început să înflorească arborii de jacaranda.

Pândeam de cinci minute musca albastră şi aşteptam să se aşeze. N-avea chef să ia loc. Prefera să se rotească şi să cânte prologul la Pagliacci. Ridicasem puţin pliciul şi eram gata. Pe colţul biroului se întinsese o pată luminoasă de soare. Ştiam că mai devreme sau mai târziu musca avea să aterizeze acolo.

La început, nici n-am văzut-o când s-a aşezat. Bâzâitul a încetat. Uite-o. Atunci a sunat telefonul.

Am întins mâna stângă încet şi cu răbdare. Am ridicat uşor receptorul şi am şoptit:

— O clipă, vă rog.

L-am lăsat apoi cu grijă pe sugativa cafenie. Musca era încă pe colţul biroului, lucioasă, albastră-verzuie şi plină de păcate. Am tras adânc aer în piept şi-am plesnit-o. Rămăşiţele ei au traversat jumătate din încăpere şi-au căzut pe covor. M-am apropiat, am apucat-o de aripa întreagă şi i-am dat drumul în coşul de hârtii.

— Mulţumesc c-ai aşteptat – am spus la telefon.

— Domnul Marlowe, detectivul?

Era o voce ca de fetiţă, vorbind cam repezit. Am răspuns că-i domnul Marlowe, detectivul.

— Cât ceri pentru serviciile dumitale, domnule Marlowe?

— Ce fel de servicii?

Vocea se înăspri puţin.

— N-aş prea vrea să-ţi spun la telefon. E… e foarte confidenţial. Dar mai înainte de a-mi pierde vremea venind până la biroul dumitale aş dori să-mi fac o idee…

— Patruzeci de dolari pe zi, plus cheltuielile. Afară de cazul când e o afacere retribuită global.

— Mult prea mult — spuse vocea stins. Înseamnă să mă coste sute de dolari, iar eu n-am decât un salariu mic şi…

— Unde eşti?

— Într-un *drugstore*[1]. Chiar alături de biroul dumitale.

— Puteai să economiseşti cinci cenţi. Liftu-i pe gratis.

— Ce… Ce-ai spus?

I-am repetat.

— Urcă să te văd cum arăţi. Dac-ai intrat într-o încurcătură din cele cu care mă ocup eu, pot să-ţi dau un sfat foarte bun…

— Ar trebui să mă informez mai întâi asupra dumitale – răspunse vocea fetiţei pe un ton foarte ferm. E o chestiune extrem de delicată, extrem de personală. N-o pot discuta chiar cu oricine.

— Dacă-i atât de delicată, ai face bine să te adresezi unei detective.

---

[1] Magazin general, cu un bufet pentru băuturi.

— Dumnezeule, nici n-am ştiut că există! Pauză. Nu cred că o detectivă m-ar putea ajuta. Vezi, domnule Marlowe, Orrin trăia în mijlocul unor oameni foarte răi. Aşa cel puţin mi-am închipuit. Administratorul pensiunii e o persoană extrem de neplăcută. Miroase a băutură. Dumneata bei, domnule Marlowe?

— Fiindcă veni vorba…

— Nu cred că ţin să apelez la serviciile unui detectiv care consumă băuturi alcoolice, indiferent ce fel. Nu accept nici măcar tutunul.

— Ai să fi mulţumită dac-am să cojesc o portocală?

I-am surprins indignarea la capătul firului.

— Ai putea, cel puţin, să vorbeşti ca un gentleman.

— Ce-ar fi să încerci la Clubul Universităţii? Am auzit că le-au mai rămas câţiva gentlemen-i, deşi nu sunt sigur c-au să ţi-i dea pe mână – i-am răspuns şi-am închis telefonul.

Era un prim pas în direcţia cea bună, dar insuficient. Ar fi trebuit să fi încuiat uşa şi să mă fi ascuns sub birou.

2

Peste cinci minute răsună soneria la uşa de pe coridorul camerei pe care o foloseam ca sală de aşteptare. Am auzit cum se închide uşa. Apoi n-am mai auzit nimic. Uşa dintre camera mea şi sala de aşteptare era întredeschisă. Am tras cu urechea şi-am ajuns la concluzia că cineva se mulţumise să arunce o privire prin odaia pustie şi să plece fără să mai intre. Dar am auzit bătăi uşoare în uşă. Apoi o tuse ca în astfel de ocazii. Mi-am dat jos picioarele de pe birou, m-am ridicat şi m-am dus să văd cine-i. Ea era. N-a fost nevoie să scoată un cuvânt, căci mi-am dat seama cu cine am de-a face. Şi n-avea nimic din Lady Macbeth. Era o fată micuţă, curăţică, o fată cu un aer cam afectat, cu păr şaten, pieptănat lins şi cu ochelari fără rame. Purta un taior cafeniu, de comandă, iar pe umăr îi atârna de o curea, una din acele poşete pătrate, prea voluminoase, care te duc cu gândul la surorile de caritate dând primul ajutor răniţilor. Pe părul şaten, lins stătea o pălărie cam ponosită. Fata nu era fardată deloc şi n-avea nici bijuterii. Ochelarii fără rame o făceau să semene cu o bibliotecară.

— Asta nu-i o manieră de-a vorbi cu oamenii la telefon! se răsti ea. Ar trebui să-ţi fie ruşine.

— Sunt prea mândru ca s-arăt că mi-e ruşine. Intră.

I-am deschis uşa. Apoi am invitat-o să ia loc.

S-a aşezat cam la cinci centimetri de marginea scaunului

— Dac-aş fi vorbit astfel cu unul dintre pacienţii doctorului Zugsmith, mă concedia. Doctorul e foarte pretenţios cum mă adresez pacienţilor... chiar şi celor dificili.

— Ce face amicul? Nu l-am mai văzut de când am căzut de pe acoperişul garajului.

Păru surprinsă şi foarte serioasă.

— Dar, evident, n-ai de unde să-l cunoşti pe doctorul Zugsmith.

Vârful unei limbi cam anemice i se strecură printre buze într-o cercetare furişă şi zadarnică.

— Cunosc pe un doctor George Zugsmith la Santa Rosa.

— Ah, nu. Eu vorbesc de doctorul Alfred Zugsmith din Manhattan, dar Manhattan din statul Kansas, nu Manhattan din statul New York.

— Trebuie să fie un alt doctor Zugsmith. Cum te cheamă?

— Nu sunt sigură dacă-i cazul să-ţi spun.

— Atunci, ai venit doar să mă vezi?

— Să zicem. Dacă trebuie să dau unei persoane complet necunoscute amănunte despre familia mea, am cel puţin dreptul să hotărăsc dacă-i genul de om în care să mă pot încrede.

— Ţi-a spus cineva vreodată că eşti o fetiţă foarte şmecheră?

În dosul ochelarilor fără rame, ochii ei se aprinseră brusc.

— Sper să nu îndrăznească nimeni.

Am întins mâna, am luat pipa şi-am început s-o umplu.

— „Sper” nu-i chiar cuvântul potrivit. Renunţă la pălăria aia şi cumpără-ţi o pereche de ochelari nostimi, cu rame colorate. Ştii de care, d-ăia piezişi, care-ţi dau un aer oriental…

— Doctorul Zugsmith n-ar îngădui aşa ceva – răspunse ea prompt. Crezi totuşi că mi-ar veni bine? întrebă şi roşi discret.

Am aprins pipa cu un chibrit şi-am suflat fumul peste birou. Se trase înapoi.

— Dacă mă angajezi – i-am spus – ăsta sunt. Cum mă vezi. Trebuie să fii nebună să-ţi închipui c-ai să dai peste nişte sfinţi în meseria mea. Ţi-am trântit telefonul, şi

totuşi ai urcat până aici. Ai deci nevoie de ajutor. Cum te cheamă şi ce s-a întâmplat?

Se mulţumi să se uite fix la mine.

— Ascultă – i-am spus – ai venit din Manhattan, Kansas. Ultima oară când am învăţat pe dinafară Almanahul Lumii, ăsta era un orăşel pe lângă Topeka. Cu vreo douăsprezece mii de locuitori. Lucrezi pentru doctorul Alfred Zugsmith şi-l cauţi pe un oarecare Orrin. Manhattan e un orăşel. Sunt sigur. În Kansas nu-s decât şase oraşe mari. Deci mi-ai dat destule informaţii ca să descopăr toată istoria familiei dumitale.

— Ce sens are s-o faci? întrebă ea tulburată.

— S-o fac? Dar nici nu mă gândesc. M-am săturat de toţi cei ce vin să-mi toarne poveştile lor. Stau aici fiindcă n-am unde să mă duc. N-am chef de muncă. Nu vreau nimic.

— Vorbeşti prea mult.

— Da. Vorbesc prea mult. Oamenii singuratici vorbesc întotdeauna prea mult. Ori nu vorbesc deloc. Ş-acum la treabă. Nu pari să fi dintre cei ce apelează la detectivi particulari, mai ales la detectivii particulari pe care nu-i cunoşti.

— Ştiu – răspunse ea liniştit. Iar Orrin o să se înfurie îngrozitor, ca şi mama, de altminteri. Am ales la întâmplare numele dumitale din cartea de telefon…

— Şi cum ai făcut-o? Cu ochii închişi sau deschişi?

Mă fixă o clipă de parc-aş fi fost un monstru.

— Şapte cu treisprezece – răspunse ea calm.

— Cum?

— Marlowe are şapte litere – spuse ea – iar Philip Marlowe treisprezece. Şapte şi cu treisprezece…

— Cum te cheamă, pentru numele lui Dumnezeu? am întrebat-o aproape urlând.

— Orfamay Quest. Îşi strânse pleoapele de-ai fi zis că vrea să plângă. Îmi silabisi numele de botez. Locuiesc cu mama – continuă ea, vorbind din ce în ce mai repede, ca şi cum timpul meu ar fi costat-o bani. Tata a murit acum patru ani. Era doctor. Fratele meu, Orrin, trebuia să se

facă şi el chirurg, dar după doi ani de medicină s-a apucat de inginerie. Pe urmă, anul trecut, s-a dus să lucreze pentru Cal-Western Aircraft Company la Bay City. Nu l-a silit nimeni. Avea o slujbă bună la Wichita. Cred că pur şi simplu a vrut să vină aici, în California. Aproape toţi vrea.

— Aproape toţi vor – i-am spus. Dacă ai de gând să porţi ochelarii ăştia fără rame, ar trebui, cel puţin, să fii demnă de ei.

Chicoti, îşi cobori privirea şi trase cu vârful degetului o linie pe birou.

— Vorbeai de ochelarii ăia piezişi, care-ţi dau parcă un aer oriental?

— Lasă asta. Ce-i cu Orrin? L-am adus în California. L-am adus la Bay City. Ce facem acum cu el?

Reflectă un moment şi se încruntă. Îmi studie faţa parcă voia să ia o hotărâre. Apoi cuvintele izbucniră:

— Orrin n-avea obiceiul să ne scrie regulat. În ultimele şase luni, mamei nu i-a scris decât de două ori, iar mie de trei ori. Ultima scrisoare e veche de câteva luni. Mama şi cu mine am căzut pe gânduri. Aşa că, fiind în concediu, am venit să-l văd. Până acum n-a plecat niciodată din Kansas. Se opri. Nu iei note? întrebă ea.

Am mârâit.

— Credeam că detectivii îşi notează întotdeauna în carneţele.

— Lăsă glumele pe seama mea. Dumneata spune mai departe. Ai venit, deci, în concediu. Şi pe urmă ce s-a-ntâmplat?

— I-am scris lui Orrin că vin, dar n-am primit nici un răspuns. Atunci i-am trimis o telegramă din Salt Lake City, dar nu mi-a răspuns nici la ea. Aşa că nu mi-a rămas decât să mă duc la locuinţa lui. E groaznic de departe. Am luat autobuzul. E la Bay City, pe Idaho Street, la numărul 449.

Se opri din nou, apoi repetă adresa, dar n-am notat-o nici de data asta. Mă mulţumeam să mă uit la ochelarii ei, la părul ei şaten, lins, la pălăria mică şi caraghioasă,

la unghiile nelăcuite, la buzele nerujate şi la vârful limbii micuţe care-i juca între buzele palide.

— Poate că nu cunoşti Bay City, domnule Marlowe.

— Poate. Ştiu însă că de fiecare dată când mă duc pe-acolo trebuie să-mi cumpăr un cap nou. Vrei să-ţi termin eu povestea?

— Ce-e-e?

Făcu nişte ochi atât de mari, încât prin lentile semănau cu cei ai peştilor de mare adâncime, din acvarii.

— S-a mutat – am spus. Şi nu ştii unde s-a mutat. Şi ţi-e teamă că se destrăbălează într-un apartament foarte luxos, în compania unei persoane îmbrăcată într-un mantou lung de vizon şi discret parfumată.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

— Sau poate sunt grosolan?

— Te rog, domnule Marlowe – rosti în cele din urmă – nu-mi pot închipui aşa ceva despre Orrin. Iar dacă aude Orrin ce-ai spus, o să-ţi pară rău. E în stare de nişte răutăţi nemaipomenite. Ştiu însă că s-a întâmplat ceva. E o pensiune jalnică, iar administratorul nu mi-a plăcut deloc. Oribil individ. A zis că Orrin s-a mutat de câteva săptămâni, că nu ştie unde, că nici nu-i pasă, şi că n-are chef decât să tragă o duşcă bună de gin. Nu înţeleg cum a fost în stare Orrin să locuiască la o asemenea pensiune.

— Ai zis „o duşcă de gin”?

Se înroşi.

— Aşa a zis administratorul. Eu doar repet.

— Foarte bine. Continuă.

— Aşadar, M-am dus la întreprinderea unde lucra. V-am spus, Cal-Western Company. Mi-au comunicat c-a fost concediat odată cu mulţi alţii şi că asta-i tot ce ştiu. Aşa că m-am dus la oficiul poştal şi-am întrebat dacă Orrin n-a anunţat cumva la ei schimbarea adresei. Mi-au răspuns că nu-mi pot da nici o informaţie. Interzice regulamentul. Le-am spus cum stau lucrurile, iar funcţionarul de-acolo a zis că dacă eram sora lui, o să se ducă să vadă. Aşa că s-a dus şi-a căutat şi s-a întors şi-a

zis nu, Orrin nu lăsase nici o nouă adresă. Astfel c-am început să mă cam neliniştesc. I s-o fi întâmplat vreun accident, sau mai ştiu eu ce.

— Nu te-ai gândit s-anunţi poliţia?

— N-am îndrăznit. Orrin nu mi-ar fi iertat-o. E greu să te înţelegi cu el chiar când e bine dispus. Familia noastră… Ezită, iar privirea ei căpătă o expresie pe care încercă s-o ascundă. Continuă cu sufletul la gură: Familia noastră nu-i din cele care să…

— Ascultă – i-am spus eu foarte plictisit – n-am vrut să spun că individul a furat un portofel. Mă gândeam doar că poate l-o fi călcat o maşină şi şi-a pierdut memoria, sau că-i prea grav rănit ca să poată vorbi.

Mă pironi cu o privire nu prea admirativă.

— Dacă i s-ar fi întâmplat aşa ceva, am fi aflat. În buzunarele oricui există câte un indiciu după care să-l identifici.

— Câteodată nu le mai rămân decât buzunarele.

— Încerci cumva să mă sperii, domnule Marlowe?

— Dac-aş încerca, n-aş reuşi deloc. Ce-ţi închipui la urma urmei că s-a-ntâmplat?

Îşi duse arătătorul subţire la buze şi îl atinse prudent cu vârful limbii.

— Dac-aş fi ştiut, n-aş mai fi venit la dumneata. Cât ceri ca să-l găseşti?

Am făcut o pauză lungă, apoi am răspuns:

— Adică, singur, fără ajutorul nimănui?

— Da, singur, fără ajutorul nimănui.

— Hm. Depinde. Ţi-am spus care e tariful meu.

Îşi adună mâinile pe marginea biroului, apoi şi le încleştă violent. N-am văzut niciodată gesturi mai lipsite de sens ca ale ei.

— Mi-am închipuit că dumneata fiind detectiv, şi priceput la lucruri de-astea, o să-l poţi găsi imediat – spuse ea. Nu-ţi pot oferi mai mult de douăzeci de dolari. Trebuie să-mi plătesc masa şi hotelul, şi biletul de tren înapoi şi ştii, hotelul e îngrozitor de scump, iar masa în tren…

— La ce hotel stai?

— Nu te supăra, dar aş prefera să nu-ţi spun.

— De ce?

— Mai bine să nu-ţi spun. Mi-e o frică de moarte să nu se înfurie Orrin. De fapt, pot să-ţi telefonez oricând, nu-i aşa?

— Hm. Ascultă, domnişoară Quest, de ce altceva îţi mai e frică, în afară de furia lui Orrin?

Pipa mi se stinsese. Am aprins-o şi-am privit-o pe fată, pe deasupra ei.

— Fumatul pipei nu-i un obicei cam dezgustător?

— Probabil. Dar o să trebuiască mai mult de douăzeci de dolari ca să mă faci să renunţ. Şi nu încerca să eviţi întrebările mele.

— Nu-ţi permit să vorbeşti aşa cu mine! se înfurie ea. Fumatul pipei e, în orice caz, un obicei dezgustător. Mama nu l-a lăsat niciodată pe tata să fumeze în casă, nici măcar în ultimii doi ani pe care i-a mai apucat după infarct. Tata avea obiceiul să stea uneori cu pipa stinsă în gură. Mamei însă nu i-a plăcut nici asta. Eram plini de datorii şi i-a spus că nu-şi poate îngădui luxul s-arunce banii pe lucruri inutile, ca tutunul. Biserica avea mult mai mare nevoie de bani, decât tata.

— Încep să înţeleg – am zis încetişor. Într-o familie ca a voastră, vă face sigur cineva de râs.

Se ridică brusc şi îşi strânse la şold trusa de prim-ajutor.

— Nu-mi place persoana dumitale. Şi nu cred c-am să te angajez. Dacă insinuezi că Orrin a săvârşit ceva rău te-asigur că nu el ne-a făcut familia de râs.

Nici n-am clipit. S-a sucit brusc, a luat-o spre uşă, a pus mâna pe clanţă, apoi s-a întors din mers, a revenit spre mine şi, deodată, a început să plângă. Am reacţionat la lacrimile ei ca un peşte împăiat la o momeală proaspătă.

A scos o batistă mică şi şi-a tamponat colţul ochilor.

— Acum cred c-ai să chemi poliţia – se bâlbâi ea. Iar ziarul din Manhattan o să afle şi-o să ne calomnieze.

— Nu crezi aşa ceva şi nu-ncerca să mă impresionezi. Arată-mi o fotografie de-a lui Orrin.

Vârî grăbită batista la loc şi scoase altceva din geantă. Îmi întinse peste birou un plic. Subţire, deşi putea să cuprindă câteva fotografii. Nu m-am uitat înăuntru.

— Descrie-mi-l pe Orrin – i-am spus.

Se concentră. Avu astfel prilejul să-şi joace sprâncenele

— În martie trecut a împlinit douăzeci şi opt de ani. Are păr şaten deschis, mult mai deschis ca al meu, ochii albaştri, mult mai deschişi ca ai mei, şi-şi piaptănă părul peste cap. E foarte înalt, peste un metru optzeci. N-are însă decât vreo şaptezeci de kilograme. E cam ciolănos. Îşi lăsase o mustăcioară blondă, dar mama l-a obligat să şi-o radă. Zicea că…

— Nu-mi spune! Zicea că i-a cerut preotul să şi-o radă ca să-şi umple cu ea o pernă.

— Nu-ţi permit să vorbeşti aşa despre mama! ţipă ea, pălind de furie.

— Hai, lasă prostiile! Au rămas încă destule lucruri pe care nu le cunosc despre dumneata. Nu mai face pe mironosiţa cu mine. Orrin are niscai semne distinctive, cum ar fi aluniţele, cicatricele, sau psalmul douăzeci şi trei tatuat pe piept? Şi nu te mai deranja să roşeşti.

— Nu-i nevoie să ţipi la mine. De ce nu te uiţi la fotografii?

— Fiindcă-i probabil îmbrăcat. La urma urmei, eşti sora lui. Ar fi cazul să ştii.

— Nu, n-are nici un semn. I-a rămas o mică cicatrice pe mâna stângă de când i-au scos un neg.

— Ce obiceiuri are? Cum se distrează? În afară de faptul că nu fumează, nu bea şi nici nu umblă cu fete.

— Dar… de unde ştii?

— De la mama dumitale.

Zâmbi. Începeam să mă întreb dacă nu cumva băuse.

Avea dinţii foarte albi, regulaţi şi vorbea cu buzele strânse. Era semnificativ.

— Eşti caraghios. Orrin studiază tot timpul şi are un aparat de fotografiat foarte scump, cu care-i pozează pe unii fără ca ei să ştie. Uneori, respectivii se-nfurie. Orrin spune însă c-ar trebui să se vadă aşa cum sunt în realitate.

— Să sperăm că lui n-o să i se-ntâmple asta niciodată. Ce fel de aparat e?

— Unul din acelea mici cu lentila foarte fină. Poţi să fotografiezi cu el pe aproape orice lumină. Un Leica.

Am deschis plicul şi-am scos dinăuntru câteva fotografii mici, foarte clare.

— Astea, desigur, n-au fost luate c-un astfel de aparat.

— O, nu! Le-a făcut Philip, Philip Anderson. Un băiat cu care am fost prietenă o vreme. Se opri şi suspină. Şi cred că ăsta-i adevăratul motiv pentru care am venit la dumneata, domnule Marlowe. Pentru că şi pe dumneata te cheamă tot Philip.

— Hm – m-am mulţumit eu să-i răspund, deşi m-am simţit vag mişcat. Ce s-a-ntâmplat cu Philip Anderson?

— Dar vorbeam despre Orrin…

— Ştiu – am întrerupt-o. Ce s-a-ntâmplat totuşi cu Philip Anderson?

— E încă la Manhattan. Privi într-o parte. Mamei nu-i prea place de el. Bănuiesc că ştii despre ce-i vorba.

— Da, ştiu – i-am răspuns. N-ai decât să plângi dacă vrei. N-am să ţi-o iau în nume de rău. Şi eu, unul, mă smiorcăi groaznic.

M-am uitat la cele două fotografii. Una din ele, cam voalată, nu-mi era de nici un ajutor. Cealaltă, o poză destul de bine scoasă, reprezenta un tip înalt şi ciolănos, cu ochii foarte apropiaţi, cu buze subţiri şi drepte şi o bărbie ascuţită. Avea expresia la care mă aşteptam. Era tipul care ţi-ar fi făcut imediat observaţie, dac-ai fi uitat să te ştergi de noroi pe pantofi. Am pus fotografiile pe birou şi-am privit-o pe Orfamay Quest, încercând să

găsesc pe figura ei măcar o trăsătură de-a lui. N-am reuşit. Nici cea
mai slabă umbră de asemănare familială, ceea ce, fireşte,
nu-nseamnă absolut nimic. Şi nici n-a însemnat vreodată.

— Foarte bine – am spus. Am să mă duc până la pensiune şi-am să văd ce-i pe-acolo. Ar trebui însă să-ţi cam dai seama cum stau lucrurile. Orrin soseşte într-un oraş necunoscut. O vreme câştigă bani buni. Poate mai mulţi decât a câştigat vreodată. Cunoaşte oameni cum n-a mai întâlnit. Iar ăsta nu-i un oraş – crede-mă că nu-i, cunosc Bay City – cum e Manhattan din statul Kansas. Aşa c-a lăsat baltă învăţătura şi nu vrea ca familia lui să afle. Are să-i treacă.

O clipă îşi pironi în tăcere privirea asupra mea, apoi clătină din cap.

— Nu, Orrin nu-i în stare de-aşa ceva, domnule Marlowe.

— Oricine-i în stare. Mai ales unul ca Orrin. Genul de individ provincial, ipocrit, ţinut din scurt toată viaţa, de mămica şi de popi. Ajuns aici, se simte singur. Face rost de bani buni. Ar vrea să se distreze niţel, dar nu distracţii popeşti. Să nu crezi c-am ceva împotriva lor. Dar cred că-i sătul de-aşa ceva, nu?

Dădu din cap fără să scoată un cuvânt.

— Aşa c-are chef să se distreze şi nu prea ştie cum. Pentru asta îţi trebuie experienţă. S-a încurcat cu vreo damă, a început să bea şi are impresia c-a săvârşit o crimă, de parc-ar fi furat izmenele episcopului. În definitiv, merge pe douăzeci şi nouă de ani şi dacă ţine să se tăvălească în mocirlă, treaba lui. Găseşte el pe cineva asupra căruia să dea toată vina mai târziu.

— Nu vreau să te cred, domnule Marlowe – spuse ea încet. Aş fi disperată dacă mama…

— Era vorba de douăzeci de dolari – am întrerupt-o.

— Trebuie să-ţi plătesc acum?

Părea uluită.

— Cum e obiceiul în Manhattan, Kansas?

— N-avem nici un detectiv particular la Manhattan. Doar poliţie. Adică, nu cred c-avem detectivi.

Scotoci din nou prin sacoşa de unelte şi trase dinăuntru
un portofel roşu din care scoase mai multe bancnote, împăturite fiecare grijuliu. Trei de cinci dolari şi cinci de un dolar. Nu părea să-i mai fi rămas multe înăuntru. Ţinu portofelul astfel ca să văd cât e de gol. Netezi apoi bancnotele pe birou, le puse una peste alta şi le împinse spre mine. Foarte încet, foarte tristă, de parcă şi-ar fi înecat pisoiul iubit.

— Să-ţi dau o chitanţă?

— N-am nevoie, de chitanţă, domnule Marlowe.

— Am eu, în schimb. Refuzi să-mi dai numele şi adresa, aşa că-mi trebuie un act cu numele dumitale.

— La ce-ţi trebuie?

— Ca să dovedesc că lucrez pentru dumneata.

Am scos chitanţierul, am trecut suma şi i l-am întins ca să semneze copia. N-a vrut. După o clipă a luat în silă creionul chimic şi a scris pe copie „Orfamay Quest” cu litere regulate, ca ale unei secretare.

— Nici acum nu-ţi treci adresa?

— Mai bine, nu.

— Telefonează-mi atunci când vrei. E şi numărul de acasă în cartea de telefon. Blocul Bristol, apartamentul 428.

— Puţin probabil c-am să te vizitez – răspunse ea rece.

— Nici nu te-am invitat. Telefonează-mi, dacă vrei. Pe la patru. S-ar putea să fi aflat ceva. S-ar putea, tot atât de bine, să nu fi aflat nimic.

— Sper că mama n-o să considere c-am făcut o greşeală – zise ea şi se ridică zgândărindu-şi buza cu unghia palidă. Vreau să spun, o greşeală fiindc-am venit aici.

— Nu-mi mai pomeni de lucrurile care nu-i plac mamei dumitale. Scuteşte-mă.

— Cum îţi permiţi?

— Şi încetează cu „cum îţi permiţi”.

— Am impresia că eşti foarte arogant.

— Nu, n-ai impresia asta. Crezi că sunt şmecher. Iar eu cred că eşti o mică mincinoasă încântătoare. Nu-ţi închipui că tot ce fac e pentru douăzeci de dolari, nu-i aşa?

Se uită drept la mine, iar privirea i se răci brusc.

— Atunci de ce?

Cum nu i-am răspuns, adăugă:

— Fiindc-a venit primăvara?

Am continuat să tac. S-a înroşit niţel. Apoi a chicotit. Nu-mi venea să-i spun că mă plictiseam de moarte neavând ce face. Poate că era într-adevăr din pricina primăverii. Sau a ceva din ochii ei, a ceva mult mai vechi decât oraşul Manhattan, din statul Kansas.

— Cred că eşti, de fapt, foarte drăguţ – zise ea încet.

Apoi se întoarse repede şi ieşi aproape în fugă din birou. Pe coridorul de afară paşii ei scoteau un sunet mic, ascuţit, ca o ciocănitură, aşa cum ciocănea mama ei pe marginea mesei din sufragerie când tatăl ei încerca să mai ia pe furiş o bucată de plăcintă. Şi bătrânul era lefter. Nu mai avea nimic. Nu-i mai rămăsese decât să stea pe-un balansoar pe veranda din faţă, acolo în Manhattan, Kansas, cu o pipă stinsă în gură. Se legăna pe veranda din faţă, încet, cu răbdare, pentru că atunci când ai avut un infarct trebuie să iei lucrurile încet şi cu răbdare. Şi să aştepţi infarctul următor. În gură cu o pipă goală. Fără tutun. Nu-i rămânea decât să aştepte.

Am vârât într-un plic cei douăzeci de dolari greu câştigaţi de la Orfamay Quest, i-am scris numele pe plic şi i-am dat drumul în sertarul biroului. Nu mă atrăgea ideea de a mă plimba cu atâţia bani la mine.

3

Puteai cunoaşte Bay City cu mult înainte de a cunoaşte Idaho Street. Şi puteai afla multe despre Idaho Street fără ca măcar să cunoşti casa cu numărul 449. Blocul din faţă avea trotuarul desfundat, ajuns din nou aproape ţărână. Gardul strâmb al unui depozit de cherestea mărginea pavajul crăpat de peste drum. Cam pe la jumătatea străzii, şinele ruginite ale unui drum de tranzit intrau pe două porţi înalte de lemn, legate cu un lanţ, ce nu păreau deschise de douăzeci de ani. Pe porţi şi de-a lungul gardului, copiii scriseseră şi desenaseră cu cretă.

Pe veranda din faţă, scundă şi nevopsită, a casei cu numărul 449 erau risipite cinci scaune-balansoar, din lemn şi nuiele, pe care legăturile de sârmă şi aerul umed al plajei le mai ţineau încă în picioare. Jaluzelele verzi ale ferestrelor de jos ale casei erau lăsate pe trei sferturi şi crăpate. Lângă uşa de la intrare se afla un anunţ mare: „Nu avem camere libere”. Anunţul stătea acolo de foarte mult timp. Se decolorase şi era plin cu murdărie de muşte. Uşa dădea într-un coridor lung, de unde urcau nişte scări în spirală ce reveneau spre intrare. În dreapta – un raft strâmt, având atârnat alături, de un lanţ, un creion chimic. Deasupra – un buton de sonerie şi un anunţ: „Administrator” – scris cu litere galbene şi negre şi prins în trei pioneze, din care nu erau două la fel. Pe zidul din faţă – un telefon cu plată.

Am apăsat pe butonul soneriei. Am auzit-o sunând prin apropiere, dar nu se întâmplă nimic, Am apăsat încă o dată. Acelaşi rezultat. M-am strecurat până la o uşă cu o placă metalică, în alb şi negru: „Administrator”. Am bătut

la ea. Apoi i-am tras un picior. Nimeni nu păru să se sinchisească.

Am ieşit din nou din casă şi am luat-o pe-alături, de-a lungul unei alei strâmbe, betonate, care ducea la intrarea de serviciu. Aveam impresia că locuinţa administratorului trebuia să se găsească pe-aici. În restul casei nu erau probabil decât camere de închiriat. Pe mica verandă am dat peste o ladă de gunoi murdară şi o lădiţă de lemn plină cu sticle de băutură goale. Dincolo de uşa cu plasă a verandei, uşa din dos a casei era deschisă. Înăuntru domnea întunericul. Mi-am lipit faţa de plasa de sârmă şi-am tras cu ochiul. Prin uşa din spatele verandei am văzut un scaun cu spătarul înalt, cu o haină atârnată pe el, iar pe scaun un tip în cămaşă, cu mânecile sumese şi cu pălăria pe cap. Tipul era scund. N-am văzut ce face, dar părea că stă la capătul unei mese fixată în perete şi îşi ia micul dejun într-un colţ.

Am bătut în uşa cu plasă. Omul nu mi-a dat nici o atenţie. Am buşit din nou, mai tare. De data asta s-a lăsat pe spate cu scaunul şi mi-a arătat o faţă mică şi palidă, în care era înfiptă o ţigară.

— Ce pofteşti? se răsti el.

— Unde-i administratorul?

— Nu-i aici, şefule.

— Da' tu cine eşti?

— Ce te priveşte?

— Vreau o cameră.

— N-avem camere libere, şefule. Nu ştii să citeşti literele de tipar?

— Întâmplător am alte informaţii.

— Nu mai spune? Scutură scrumul cu unghia, fără să scoată ţigara din gura lui mică şi tristă. Hai, întinde-o.

Îşi readuse scaunul cu picioarele pe pământ şi îşi văzu mai departe de treabă.

Am coborât cu zgomot treptele verandei, apoi m-am întors tiptil. Am pipăit cu grijă uşa cu plasă. Era prinsă cu un cârlig. L-am ridicat cu lama briceagului şi l-am învârtit

uşor. Se auzi un zgomot slab, acoperit însă de altele mai puternice ce răzbăteau din fund, din bucătărie.

Am păşit înăuntru, am traversat veranda de serviciu şi-am intrat în bucătărie. Stârpitura era prea ocupat ca să mă observe. Bucătăria avea o maşină de gătit cu trei ochiuri, câteva policioare cu farfurii soioase, un frigider ciobit şi o masa într-un colţ, pentru micul dejun. Masa era acoperită cu bani. Majoritatea bancnote, dar şi monezi de argint, de toate felurile, până la un dolar. Stârpitura îi număra, îi făcea, fişicuri şi-i trecea într-un carneţel. Îşi umezea creionul în gură, fără să mişte ţigara care-i ardea între buze.

Pe masă trebuie să fi fost câteva sute de dolari.

— Zi de chirii? l-am întrebat bine dispus.

Stârpitura s-a întors cu o mişcare extrem de iute. O clipă zâmbi şi nu răspunse. Zâmbetul unui om a cărui minte nu zâmbeşte. Scoase chiştocul din gură, îi dădu drumul pe duşumea şi-l strivi cu talpa. Luă o altă ţigară din buzunarul cămăşii, o înfipse în gaura rămasă pe faţă şi scotoci după un chibrit.

— Îmi place cum ai intrat – zise el amabil.

Fiindcă nu găsea chibrit, se suci cu o mişcare degajată pe scaun şi-şi vârî mâna în buzunarul hainei. Un obiect greu se lovi de piciorul scaunului. L-am înşfăcat de încheietura mâinii mai înainte ca acel obiect greu să iasă din buzunar. Se lăsă cu toată greutatea pe spate şi buzunarul hainei începu să se ridice spre mine. Atunci am împins scaunul de sub el.

Căzu rău pe duşumea şi se lovi cu capul de colţul mesei. Asta nu l-a împiedicat să încerce din nou să-mi tragă una cu piciorul în burtă. M-am dat înapoi cu haina lui în mână şi-am scos din buzunarul ei revolverul de calibrul 38 pe care-l pipăise până atunci.

— Să nu-ţi închipui că dacă stai pe jos o să fim prieteni – i-am spus.

Se ridică încet, prefăcându-se mai ameţit decât era. Îşi duse mâna la guler, la ceafă, şi lumina sclipi pe metal în

timp ce braţul lui zvâcni spre mine. Era un şmecher mic şi îndrăzneţ.

L-am plesnit peste bărbie cu propriul lui revolver şi se întinse la loc pe duşumea. L-am călcat pe mâna care ţinea cuţitul. Se schimonosi de durere, dar nu scoase nici un sunet. Am făcut vânt cuţitului cu piciorul într-un colţ. Era un cuţit lung şi subţire şi părea foarte ascuţit.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine – i-am spus. Scoţi pistolul şi arunci cu cuţitul în oamenii care nu caută decât o locuinţă. Chiar şi în vremurile astea, e o manevră învechită.

Îşi prinse mâna rănită între genunchi, o strânse şi începu să fluiere printre dinţi. Lovitura peste bărbie nu părea să-l fi afectat.

— În regulă – zise el – am priceput. Nu poţi să ai pretenţia să fiu perfect. Ia banii şi cară-te. Să nu crezi însă că n-o să punem laba pe tine.

M-am uitat la colecţia de bancnote mici şi mijlocii şi la monedele de un dolar de pe masă.

— Judecând după arsenalul tău, întâmpini probabil, o serioasă rezistenţă când strângi chiria. Am traversat odaia spre uşa care dădea înăuntru şi-am apăsat pe clanţă. Nu era încuiată. M-am întors. Îţi las revolverul în cutia de scrisori – i-am spus. Data viitoare du-te şi vezi cine sună.

Fluiera încă uşor printre dinţi şi îşi ţinea mâna. Îmi aruncă o privire piezişă, gânditoare, apoi împinse banii într-o servietă ponosită şi o încuie. Îşi scoase pălăria, o netezi, o aşeză pe cap cu un gest stilat şi-mi zâmbi calm şi sigur de el.

— N-am nevoie de pistol. Geme oraşul de arme. Lasă însă, şişul la Clausen. M-am chinuit mult ca să-l ascut.

— Ai şi operat cu el?

— Poate. Mă ameninţă cu degetul. Cine ştie, s-ar putea să ne mai întâlnim în curând. Când o să am şi-un prieten cu mine.

— Spune-i atunci să poarte o cămaşă curată. Şi să-ţi dea şi ţie una.

— Doamne, Doamne – zise dojenitor stârpitura – ce brutali suntem când ni s-a agăţat o insignă de poliţist.

Trecu uşor pe lângă mine şi coborî scările de lemn ale verandei din spate. Paşii lui bocăniră pe strada, apoi se pierdură. Semănau leit cu răpăitul tocurilor lui Orfamay pe coridorul de la biroul meu. Nu ştiu de ce, dar am încercat sentimentul ciudat că n-am apreciat lucrurile la justa lor valoare. Senzaţia era inexplicabilă. Se datora poate faptului că stârpitura avea ceva inflexibil. Nu chelălăise, nu făcuse scandal, ci se mulţumise să zâmbească, să fluiere printre dinţi, să vorbească şoptit şi să-mi arunce o privire ce promitea că n-are să mă uite.

M-am apropiat şi-am luat de jos cuţitul. Avea lama lungă şi subţire, ca o pilă de unghii ascuţită şi lustruită bine. Mânerul şi apărătoarea erau dintr-un material plastic uşor şi păreau dintr-o singură bucată. Am apucat cuţitul de mâner şi l-am zvârlit sec în masă. Lama s-a desfăcut singură şi s-a înfipt tremurând în lemn.

Am răsuflat adânc, am împins mânerul la loc în lamă şi l-am tras din masă. Ciudat cuţit, făcut cu un scop şi un plan anume, nici unul plăcut.

Am deschis uşa din dos a bucătăriei şi-am trecut dincolo cu revolverul într-o mână şi cu cuţitul în cealaltă.

Era o cameră de toate zilele, cu un pat ce se fixează în perete, lăsat însă jos şi cu aşternuturile mototolite. Alte mobile: un fotoliu bombat, cu un braţ găurit de o arsură, şi un birou de stejar, înalt, cu sertare şi capac rabatabil, ca vechile chepenguri de pivniţă, ce stătea sprijinit de zid, lângă fereastra de la stradă. Alături, o dormeză, iar pe dormeză, un bărbat. Picioarele încălţate în ciorapi cenuşii, noduroşi îi atârnau peste marginea dormezei. Capul îi zăcea la o jumătate de metru de pernă. Nu pierduse însă mare lucru, judecând după culoarea feţei de pernă. Partea superioară a trupului era îmbrăcată într-o cămaşă decolorată rău şi un pulover cenuşiu, complet uzat. Avea gura deschisă, faţa îi lucea de transpiraţie şi răsufla ca o rablă de Ford cu radiatorul spart. Pe noptiera de alături se găsea o farfurie cu mucuri de ţigări, din care

unele păreau răsucite de mână. Pe jos, o sticlă de gin aproape plină şi o ceşcuţă în care fusese poate cafea, dar de mult. Odaia duhnea mai ales a gin şi a aer stricat, deşi în aer plutea şi un iz de marijuana.

Am deschis fereastra, mi-am sprijinit fruntea de plasa metalică ca să trag puţin aer curat în plămâni şi m-am uitat pe stradă. Doi copii se plimbau pe biciclete de-a lungul gardului de la depozitul de cherestea, oprindu-se uneori să examineze obscenităţile desenate pe scânduri. Nici o altă mişcare prin apropiere. Nici măcar un câine. Mai încolo, în colţul străzii, se ridicase un nor de praf, ca şi cum ar fi trecut o maşină.

M-am apropiat de birou. Înăuntru am dat peste registrul casei, aşa că l-am răsfoit pân-am ajuns la numele Orrin P. Quest, scris de mână, cu o meticulozitate perfectă, iar la numărul 214 o altă mână, al cărei scris nu mai era nici meticulos, nici perfect, completase cu creionul fişa. Am parcurs registrul până la capăt, dar n-am mai găsit pe nimeni trecut la camera 214. Un anume G W. Hicks ocupa camera 215. Am vârât registrul la loc în birou şi am traversat odaia spre dormeză. Omul încetă să sforăie şi să bolborosească şi-şi zvârli braţul drept peste trup, cu gestul unui orator. M-am aplecat, i-am strâns nasul între două degete şi i-am îndesat în gură o bucată din pulover. S-a oprit din sforăit şi a deschis brusc ochii. Erau voalaţi şi congestionaţi. Se luptă cu mâna mea. Când am fost sigur că-i complet treaz, i-am dat drumul, am luat de jos sticla plină cu gin şi-am turnat niţel într-un pahar răsturnat alături. I-am întins paharul. Mâna i se repezi înainte ca splendida nerăbdare a unei mame ce-şi întâmpină fiul pierdut.

Am îndepărtat paharul ca să nu-l poată ajunge şi l-am întrebat:

— Tu eşti administratorul?

Îşi linse buzele unsuroase şi făcu:

— Grrr.

Încercă să apuce paharul. L-am aşezat pe masă, în dreptul lui. Îl luă grijuliu cu ambele mâini şi şi-l turnă pe

faţă. Apoi, râzând copios, zvârli cu paharul în mine. Am apucat să-l prind şi să-l pun la loc pe masă. Omul mă măsură cu atenţie, încercând zadarnic să pară treaz.

— Ce vrei? croncăni el, plictisit.

— Tu eşti administratorul?

Dădu din cap afirmativ şi aproape căzu de pe dormeză.

— Trebuie să fiu beat – zise el. Niţel, niţeluş beat.

— Nu eşti prea rău beat. Mai răsufli încă.

Îşi lăsă picioarele pe duşumea şi-şi îndreptă trupul. Chicoti deodată amuzat, făcu trei paşi neregulaţi, căzu din nou în genunchi, se sprijini în palme şi încercă să muşte piciorul unui scaun.

L-am ridicat în picioare, l-am aşezat pe fotoliul bombat, cu braţul ars, şi i-am turnat o duşcă din doctoria lui. O bău, se cutremură violent şi deodată privirea păru că-şi revine, devenind şireată. Beţivii de felul lui au brusc clipe de înţelegere limpede a realităţii. Niciodată nu ştii când vine acea clipă şi nici cât are să ţină.

— Cine dracu eşti? mârâi el.

— Caut pe un anume Orrin P. Quest.

— Pe cine?

Am repetat. Se şterse pe faţă cu mâinile şi spuse scurt:

— S-a cărat.

— Când?

Flutură mâna, aproape căzu de pe scaun, apoi o agită în direcţia opusă pentru a-şi restabili echilibrul.

— Dă-mi să beau – zise el.

I-am mai turnat o porţie de gin şi-am ţinut-o la depărtare.

— Dă-o-ncoa'! mă somă el. Sunt nefericit.

— Nu-ţi cer decât să-mi dai adresa actuală a lui Orrin P. Quest.

— Ştii că eşti bine! – spuse el spiritual şi făcu o încercare moale să ajungă la pahar.

Am lăsat paharul pe duşumea, apoi am scos şi i-am întins una din cărţile mele de vizită.

— Asta te poate ajuta să te concentrezi.

O privi atent, rânji, o îndoi, apoi o mai îndoi o dată. O ţinu în palma desfăcută, o scuipă şi o aruncă peste umăr.

I-am întins paharul cu gin. Îl bău în sănătatea mea, dădu solemn din cap şi-l aruncă şi pe el peste umăr. Paharul se rostogoli pe podea şi se lovi de rama parchetului. Omul se sculă cu o uşurinţă surprinzătoare, ridică degetul gros spre tavan, îşi strânse în palmă celelalte degete şi scoase printre dinţi un sunet ascuţit.

— Cară-te! – zise el. Am prieteni. Se uită la telefonul din perete, apoi îndărăt la mine cu un aer şiret. Câţiva băieţi care au să aibă ei grijă de pielea ta – rânji el.

Nu i-am răspuns.

— Nu mă crezi, hm? răcni el deodată, furios. Am clătinat sceptic din cap.

Se îndreptă spre telefon, înşfăcă receptorul din agăţătoare şi formă cinci numere. L-am urmărit. Unu-trei-cinci- şapte-doi.

Deocamdată îşi epuizase toată energia. Receptorul îi scăpă din mână, se lovi de perete, iar el se aşeză jos alături. Duse receptorul la ureche şi bombăni cu faţa la perete:

— Dă-mi-l pe doctor.

Am ascultat în tăcere.

— Vince! Doctore! strigă el enervat. Scutură receptorul şi-l zvârli cât colo. Se lăsă în mâini pe duşumea şi începu să se târască în cerc. Când mă văzu, păru surprins şi se înfurie. Se ridică din nou, bălăbănindu-se, şi-mi întinse mâna. Mai dă-mi o băutură.

Am cules paharul de jos şi i-am turnat ce mai rămăsese în sticla de gin. Îl primi cu demnitatea unei ducese cherchelite, dădu băutura pe gât cu un gest impertinent, păşi calm spre dormeză, se întinse pe ea şi îşi puse paharul sub cap, drept pernă! Adormi pe loc.

Am atârnat receptorul în furcă, am mai aruncat o privire prin bucătărie, mi-am plimbat mâinile peste trupul lui şi i-am scos din buzunar o legătură de chei. Printre ele şi un şperaclu.

Uşa de la hol se închidea automat, aşa că am fixat-o ca să mă pot întoarce şi-am pornit-o în sus pe scări. Pe drum, m-am oprit ca să notez pe un plic: Doctorul Vince, 3572. Putea fi un indiciu.

În timp ce urcam, casa era cufundată într-o tăcere deplină.

4

Şperaclul bine pilit al administratorului mă ajută să deschid fără zgomot uşa camerei 214. Am împins-o. Odaia nu era goală. Un tip îndesat şi voinic stătea cu spatele la uşă, aplecat asupra unui geamantan de pe pat. Pe cuvertură se aflau cămăşi, ciorapi şi lenjerie de corp, iar el le împacheta cu răbdare şi atenţie, sâsâind încet şi monoton.

În clipa când balamalele scârţâiră, omul se încordă. Întinse mâna spre pernă.

— Mă iertaţi – i-am zis – dar administratorul mi-a spus că odaia e goală.

Tipul era chel ca un grapefruit. Purta pantaloni gri-închis din flanel, susţinuţi de bretele de plastic transparente, peste o cămaşă albastră. Îşi scoase mâna de sub pernă, şi-o duse la cap, apoi o lăsă în jos. Se întoarse spre mine, şi de data asta avea păr.

Arăta la fel de firesc cum poate arăta părul; neted, castaniu şi fără cărare. Mă privi furios pe sub perucă.

— Nu strică niciodată să baţi la uşă – zise el.

Avea o voce groasă şi o faţă lată, de om prudent, cu o mare experienţă de viaţă.

— De ce să bat dacă administratorul mi-a spus că odaia e goală?

Dădu satisfăcut din cap. Expresia furioasă dispăru.

Fără altă invitaţie, am înaintat în cameră. O revistă cu istorii pornografice stătea cu copertele în sus pe pat, alături de valiză. Într-o scrumieră de sticlă verde ardea o ţigară de foi. Camera era îngrijită şi în ordine, iar pentru acea casă – curată.

— Probabil că şi-a închipuit că te-ai şi mutat – am zis, încercând să par bine intenţionat şi cu un oarecare talent pentru a spune adevărul.

— E liberă într-o jumătate de oră.

— Îmi dai voie să mă uit şi eu prin cameră?

— Nu eşti de mult la oraş, nu-i aşa? zise el, zâmbind trist.

— De ce-ntrebi?

— Eşti nou-venit, nu?

— De ce-ntrebi?

— Îţi place casa şi cartierul?

— Nu prea. Odaia e însă bună.

Rânji, scoţând la iveală un dinte îmbrăcat în porţelan, prea alb pentru cel de alături.

— De cât timp cauţi?

— De-abia am început. De ce mă întrebi?

— Mă faci să râd – zise el fără să râdă. În oraşul ăsta nu te uiţi prin camere. Le iei pe nevăzute. Urbea e atât de ticsită, încât făceam rost de zece dolari doar spunând că-i
o cameră liberă aici.

— Sunt dezolat. Un oarecare Orrin P. Quest mi-a vorbit de ea. Aşa c-ai pierdut cei zece dolari.

— A, da?

Nici n-a clipit. N-a mişcat un muşchi. Parc-aş fi vorbit cu o broască ţestoasă.

— Nu face pe nebunul cu mine – spuse el. O să-ţi pară rău.

Îşi luă ţigara de foi din scrumiera de sticlă verde şi suflă puţin fum prin care îmi aruncă o privire cenuşie, rece. Am scos o ţigară şi m-am frecat cu ea pe bărbie.

— Ce păţesc cei ce fac pe nebunii cu tine? l-am întrebat. Le dai să-ţi ţină peruca?

— Nu te-agăţa de peruca mea – zise el furios.

— Iartă-mă.

— La intrare e un anunţ că nu sunt camere libere. De ce-ai venit până aici şi cum ai găsit odaia asta?

— N-ai reţinut numele – i-am răspuns. Orrin P. Quest.

I l-am silabisit. Nici măcar asta nu l-a încântat. Urmă o pauză încordată.

Se întoarse cu o mişcare abruptă şi vârî în valiză un teanc de batiste. M-am tras niţel mai aproape de el. Când reveni cu faţa la mine, figura lui căpătase o expresie parcă pânditoare. De fapt, o avusese de la bun început.

— E prieten cu tine? întrebă el în treacăt.

— Am copilărit împreună.

— Un tip liniştit – spuse el degajat. Ne salutam. Lucrează la Cal-Western, nu?

— A lucrat.

— Ah! A plecat de-acolo?

— L-au dat afară.

Am continuat să ne pândim. Era inutil. O făcusem amândoi de prea multe ori în viaţă ca să ne mai aşteptăm la miracole.

Îşi duse iar ţigara de foi la buze şi se aşeză pe marginea patului, lângă valiza deschisă. Aruncându-mi o privire înăuntru am zărit patul pătrat al unui revolver automat ieşind discret de sub o pereche de chiloţi împăturiţi
neglijent.

— Quest ăsta a plecat de zece zile – zise el gânditor. Şi îşi mai închipuie că odaia e liberă?

— Judecând după registru, e într-adevăr liberă.

— Beţivanul ăla de jos nu s-a mai uitat prin registru de-o lună – zise el, mârâind dispreţuitor. Ascultă... stai niţel. Privirea i se ascuţi, iar mâna îi rătăci nepăsător pe valiza deschisă, împingând în treacăt ceva din apropierea armei. Când mâna se îndepărtă, revolverul nu se mai vedea. Am fost distrat toată dimineaţa, altminteri ar fi trebuit să-mi dau seama pe loc. Eşti detectiv.

— Perfect. Să spunem că sunt detectiv.

— Ce pofteşti?

— Nu poftesc nimic. M-am întrebat doar ce cauţi aici.

— M-am mutat de la 215, de vizavi. Camera asta-i mai bună. Asta-i tot. E simplu. Eşti mulţumit?

— Foarte mulţumit – i-am răspuns, supraveghindu-i mâna ce putea înşfăca arma, dacă-i venea chef.

— Ce fel de detectiv eşti? Din oraş? Să văd legitimaţia.

Nu i-am răspuns.

— Nu cred că n-ai nici o legitimaţie.

— Dacă ţi-o arăt, ai fi în stare să spui că-i falsă. Aşadar tu eşti Hicks.

Mă privi surprins.

— George W. Hicks – am spus. E scris în registru. Camera 215. Adineauri mi-ai spus că te-ai mutat de la 215. Am aruncat o privire prin odaie. Dacă ai avea aici o tablă, ţi-aş scrie pe ea numele.

— La urma urmei, nu-i cazul să ne batem joc unul de altul. Fireşte, eu sunt Hicks. Îmi pare bine că te-am întâlnit. Cum te cheamă?

Îmi întinse mâna. I-am strâns-o, dar nu ca şi cum aş fi ţinut morţiş.

— Marlowe. Philip Marlowe.

— Ascultă-mă – zise politicos – minţi de stingi. I-am râs în faţă.

— N-ajungi nicăieri dacă eşti obraznic cu mine, şefule. Pentru cine lucrezi?

Mi-am scos portvizitul şi i-am înmânat una din cărţile mele de vizită. O citi gânditor, apoi se bătu cu marginea ei
de dintele îmbrăcat în porţelan.

— N-avea cum să nu plece fără să nu-mi spuie mie – reflectă el.

— Gramatica ţi-e la fel de nesigură ca şi peruca.

— Lasă-mi peruca în pace dacă nu vrei să-ţi pară rău! răcni el.

— Nu ţi-o mănânc. Nu mi-e chiar aşa de foame.

Făcu un pas spre mine şi lăsă să-i cadă umărul drept. Un rânjet de furie îi strâmbă buzele.

— Nu da în mine. Sunt asigurat – i-am spus.

— Du-te la dracu. Eşti şi tu sărit. Înălţă indiferent din umeri şi îşi reluă aerul arogant. Ce cauţi?

— Trebuie să-l găsesc pe acest Orrin P. Quest.

— De ce?

Nu i-am răspuns.

— Bine. Şi eu sunt prevăzător. D-aia mă mut – zise el după o clipă.

— Poate că nu-ţi place mirosul ţigărilor de marijuana?

— Nici ăsta, şi nici multe altele – zise el nepăsător. De-asta a plecat Quest. E un tip respectabil. Ca şi mine. Cred că l-au speriat câţiva băieţi răi.

— Înţeleg. Şi tot d-asta n-a lăsat noua adresă. Da' de ce l-au speriat?

— Parc-ai pomenit de mirosul de marijuana, nu? Nu-l crezi în stare să informeze poliţia despre stupefiante.

— Poliţia, din Bay City? De ce să-şi bată capul? În fine, îţi mulţumesc, domnule Hicks. Pleci departe?

— Nu departe. Nu. Nu foarte departe. Doar atât cât trebuie.

— Cu ce te ocupi?

— Cu ce mă ocup?

Păru jignit.

— Da. Ce-nvârteşti? De unde faci rost de bani?

— Te-nşeli, amice. Sunt un oculist retras din afaceri.

— D-asta ţii pistolul ăla, calibrul 45, acolo?

I-am arătat valiza.

— Nu face pe deşteptul – răspunse el acru. Îl avem în familie de ani de zile. Se uită din nou la cartea mea de vizită. Detectiv particular, ai? zise el gânditor. Cu ce te ocupi în special?

— Cu orice afacere destul de cinstită.

— „Destul” e un cuvânt elastic, ca şi „cinstită” – zise el dând din cap cu înţeles.

— Ai dreptate – am recunoscut şi i-am aruncat un rânjet complice. Hai să ne întâlnim într-o după-masă liniştită şi să le întindem, ca să vedem cât sunt de elastice. I-am luat cartea de vizită dintre degete şi-am vârât-o în buzunar. Deocamdată îţi mulţumesc.

Am ieşit, am închis uşa, apoi m-am sprijinit de ea şi-am tras cu urechea. Nu ştiu ce m-aşteptam s-aud. Indiferent de ce se întâmpla înăuntru, n-am auzit nimic,

Aveam sentimentul că rămăsese exact unde îl lăsasem, privind uşa pe care ieşisem. Am înaintat cu zgomot pe coridor şi m-am oprit la capul scărilor.

Din faţa casei porni o maşină. Undeva se închise o uşă. M-am întors tiptil la camera 215 şi-am intrat cu ajutorul şperaclului. Am închis şi încuiat uşa în tăcere şi-am început să aştept.

5

Nu trecură nici două minute şi domnul George W. Hicks o luă din loc. A ieşit atât de tiptil, încât nici nu l-aş fi auzit dacă n-aş fi urmărit exact o astfel de mişcare. Am auzit zgomotul uşor şi metalic al clanţei. Apoi, paşi lenţi şi uşa închizându-se pe furiş. Paşii se îndepărtară. Scările scârţâiră stins şi îndepărtat. Apoi nimic. Am aşteptat să aud uşa de la intrare. Nimic. Am deschis uşa de la camera 215 şi m-am strecurat din nou pe coridor până la capul scărilor. Dedesubt, cineva încerca prudent să deschidă o uşă. M-am uitat în jos şi l-am văzut pe Hicks intrând în camera administratorului. Uşa s-a închis în urma lui. Am
aşteptat să aud voci. Nimic.

Am dat plictisit din umeri şi m-am întors la camera 215.
Odaia nu părea să fi fost ocupată. Înăuntru se afla un radio portativ pe o noptieră, un pat nefăcut, cu nişte pantofi dedesubt, şi un vechi halat de baie atârnat peste jaluzelele verzi, crăpate şi lăsate ca să stăvilească lumina orbitoare a soarelui.

Am privit toate astea ca şi cum ar fi avut un sens, apoi am păşit din nou pe coridor şi-am încuiat din nou uşa. Pe urmă am mai făcut un tur prin camera 214. De data asta am găsit uşa descuiată. Am scotocit prin odaie cu atenţie şi cu răbdare, dar n-am dat de nimic care să trădeze prezenţa lui Orrin P. Quest acolo. Nici nu mă aşteptasem. N-aveam nici un motiv să mă aştept. Dar nu strică niciodată să cauţi.

Am coborât la parter, am ascultat la uşa administratorului şi, neauzind nici un zgomot, am intrat şi am traversat încăperea ca să las cheile pe birou. Culcat pe

dormeză, într-o rână, cu faţa la perete, Lester B. Clausen dormea dus. Am scotocit prin birou şi am dat peste un vechi registru în care se părea că nu-şi notase decât chiriile încasate şi cheltuielile casei. Am mai cercetat o dată registrul. Nu era la zi, dar tipul de pe dormeză putea constitui o explicaţie. Orrin P. Quest se mutase. Altcineva îi luase camera. Altcineva ocupase camera lui Hicks. Stârpitura care număra bani în bucătărie se potrivea perfect cu mahalaua. Faptul c-avea asupra lui un revolver şi un cuţit era o ciudăţenie ce n-ar fi stârnit nici un comentariu pe Idaho Street.

Am luat din agăţătoarea din dosul biroului micul anuar telefonic din Bay City. Nu cred că era greu să-l găsesc pe numitul „doctor” sau „Vince”, cu numărul unu-trei-cinci-şapte-doi.

Am răsfoit registrul până la capăt. Un lucru pe care ar fi trebuit să-l fac de la bun început. Cineva rupsese pagina unde fusese trecut Orrin P. Quest. Prevăzător om, domnul George W. Hicks. Foarte prevăzător.

Am închis registrul, m-am mai uitat o dată la Lester B. Clausen, m-am strâmbat din cauza aerului stătut, a duhoarei dezgustătoare şi dulcege a ginului şi a unui alt miros, şi-am pornit spre uşa de la intrare. Când am ajuns lângă ea, mi-a venit o idee. Un beţivan în halul lui Clausen ar fi trebuit să sforăie rău de tot. Ar fi trebuit, de fapt, să sforăie cumplit, înecându-se, cu un acompaniament amuzant de fornăituri şi gâlgâieli. Nu scotea nici un sunet însă. O pătură cafenie militară îi acoperea umerii şi partea de jos a corpului. Părea că stă foarte comod şi foarte calm. M-am aplecat deasupra lui şi l-am studiat. Ceva ce nu semăna cu un fald firesc îi ţinea depărtată pătura militară de ceafă. Am tras-o. Un mâner de lemn pătrat şi galben era înfipt în ceafa lui Lester B. Clausen. Pe o margine a mânerului galben stătea scris: „Cu complimentele magazinului de articole de menaj Crumsen.” Mânerul era înfipt chiar sub bulbul occipital.

Mânerul unei dălţi de spart gheaţa…

Mi-au trebuit treizeci şi cinci de minute ca s-o întind discret şi frumos din cartier. Ajuns la capătul oraşului, la un pas de linia de demarcaţie, m-am închis într-o cabină telefonică şi-am chemat poliţia.

— Poliţia din Bay City. Moot la telefon – zise o voce înfundată.

— Idaho Street, numărul 449. În camera administratorului. Se numeşte Clausen.

— A, da? Şi ce-i cu asta?

— Habar n-am. Şi pentru mine-i o enigmă. Numele lui e totuşi, Lester B. Clausen. Ai auzit?

— Şi ce importanţă are? răspunse fără nici o bănuială vocea înfundată.

— Procurorul o să vrea să ştie – am spus şi-am atârnat receptorul.

6

Am revenit cu maşina la Hollywood şi m-am închis în biroul meu cu cartea de telefon din Bay City. Mi-a trebuit un sfert de oră ca să descopăr că abonatul care răspundea la numărul unu-trei-cinci-şapte-doi la Bay City era un anume doctor, Vincent Lagardie, ce-şi spunea neurolog şi avea locuinţa şi cabinetul pe Wyoming Street, care, judecând după harta oraşului, nu se afla în cel mai select cartier, dar nici chiar în afara lui. Am încuiat cartea de telefon din Bay City în birou şi-am coborât la *drugstore*-ul din colţ să iau un sandviş, o ceaşcă de cafea şi să-i dau un telefon, din cabină, doctorului Vincent Lagardie, Mi-a răspuns o femeie şi-a fost destul de greu până am ajuns să vorbesc cu doctorul Lagardie. Când a venit la telefon, avea o voce nerăbdătoare. Mi-a spus că-i foarte ocupat, că-i în mijlocul unei consultaţii. Nu ştiu vreun doctor care să nu fie. Îl cunoştea pe Lester B. Clausen? N-auzise de el. De ce întrebam?

— Domnul Clausen a încercat să vă telefoneze azi-dimineaţă. Era prea beat ca să poată vorbi ca lumea.

— Dar nici nu-l cunosc pe domnul Clausen – replică rece, doctorul.

Nu părea să mai fie chiar atât de grăbit.

— Foarte bine atunci. Voiam doar să fiu sigur. Cineva i-a înfipt în ceafă o daltă de spart gheaţă.

Un moment de tăcere. Vocea doctorului Lagardie deveni aproape onctuos de politicoasă.

— A fost anunţată poliţia?

— Fireşte. Nu trebuie să vă faceţi însă probleme… afară de cazul când dalta vă aparţine.

— Dar cu cine vorbesc? întrebă el cu o voce suavă, trecând peste remarca mea.

— Numele meu e Hicks. George W. Hicks. Tocmai m-am mutat de-acolo. Nu vreau să fiu amestecat în aşa ceva. Mi-am închipuit doar că dacă Lester Clausen a încercat să vă telefoneze – înainte de-a muri, fireşte – ar putea să vă intereseze.

— Regret, domnule Hicks – zise vocea doctorului Lagardie – dar nu-l cunosc absolut deloc pe domnul Clausen. N-am auzit absolut niciodată de domnul Clausen şi nici n-am avut de-a face vreodată cu el. Şi-am o memorie excelentă a numelor.

— Atunci e perfect. Şi nici n-o să mai aveţi de-a face cu el. S-ar putea însă ca cineva să vrea să ştie de ce-a încercat să vă telefoneze… afară de cazul c-am să uit să dau această informaţie.

O tăcere grea.

— Nu ştiu ce să spun la asta – zise doctorul Lagardie.

— Nici eu. S-ar putea să vă mai telefonez. Nu mă înţelegeţi greşit, doctore Lagardie. N-am de gând să vă şantajez. Sunt şi eu un om nefericit în căutarea unui prieten. Am avut impresia, cum să vă spun, că un doctor… ca şi un preot…

— Vă stau cu totul la dispoziţie. Mă puteţi consulta gratuit.

— Vă mulţumesc, doctore! am răspuns entuziasmat. Vă mulţumesc foarte, foarte mult!

Am atârnat receptorul. Dacă doctorul Lagardie era cinstit, avea să telefoneze la comisariatul de politie din Bay City şi să le spună ce-a discutat cu mine. Dacă nu telefona, însemna că nu-i cinstit. Ceea ce ar fi bine de ştiut, sau, din contră, inutil.

7

La ora patru fix sună telefonul de pe birou.

— L-ai găsit pe Orrin, domnule Marlowe?

— Nu încă. Unde eşti?

— Păi, sunt în *drugstore*-ul de-alături de…

— Hai sus şi nu mai face pe Mata Hari.

— Nu eşti niciodată politicos? se răsti ea.

Am întrerupt convorbirea şi-am tras o înghiţitură de coniac, Old Forester, ca să-mi întăresc nervii pentru întrevederea ce urma. În timp ce beam, i-am auzit paşii înaintând pe coridor. Am traversat biroul şi i-am deschis uşa.

— Intră pe-aici şi scapi de înghesuială – i-am spus.

Se aşeză cu un aer de mironosiţă şi aşteptă.

— N-am descoperit decât că bomba din Idaho Street slujea la traficul de marijuana. Adică de ţigări cu marijuana.

— Vai, ce dezgustător!

— În viaţă trebuie să te obişnuieşti şi cu lucrurile frumoase şi cu cele urâte. Orrin probabil c-a aflat ceva şi i-a ameninţat că-i denunţă poliţiei.

— Cu alte cuvinte – zise ea cu aerul unei copile neştiutoare – crezi că i-au făcut vreun rău fiindcă a procedat astfel?

— E foarte posibil ca mai întâi să fi încercat să-l sperie.

— Oh, nu-l sperie ei pe Orrin, domnule Marlowe – zise ea hotărâtă. Dacă nu-l lasă cineva în pace, se înfurie.

— A, da? Nu vorbim însă despre acelaşi lucru. Poţi să sperii pe oricine… dacă foloseşti metoda potrivită.

Gura ei luă o expresie încăpăţânată.

— Tot nu cred, domnule Marlowe. Nu-l sperie ei pe Orrin.

— Bine. Atunci nu l-au speriat. I-au tăiat doar un picior şi l-au bătut cu el în cap. Ce face Orrin în cazul acesta? Trimite o plângere la Protecţia Muncii?

— Râzi de mine – zise ea politicos. Vocea i se răcise ca o supă de pensiune. Asta-i tot ce-ai făcut azi? N-ai aflat decât că Orrin s-a mutat şi că acel cartier e dubios? Astea le-am descoperit şi eu singură, domnule Marlowe. Am crezut că dacă eşti detectiv…

Se opri, lăsând restul frazei neterminat.

— Am făcut niţel mai mult. I-am dat administratorului nişte gin, am răsfoit un registru şi-am discutat cu un tip numit George W. Hicks. Poartă perucă. Bănuiesc că nu l-ai întâlnit. Ocupă, sau ocupa camera lui Orrin. Mi-am închipuit deci că poate…

La rândul meu, am lăsat şi eu restul frazei în aer.

Mă aţinti cu privirea ei albastră, palidă, mărită de ochelari. Gura mică era rigidă şi decisă, mâinile i se încleştaseră pe poşeta mare şi pătrată, aflată în faţa ei pe birou, iar trupul întreg îi înţepenise drept, cu un aer oficial şi plin de nemulţumire.

— Ţi-am plătit douăzeci de dolari, domnule Marlowe – vorbi ea rece. Am înţeles că ei reprezintă o zi de muncă. N-am impresia c-ai efectuat o zi de muncă.

— N-am efectuat. Ai dreptate. Dar ziua nu s-a încheiat încă. Şi nu-ţi mai bate capul cu cei douăzeci de dolari. N-ai decât să ţi-i iei înapoi, dacă vrei. Nici nu m-am atins de ei.

Am deschis sertarul biroului şi i-am scos banii. I-am împins peste birou. S-a uitat la ei, fără să-i ia. Îşi ridică încet privirea spre mine.

— Nu mă refeream la asta. Ştiu că depui toate eforturile, domnule Marlowe.

— Cu datele pe care le deţin.

— Dar ţi-am spus tot ce ştiu.

— Nu cred.

— Regret, dar n-am ce să-ţi fac dacă asta crezi – spuse ea înţepat. În definitiv, dacă aş fi ştiut totul de la bun

început, n-aş mai fi venit aici şi nu ţi-aş mai fi cerut să anchetezi, nu-i aşa?

— Nu zic că ştii tot ce vrei. Adevărul este că nu cunosc toate datele de care am nevoie pentru a lămuri cazul. Iar cele furnizate de dumneata se bat cap în cap.

— De ce se bat cap în cap? Ţi-am spus adevărul. Sunt sora lui Orrin. Ştiu ce fel de om e.

— Cât timp a lucrat pentru Cal-Western?

— Ţi-am spus. A venit în California cam acum un an. A început să lucreze imediat, fiindcă, de fapt, obţinuse postul încă dinainte de-a pleca.

— Scria deseori acasă? Vreau să spun, înainte de-a înceta să mai scrie.

— Săptămânal. Uneori, mai des. Îmi scria când mie, când mamei. Fireşte, scrisorile erau pentru amândouă.

— Despre ce vă scria?

— Cum adică? Despre ce lucruri?

— Da' ce ţi-ai închipuit că te-am întrebat?

— Nu-i nevoie să te răsteşti la mine. Îmi scria despre serviciul lui, despre uzină şi oamenii de acolo, iar câteodată, despre vreun spectacol la care fusese. Sau îmi
scria despre California. Pomenea şi de biserică.

— Nimic despre fete?

— Nu cred că Orrin se dădea în vânt după fete.

— A stat tot timpul la aceeaşi adresă?

Dădu din cap, părând uimită.

— De când a încetat să mai scrie?

Începu să se gândească. Îşi strânse buzele şi îşi plimbă vârful unui deget pe buza inferioară.

— Cam acum vreo trei sau patru luni – zise ea în cele din urmă.

— Care era data ultimei scrisori?

— Mă… mă tem că nu ţi-o pot spune exact. Dar, cum ziceam, trei sau patru…

I-am făcut un semn cu mâna să renunţe.

— Era ceva neobişnuit în scrisoare? Pomenea vreun amănunt neobişnuit sau poate lipsea vreunul obişnuit?

— Nu. Era la fel ca toate celelalte.

— Aveţi cumva prieteni sau rude prin partea asta a ţării?

Îmi azvârli o privire ciudată, începu să spună ceva, apoi scutură din cap violent:

— Nu.

— Bine. Am să-ţi spun eu ce-i suspect. Trec peste faptul că nu mi-ai comunicat unde stai, fiindcă probabil te temi c-am să apar acolo cu o sticlă de băutură la subsuoară şi-am să-ţi fac avansuri.

— Nu-i un mod tocmai politicos de-a vorbi.

— Nimic din ce spun eu nu-i politicos. Eu nu-s un tip politicos. După dumneata, numai cine are trei cărţi de rugăciune e un om politicos. Eu, în schimb, sunt un tip curios. Ce-i ciudat în istoria asta a dumitale e că nu ţi-e frică. Nici dumitale şi nici mamei dumitale. Şi-ar trebui să vă fie groaznic de frică.

Îşi strânse poşeta la piept cu degete mici şi crispate.

— Crezi c-a păţit ceva?

Vocea i se stinse într-un fel de şoaptă tristă, ca a unui agent de pompe funebre care solicită banii la început.

— N-am idee încă ce-a păţit. Dar dacă aş fi în locul vostru, ştiind cu cine am de-a face şi judecând după felul cum veneau scrisorile şi cum au încetat apoi, nu pot pricepe de ce a trebuit să aştepţi concediul de vară ca să vii şi să începi ancheta. Nu pot pricepe de ce-aţi evitat poliţia, care dispune de mijloace de a regăsi pe cei dispăruţi. Şi nici de ce ai venit la un detectiv de care n-ai auzit niciodată, cerându-i să întreprindă o anchetă primejdioasă. Şi nu mi-o pot închipui pe scumpa dumitale mămică mulţumindu-se să stea acolo, la Manhattan, Kansas, săptămâni la rând, cârpind lenjeria de iarnă a preotului, fără nici o scrisoare de la Orrin. Şi fără nici o ştire. Iar ei îi e de ajuns să respire o dată adânc şi să mai cârpească o pereche de izmene.

Dintr-un salt fu în picioare.

— Eşti un individ oribil, dezgustător – zise ea furioasă. Cred că eşti un ticălos. Cum de-ndrăzneşti să afirmi că

mama şi cu mine n-am fost îngrijorate? Cum dendrăzneşti?

Am împins hârtiile de douăzeci de dolari mai aproape de cealaltă parte a biroului.

— Iubito, grijile dumitale fac exact douăzeci de dolari. Nu le cunosc. Şi cred că nici nu vreau să le cunosc, în fond. Aşa că pune banii ăştia împăturiţi înapoi în poşetă şi uită că m-ai întâlnit vreodată. Poate că ai nevoie de ei ca să-i împrumuţi mâine unui alt detectiv.

Vârî banii în poşetă şi o închise cu un gest violent.

— Te-asigur că n-am să uit grosolănia dumitale – zise ea printre dinţi. Nimeni nu mi s-a adresat vreodată astfel.

M-am ridicat şi-am ocolit biroul.

— Nu-ţi bate capul prea mult cu asta. S-ar putea să înceapă să-ţi placă.

Am întins mâna şi i-am scos ochelarii. Făcu un mic pas înapoi, aproape împiedicat, iar eu am prins-o cu braţul, cu un gest reflex, Ochii i se dilatară. Îşi puse mâinile pe pieptul meu şi mă împinse. Un pisoi m-ar fi împins mai cu putere.

— Fără ochelari, ai ochii într-adevăr frumoşi – i-am spus cu mare admiraţie.

S-a destins, şi-a lăsat capul pe spate şi şi-a întredeschis buzele.

— Bănuiesc că faci asta cu toate clientele – şopti ea.

Mâinile îi alunecaseră pe lângă trup. Poşeta se lovi de piciorul meu. Se lăsă cu toată greutatea pe braţul meu. Dac-ar fi voit să-i dau drumul, n-ar fi procedat astfel.

— Să-ţi spun drept, n-am vrut să-ţi pierzi echilibrul.

— Am ştiut eu că eşti un tip precaut. Se destinse şi mai mult. Îşi ridică fruntea. Pleoapele îi coborâră greu, tremurară puţin, iar pe buzele desfăcute şi mai mult îi jucă un vag surâs provocator, pe care nu trebuise să-l înveţe de la nimeni. Cred că ţi-ai închipuit c-am făcut-o dinadins.

— Ce-ai făcut dinadins?

— Că m-am împiedicat.

— Ştiu eu?

Mă apucă deodată cu braţul de după gât şi începu să mă tragă spre ea. Aşa c-am sărutat-o. N-aveam de ales: ori o sărutam, ori o plesneam. Îşi strivi buzele îndelung de-ale mele, apoi mi se cuibări calm şi comod în braţe. Scoase un suspin lung de uşurare.

— Pentru asta ai putea fi arestat în Manhattan, Kansas – zise ea.

— Dac-ar exista o dreptate, aş putea fi arestat doar pentru că m-aş afla acolo.

Chicoti şi-mi împinse nasul cu vârful degetului.

— Bănuiesc că, de fapt, preferi fetele cu experienţă – zise ea uitându-se la mine dintr-o parte. Cu ele cel puţin nu-i nevoie să te ştergi de ruj. Poate că data viitoare am să-mi dau şi eu.

— Poate c-ar fi mai bine să ne aşezăm pe duşumea – i-am răspuns. Au început să mă doară braţele.

Chicoti iar şi se desprinse cu graţie.

— Cred că-ţi închipui c-am fost sărutată de nenumărate ori.

— Care fată n-a fost?

Recunoscu şi-mi aruncă o privire cuceritoare de jos în sus, cu genele aproape acoperindu-i irisul.

— Până şi la serbările date de biserică se joacă de-a sărutatul.

— Altminteri n-ar mai avea loc serbări date de biserică.

Ne-am uitat unul la altul inexpresiv.

— Aşa – începu ea în cele din urmă.

I-am întins ochelarii. Îi puse la loc. Îşi deschise poşeta, se privi într-o oglinjoară, scormoni prin geantă şi îşi scoase pumnul încleştat.

— Iartă-mă c-am fost rea – zise ea şi împinse ceva sub sugativa de pe birou. Îmi mai zâmbi o dată discret şi timid, se îndreptă spre uşa şi o deschise. Am să-ţi telefonez – spuse ea pe un ton intim.

Şi o luă pe coridor pocănind din tocuri.

M-am apropiat de birou, am ridicat sugativa şi am netezit bancnotele mototolite. Sărutul nu fusese cine ştie

ce, în schimb se părea că mi se oferea o nouă şansă să câştig cei douăzeci de dolari.

Telefonul sună mai înainte ca să am timp să-mi bat capul cu domnul Lester B. Clausen. Am ridicat receptorul cu un gest distrat. Vocea pe care am auzit-o era abruptă, deşi groasă şi înfundată, ca şi cum ar fi vorbit printr-o perdea sau prin barba albă şi lungă a cuiva.

— Tu eşti, Marlowe?

— La telefon.

— Ai o casă de bani, Marlowe?

Mă săturasem să fiu politicos o după-amiază întreagă.

— Lasă întrebările şi spune-mi ce vrei.

— Te-am întrebat ceva, Marlowe.

— Şi nu ţi-am răspuns. Aşa!

M-am aplecat şi am întrerupt legătura. Am ţinut degetul pe clapă în timp ce-mi căutam o ţigară. Ştiam c-o să telefoneze din nou. O fac regulat, când îşi închipuie că sunt daţi dracului. Nu-şi pierd răbdarea. Când telefonul sună iar, am răspuns imediat.

— Dacă ai vreo propunere, zi repede. Şi atâta timp cât nu primesc bani, pretind să mi se spună domnule.

— Nu te enerva prea tare, amice. Am intrat într-o încurcătură. Am nevoie de ajutor. Am nevoie să pun ceva la loc sigur. Câteva zile. Nu mai mult. Iar pentru asta ai să câştigi repede nişte bani.

— Câţi bani şi cât de repede?

— O sută de dolari. Te-aşteaptă chiar acum. Ţi-i ţin la dispoziţie.

— Îi şi aud cum foşnesc. Unde mă aşteaptă chiar acum?

Ascultam vocea aceea pentru a doua oară, o dată acum şi a doua oară, răsunându-mi ca un ecou în minte.

— Camera 332, la hotelul Van Nuys. Baţi în uşă de două ori repede şi de două ori rar. Nu prea tare. Trebuie să acţionezi rapid. În cât timp poţi…

— Ce vrei să-ţi ţin?

— Aşteaptă până vii aici. Ţi-am spus că sunt grăbit.

— Cum te cheamă?

— Mulţumeşte-te cu camera 332.

— Mulţumesc că m-ai distrat. Salut.

— Hei, stai o clipă, fraiere. Nu-i nimic primejdios la mijloc, cum îţi închipui. Nu-i vorba de briliante şi nici de coliere de smaralde. Întâmplător, pentru mine, înseamnă o groază de bani… dar pentru altcineva n-are nici o importanţă.

— Hotelul are seif.

— Vrei să mori sărac, Marlowe?

— De ce nu? Rockefeller n-a murit sărac? Te-am salutat din nou.

Vocea se schimbă. Încetă să mai fie catifelată. Vorbi răstit şi repede:

— Ce se mai aude prin Bay City?

Am tăcut. M-am mulţumit să aştept. Prin receptor răzbătu un chicot înfundat.

— M-am gândit c-ar putea să te intereseze, Marlowe. Camera 332. Dă-i bătaie, amice. Iute.

Legătura se întrerupse. Am închis telefonul. Fără nici un motiv, un creion alunecă de pe birou şi îşi rupse vârful lovindu-se de dispozitivul de alarmă din sticlă, fixat jos, la piciorul biroului. Am ridicat creionul încet şi cu grijă şi l-am ascuţit atent de lama prinsă de marginea pervazului ferestrei, întorcându-l astfel încât vârful să iasă frumos şi uniform. L-am pus în cutia lui şi m-am şters pe mâini. Aveam toată vremea. M-am uitat pe geam. N-am văzut nimic. N-am auzit nimic.

Apoi, fără absolut nici un motiv, am văzut figura lui Orfamay Quest fără ochelari, lucind, fardată, cu părul ei blond adunat tot pe frunte şi cu codiţă. Şi ochii ei senzuali. Toate fetele ca ea au ochii senzuali. Am încercat să-mi imaginez faţa ei într-o imensă încleştare, devorată de un personaj viril, un client al spaţiilor vaste ale barului Romanoff.

Mi-au trebuit douăzeci şi nouă de minute ca să ajung la hotelul Van Nuys.

8

Odinioară, hotelul cunoscuse, desigur, o oarecare eleganţă. Acum însă dispăruse. Prin hol persista izul stătut al unor ţigări de foi, tavanul era de un bronz jegos, iar fotoliile de piele aveau arcurile desfundate. Marmura de pe biroul de la recepţie căpătase cu vremea o nuanţă cafeniu-gălbuie. Covorul era însă nou şi părea grosolan, ca şi funcţionarul de la biroul de primire. Am trecut de el şi m-am apropiat agale de tejgheaua din colţ unde se vindeau ţigări şi-am dat douăzeci şi cinci de cenţi pe un pachet de Camel. Fata din dosul tejghelei avea părul blond pai, gâtul lung şi o privire obosită. Mi-a pus ţigările în faţă, apoi o cutie de chibrituri, iar restul de mărunţiş l-a vârât într-un fel de puşculiţă pe care stătea scris: „Puşculiţa comunităţii, vă mulţumeşte”.

— A fost în intenţia dumneavoastră să-i daţi, nu? spuse ea şi zâmbi plină de răbdare. Sunt sigură că aveaţi intenţia să cedaţi restul pentru sărmanii copilaşi oropsiţi rahitici şi vai de capul lor, nu?

— Şi dacă nu intenţionam?

— Atunci vă dau eu şapte cenţi – spuse fata – deşi ar fi foarte neplăcut.

Vocea ei joasă şi tărăgănată te mângâia umed, ca un prosop ud. Am mai dat drumul la douăzeci şi cinci de cenţi după cei şapte. Vânzătoarea îmi zâmbi până la urechi. Amigdalele îi ieşiră şi mai mult la vedere.

— Sunteţi drăguţ. Se vede că sunteţi drăguţ. Mulţi au obiceiul să vină pe-aici doar ca să-mi facă avansuri. Imaginaţi-vă. Pentru şapte cenţi, îmi fac avansuri.

— Cine-i acum administrator? am întrebat-o, ignorându-i oferta.

— Sunt doi. Făcu un gest lent şi elegant spre ceafă, expunându-şi astfel foarte avantajos cele zece unghii pictate într-un roşu-sângeriu. Domnul Hady e de serviciu noaptea, iar domnul Flack, ziua. Acum e ziuă, aşa că-i rândul domnului Flack.

— Unde-l pot găsi?

Se aplecă peste tejghea, mă lăsă să-i miros părul, şi-mi arătă cu o unghie lungă de un centimetru spre o bancă de lângă lift.

— O luaţi pe coridorul ăla, e lângă odaia hamalului hotelului. Nu se poate să nu vedeţi odaia hamalului, fiindcă are o uşă simplă cu o ferestruică deasupra, pe care stă scris cu litere de bronz: „Hamal”. Numai că s-ar putea ca ferestruica să fie trasă înăuntru, aşa că bănuiesc că n-o să vedeţi anunţul.

— Am să-l văd. Chiar de-ar fi să-mi fixez o balama la gât. Cum arată acest Flack?

— Păi, e un tip mărunt şi îndesat, cu mustăcioară. Gen butuc. Bine făcut, atât că nu-i înalt. Degetele îi alunecară leneş pe tejghea, aşa ca să le pot ajunge fără să mă întind. Nu-i un om interesant. Ce-aveţi cu el?

— Afaceri – i-am răspuns şi-am plecat mai înainte ca ea să-mi aplice o jumătate nelson.

Ajuns lângă lifturi, m-am uitat din nou la ea. Mă fixa cu o expresie pe care o considera, probabil, gânditoare.

Odaia hamalului se afla la jumătatea coridorului ce ducea spre intrarea din Spring Street. Uşa de alături era întredeschisă. I-am studiat tocul, apoi am intrat şi-am închis uşa în urma mea.

La un birou mic, plin de praf, pe care se aflau o scrumieră foarte mare şi foarte puţine alte lucruri, stătea un bărbat. Era scund şi îndesat. Sub nas avea ceva negru şi ţepos, lung cam de doi centimetri. M-am aşezat în faţa lui şi i-am pus pe birou o carte de vizită.

O luă fără nici un chef, o citi, o întoarse pe partea cealaltă şi o citi şi pe dos, manifestând acelaşi interes ca şi atunci când o citise pe faţă. Pe dos nu era nimic de

citit. Luă din scrumieră o ţigară de foi pe jumătate arsă şi o aprinse strâmbând din nas.

— Ce s-a întâmplat? mârâi el.

— Nu s-a întâmplat nimic. Dumneata eşti Flack?

Nu se sinchisi să-mi răspundă. Îmi aruncă o privire atentă, menită poate să-i ascundă sau să nu-i ascundă gândurile, presupunând că avea vreun gând de ascuns.

— Vreau să aflu ceva despre unul dintre clienţi.

— Cum îl cheamă? mă întrebă Flack fără nici un entuziasm.

— Nu ştiu sub ce nume stă aici. E în camera 332.

— Cum îl chema înainte de-a veni aici!

— Habar n-am.

— Atunci cum arată?

Flack devenise bănuitor. Reciti cartea de vizită, dar asta nu-l ajută cu nimic.

— După câte ştiu, nu l-am văzut niciodată.

— Nu pricep, trebuie că-s prea obosit – zise Flack.

— Am primit un telefon de la el. Dorea să mă vadă.

— Şi ce, te opresc eu să-l vezi?

— Ascultă, Flack. Un om cu meseria mea îşi face uneori duşmani. Ar trebui să ştii. Individul voia să-i fac un serviciu. Mi-a spus să vin aici, uitând să-mi spună cum îl cheamă, apoi a închis telefonul. M-am gândit să fac o mică anchetă înainte de-a urca la el.

Flack îşi scoase ţigara de foi din gură şi răspunse cu răbdare:

— Sunt într-un hal îngrozitor. Tot nu pricep. Mi se pare neclar.

M-am aplecat peste birou şi i-am vorbit încet şi limpede.

— Întreaga istorie poate fi o manevră abilă ca să m-aducă într-o cameră de hotel, să mă lichideze şi pe urmă s-o şteargă tiptil. N-ai dori să ţi se întâmple aşa ceva în hotel, nu, Flack?

— Chiar presupunând că n-aş dori, crezi că eşti atât de important?

— Ascultă, fumezi bucata aia de otgon fiindcă-ţi place, sau fiindcă-ţi închipui că-ţi dă un aer primejdios?

— Cu patruzeci şi cinci de dolari pe săptămână – zise Flack – crezi c-aş putea să fumez ceva mai de soi?

Mă privi lung.

— Nu dispun încă de sume pe care să le ofer – i-am răspuns. Deocamdată nu-i rost de nici o afacere.

Scoase un sunet trist, se ridică amărât şi ieşi din odaie. Mi-am aprins o ţigară şi-am aşteptat. Se întoarse curând şi lăsă să cadă pe birou o fişă de înregistrare. Dr. G. W. Hambleton, El Centro, California era scris în cerneală, cu litere rotunde, de o mână fermă. Funcţionarul o completase şi cu alte date, inclusiv numărul camerei şi chiria zilnică. Flack îmi arătă cu un deget care avea nevoie de manichiură, sau cel puţin de o perie de unghii.

— A venit după-amiază la ora două şi patruzeci şi şapte de minute. Chiar azi, cu alte cuvinte. N-a comandat nimic. Are de plătit doar chiria pe-o zi. N-a primit telefoane. În general, nimic. Ce mai vrei?

— Cum arată?

— Nu l-am văzut. Crezi că stau la birou şi-i fotografiez când se trec în registru?

— Mulţumesc Dr. G. Hambleton, El Centro. Îţi rămân foarte îndatorat.

I-am înapoiat fişa.

— Toate trebuie să le ştiu – zise Flack pe când ieşeam. Nu uita unde locuiesc şi trăiesc. Dacă poate fi vorba de viaţă aici.

I-am dat dreptate şi-am plecat. Aşa se întâmplă câteodată. Toţi pe care îi întâlneşti sunt scrântiţi. Ajungi să te uiţi în oglindă şi să te miri singur.

9

Camera 332 se afla în dosul clădirii, aproape de uşa care da la scara de incendiu. Coridorul ce ducea într-acolo mirosea a covoare vechi, a ulei de mobilă şi a mii de existenţe penibile irosite într-un jalnic anonimat. Căldarea cu nisip, de sub furtunul de incendiu fixat în perete, era plină de mucuri de ţigări şi de ţigări de foi, adunate de câteva zile. Printr-o ferestruică deschisă deasupra unei uşi, un radio revărsa o muzică stridentă. Printr-o altă ferestruică răzbăteau hohotele unora care se prăpădeau de râs. La capătul coridorului, lângă camera 332, era mai linişte.

Am bătut de două ori lung şi de două ori scurt, după cum mi se spusese. Nu s-a întâmplat nimic. M-am simţit obosit şi bătrân. M-am simţit de parcă mi-aş fi petrecut toată, viaţa bătând la uşile unor hoteluri de mână a doua, pe care nimeni nu se sinchisea să le deschidă. Am bătut iar. Apoi am apăsat pe clanţă şi-am intrat. În broasca dinăuntru era o cheie de care atârna o plăcuţă roşie.

Am pătruns într-un holişor cu o cameră de baie la dreapta. În odaia de dincolo de holişor se vedea un pat pe care zăcea un om îmbrăcat în cămaşă şi pantaloni

— Doctorul Hambleton? am întrebat.

Omul nu răspunse. Am trecut pe lângă uşa camerei de baie spre el. Un iz de parfum mă ajunse din urmă şi-am dat să mă-ntorc, dar n-am reuşit s-o fac destul de repede. O femeie care se aflase în camera de baie ieşise, ascunzându-şi partea de jos a feţei în dosul unui prosop. Deasupra prosopului mă înfruntau o pereche de ochelari de soare. Apoi, borul larg al unei pălării de pai albastru-deschis. De dedesubt se revărsa un păr blond spălăcit.

Nişte cercei albaştri luceau stins în umbră. Ochelarii aveau ramă albă şi margini late şi turtite. Rochia – asortată la pălărie. Şi un pardesiu descheiat, din mătase naturală sau artificială, brodată. Mănuşi lungi şi în mâna dreaptă un revolver.
Ţinut foarte strâns. Părea de calibrul 32.

— Întoarce-te şi pune-ţi mâinile la spate – îmi spuse ea prin prosop.

Vocea înfundată de prosop, mi-era necunoscută, ca şi ochelarii de soare. Nu era vocea de la telefon. Nu m-am mişcat.

— Să nu crezi că glumesc. Îţi dau exact trei secunde să faci ce ţi-am cerut.

— N-ai putea să-mi dai un minut? Îmi place să te privesc.

Mă ameninţă cu micul revolver.

— Întoarce-te! se răsti ea. Dar repede.

— Îmi place şi sunetul vocii dumitale.

— Bine – zise ea pe un ton încordat şi primejdios. Dacă vrei aşa, aşa să fie!

— Nu uita că eşti o doamnă – i-am răspuns.

M-am întors şi mi-am pus mâinile pe umeri. Ţeava revolverului mi se înfipse în ceafă. Respiraţia ei mă gâdila uşor. Parfumul părea de bună calitate, nici prea puternic, nici prea stăruitor. Revolverul se îndepărtă de ceafă şi, o clipă, o flacără albă îmi izbucni în dosul ochilor. Am gemut şi-am căzut înainte, sprijinindu-mă în mâini şi în genunchi. Am întins fulgerător mâna la spate. Am simţit un picior îmbrăcat într-un ciorap de nailon, care însă îmi scăpă, spre regretul meu. Simţeam că-i un picior frumos. Şocul unei lovituri în cap mă lipsi şi de această plăcere. Am scos un sunet răguşit, ca al unui om într-o stare disperată. M-am prăbuşit. Uşa s-a deschis. Clinchet de chei. Uşa s-a închis. Cheia s-a întors în broască. Tăcere.

M-am ridicat cu greu şi-am intrat în camera de baie. M-am frecat pe faţă cu un prosop luat din cui şi îmbibat cu apă rece. Aveam senzaţia că m-a pocnit cu tocul unui

pantof. Desigur, nu fusese patul unei arme. Cursese puţin sânge, nu mult. Am clătit prosopul şi-am rămas pe loc, pipăindu-mi rana şi întrebându-mă de ce nu fug după ea, urlând. Eu însă mă uitam fix deasupra chiuvetei, la dulăpiorul de medicamente deschis. O cutie de talc cu capacul smuls. Pe raft, talc risipit. Un tub de pastă de dinţi spintecat. Cineva căutase ceva.

M-am întors în holişor şi-am încercat uşa. Era încuiată pe dinafară. M-am aplecat şi m-am uitat prin gaura cheii. Era o broască cu două găuri, una sus şi una jos, cea de afară şi cea dinăuntru la înălţimi diferite. Fata cu ochelarii cu lentile întunecate şi rame albe nu ştia prea multe despre hoteluri. Am sucit automatul care descuia uşa pe dinafară, am deschis-o, m-am uitat pe coridorul pustiu şi-am închis-o la loc.

Apoi m-am îndreptat spre omul de pe pat. În acest răstimp nu se mişcase pentru un motiv destul de evident.

La capătul holişorului, odaia se lărgea spre două ferestre prin care soarele amurgului se strecura într-o rază care trecea peste pat şi se oprea sub ceafa celui culcat acolo. Se oprea pe un obiect albastru şi alb, strălucitor şi rotund. Omul zăcea într-o poziţie foarte confortabilă, într-o rână, cu mâinile lângă corp şi cu pantofii scoşi. Stătea cu obrazul pe pernă şi părea destins. Avea perucă. Ultima oară când vorbisem cu el se numea George W. Hicks. Acum îl chema dr. G. W. Hambleton. Aceleaşi iniţiale. Nu că asta ar mai fi contat. N-aveam să mai vorbesc cu el. Nu se vedea nici o urmă de sânge. Absolut deloc, acesta fiind unul din puţinele lucruri agreabile când omorul cu o daltă de spart gheaţa e opera unui expert.

I-am atins ceafa. Mai era caldă. Între timp, raza de soare se deplasă de la mânerul daltei spre urechea stângă a mortului. M-am îndreptat de lângă el şi-am cercetat din priviri odaia. Aparatul telefonic fusese demontat şi lăsat aşa. Într-un colţ zăcea o Biblie Gideon[1].

---

[1] Biblie plasată de administraţia hotelurilor în fiecare cameră.

Biroul fusese scotocit. M-am dus la dulapul din perete, şi m-am uitat înăuntru. Haine şi un geamantan pe care-l mai văzusem. Nimic care să pară important. Am luat de jos o pălărie cu borul mic, am pus-o pe birou şi m-am întors în camera de baie. Mă interesa dacă asasinii doctorului Hambleton găsiseră ce căutaseră. Avuseseră foarte puţin timp la dispoziţie.

Am scormonit cu atenţie prin camera de baie. Am ridicat capacul de la rezervorul closetului şi-am tras apa. Nu era nimic înăuntru. M-am uitat în jos pe ţeava de evacuare a chiuvetei. N-am găsit nici un fir de capătul căruia să fi fost atârnat vreun obiect minuscul. Am căutat prin birou. Era gol, cu excepţia unui plic vechi. Am împins jaluzelele şi-am pipăit sub pervazul dinafară. Am luat de jos Biblia şi-am răsfoit-o iar. Am examinat dosul a trei tablouri şi-am urmărit marginea covorului. Era prins în ţinte, până la perete, iar în micile adâncituri lăsate de ţinte se adunase praf. M-am lăsat pe vine şi-am cercetat covorul de sub pat. Acelaşi rezultat. M-am suit pe un scaun şi-am căutat în globul lămpii. Doar praf şi molii moarte. Am aruncat o privire patului. Fusese făcut de o mână pricepută şi nimeni nu-l mai deranjase. Am pipăit, sub perna de sub capul mortului, apoi am scos din dulap perna de rezervă şi i-am pipăit marginile. Nimic.

Haina doctorului Hambleton atârna pe spătarul unui scaun. Am umblat prin ea, ştiind bine că era ultimul loc unde aş fi putut să găsesc ceva. Cineva îi tăiase cu un briceag căptuşeala şi întăriturile de la umeri. Am dat peste nişte chibrituri, câteva ţigări de foi, o pereche de ochelari de soare, o batistă ieftină, nefolosită, un tichet de la un cinematograf din Bay City, un pieptene mic şi un pachet de ţigări intact. L-am privit la lumină. N-arăta deloc să fi fost desfăcut. L-am deschis. Am rupt ţipla, m-am uitat înăuntru, dar nu erau decât ţigări.

Nu-mi mai rămânea decât doctorul Hambleton. L-am întors uşor şi l-am căutat prin buzunare. Mărunţiş, o altă batistă, un tubuleţ cu mătase de curăţat dinţii, încă o cutie cu chibrituri, o legătură de chei şi un pliant cu

mersul autobuzelor. Într-un portvizit din piele de porc – o coală de mărci, încă un pieptene (un om într-adevăr grijuliu cu peruca lui!), trei pacheţele turtite, pline cu un praf alb, şapte cărţi de vizită imprimate: Dr. G. W. Hambleton, clădirea O. D. Tustin, El Centro, California, între orele 9–12 a.m. şi 2–4 p.m. sau cu ore reţinute. Tel. El Centro 50406. N-am găsit nici un permis de conducere, nici legitimaţie de la asigurările sociale, absolut nici un fel de act de identitate. În portvizit erau o sută şaizeci şi patru de dolari. În bancnote. Am pus portvizitul la loc.

Am ridicat de pe birou pălăria doctorului Hambleton şi i-am cercetat panglica de piele din interior, ca şi pe cea din exterior. Nodul fusese desfăcut cu vârful unui briceag şi marginea zdrenţuită atârna în jos. În nod nu părea să fi fost ascuns nimic. Nu exista nici o dovadă că mai fusese desfăcut şi cusut la loc.

Asta era deci. Dacă asasinii ştiau ce caută, atunci acel obiect era ceva ce putea fi ascuns într-o carte, în aparatul de telefon, într-un tub de pastă de dinţi sau în dosul panglicii unei pălării. M-am dus din nou în baie şi mi-am privit capul în oglindă. O şuviţă subţire de sânge se prelingea încă. Am dat iar cu apă rece, am şters tăietura cu hârtie igienică, pe care am aruncat-o în closet şi-am tras apa. Am revenit în cameră şi-am rămas locului, uitându-mă o clipă la doctorul Hambleton şi întrebându-mă ce greşeală făcuse. Îmi păruse un tip destul de şmecher. Raza de soare se mutase acum în celălalt capăt al încăperii, departe de pat, într-un colţ trist şi prăfuit.

Deodată am rânjit, m-am aplecat şi, brusc cu rânjetul încă pe buze, deşi era deplasat, i-am smuls doctorului Hambleton peruca şi-am întors-o pe dos. Simplu de tot. De căptuşeala perucii era prinsă cu o foiţă transparentă. O hârtiuţă portocalie învelită într-un pătrăţel de celofan. Am scos-o, am întors-o şi am văzut că e o chitanţă eliberată de un magazin de articole foto din Bay City. Am

pus-o în portvizit şi-am aşezat cu grijă peruca la loc pe capul complet chel al mortului.

Am lăsat camera neîncuiată, fiindcă n-aveam cum s-o încui.

Pe coridor, radioul continua să urle prin ferestruica de deasupra uşii, iar de vizavi îi răspundeau hohotele de râs ale beţivilor.

10

Vânzătorul de la magazinul de articole foto din Bay City îmi răspunse la telefon:

— Da, domnule Hicks. Vi le ţinem la dispoziţie. Şase fotografii mărite, pe hârtie lucioasă, după clişeul dumneavoastră.

— La ce oră închideţi?

— O, cam în cinci minute. Deschidem la nouă dimineaţa.

— Am să le ridic mâine dimineaţă. Mulţumesc.

Am atârnat receptorul, am întins mâna mecanic spre aparat şi-am găsit moneda altcuiva. M-am îndreptat spre tejghea, mi-am plătit cu ea o ceaşcă de cafea, şi-am rămas acolo sorbind-o şi ascultând claxoanele automobilelor lamentându-se pe stradă. Venise vremea să mă duc acasă. Se auzeau fluierături. Apoi maşini în goană. Frâne vechi scrâşneau. De afară, de pe trotuar, răzbătea un răpăit de paşi înfundat şi persistent. Trecuse tocmai de cinci şi jumătate. Am băut restul cafelei, am îndesat pipa cu tutun şi-am luat-o agale înapoi spre hotelul Van Nuys. În salonul de scris corespondenţă am împăturit chitanţa portocalie de la magazinul cu articole foto într-o foaie de scris cu numele hotelului şi-am vârât-o într-un plic pe care mi l-am adresat. L-am francat expres şi i-am dat drumul în cutia de scrisori de lângă lift. Apoi m-am îndreptat iarăşi spre biroul lui Flack.

Am închis din nou uşa şi m-am aşezat în faţa lui. Flack nu părea să se fi clintit. Mesteca posac acelaşi chiştoc de ţigară de foi şi avea aceeaşi privire goală. Mi-am aprins iarăşi pipă frecând un chibrit de marginea biroului. Flack se încruntă.

— Doctorul Hambleton n-a răspuns când am bătut la uşă – i-am spus.

— Hm?

Flack mă privi absent.

— Tipul de la 332. Ţi-aduci aminte? N-a răspuns.

— Şi ce vrei să fac eu… să mă omor?

— Am bătut de mai multe ori. N-a răspuns nimeni. Mi-am zis că poate face bine sau mai ştiu eu ce, deşi n-am auzit nici un zgomot înăuntru. Atunci am plecat, m-am întors după o vreme şi-am bătut iar. Din nou nu mi-a răspuns nimeni.

Flack se uită la un ceas cât o ceapă, pe care-l scoase din vestă.

— La şapte plec – spuse el. Dumnezeule! Încă o oră şi ceva. Mor de foame.

— Cred şi eu, dacă munceşti atâta. Trebuie să-ţi menţii forţa. Te interesează cât de cât ce-ţi spun eu despre camera 332?

— Mi-ai zis că nu-i acolo – răspunse Flack iritat. Aşa că ce vrei? Nu-i acasă.

— N-am spus că nu-i acolo. Am spus că n-a răspuns când am bătut la uşă.

Flack se aplecă înainte. Îşi scoase foarte încet din gură resturile ţigării de foi şi le aşeză în scrumieră.

— Continuă. Convinge-mă – spuse el, din nou absent.

— Poate că n-ar fi rău să urci şi să te uiţi – i-am răspuns. Poate că n-ai mai văzut de mult o crimă artistic executată cu o daltă de spart gheaţă.

Flack îşi lăsă mâinile pe braţele fotoliului şi strânse lemnul tare.

— Ah! exclamă el cu durere. Ah!

Se ridică şi deschise sertarul biroului. Scoase dinăuntru un revolver mare şi negru, îi desfăcu închizătorul,

cercetă gloanţele, aruncă o privire în josul ţevii, apoi îl vârî la loc. Îşi descheie vesta şi îşi înfipse pistolul la cingătoare. La nevoie, probabil că-l scotea într-o clipă. Îşi aşeză pălăria pe cap şi arătă cu degetul mare spre uşă.

Am urcat în tăcere până la etajul trei. Am luat-o pe coridor. Nimic nu se schimbase. Nici un sunet nu se intensificase sau diminuase. Flack înaintă repede spre camera 332 şi bătu în uşă mai mult din puterea obişnuinţei. Apoi o încercă. Întoarse capul rânjind spre mine.

— Ai zis că uşa nu-i încuiată – se plânse el.

— N-am spus chiar asta. Totuşi, te asigur că era descuiată.

— Acu nu mai e – zise Flack şi trase o cheie atârnată de un lanţ lung.

Descuie uşa şi se uită de-a lungul coridorului. Apoi apăsă clanţa încet, fără zgomot, şi întredeschise uşa. Ascultă. Dinăuntru nu se auzea nimic. Flack se dădu înapoi şi îşi scoase revolverul negru de la cingătoare. Trase cheia din broască, deschise uşa larg cu piciorul şi îndreptă cu un gest hotărât şi curajos arma.

— Hai să intrăm – spuse el din colţul gurii.

Peste umărul lui am văzut că doctorul Hambleton zăcea în aceeaşi poziţie, atât doar că mânerul daltei nu se vedea de la intrare. Flack se aplecă şi înaintă prudent în cameră. Ajuns la uşa întredeschisă a camerei de baie, se uită prin crăpătură, apoi o împinse până se lovi de cadă. Intră în camera de baie, ieşi, apoi păşi în odaie, încordat şi prudent, ca un om care nu voia să rişte.

Încercă uşa dulapului din perete, întinse arma şi deschise larg uşa. În dulap nu era ascuns nici un suspect.

— Uită-te sub pat – i-am zis.

Flack se aplecă repede şi se uită.

— Uită-te sub covor.

— Îţi baţi joc de mine? spuse el furios.

— Îmi place să te văd cum lucrezi.

Se aplecă deasupra mortului şi studie dalta.

— Cineva a încuiat uşa – mârâi el. Afară de cazul că minţi când spui că era deschisă.

— N-am zis nimic.

— Cred că-i treaba poliţailor – zise el încet. N-am nici o şansă să muşamalizez afacerea.

— Nu-i vina ta. Se întâmplă chiar şi în cele mai bune hoteluri.

11

Internul roşcovan completă un formular pentru cei găsiţi morţi şi îşi agăţă stiloul de buzunarul dinafară al halatului alb. Rânji uşor şi îşi închise registrul.

— Perforarea şirei spinării exact sub bulbul occipital, cred – zise el nepăsător. Un loc foarte vulnerabil. Dacă ştii cum să-l găseşti. Şi presupun că se ştie.

Locotenentul de poliţie Christy French bombăni:

— Îţi închipui că văd asta pentru prima oară?

— Nu, nu cred – răspunse internul. Aruncă mortului o ultimă privire rapidă, se întoarse şi ieşi din cameră. Am să anunţ procurorul – spuse el peste umăr.

Uşa se închise în urma lui.

— Pentru ăştia, un cadavru e cum ar fi pentru mine o porţie de varză reîncălzită – zise acru Christy French, adresându-se uşii închise.

Colegul lui, detectivul Fred Beifus, stătea într-un genunchi lângă aparatul de telefon. Îl presărase cu pudră ca să ia amprente, iar acum sufla pudra. Se uita cu ajutorul unei mici lupe la urmele lăsate. Clătină sceptic din cap, apoi ridică ceva de pe şurubul care fixa aparatul.

— Mănuşi de bumbac cenuşiu, ca ale cioclilor – zise el dezgustat. Costă patru patru cenţi perechea, dacă le iei angro. Nici vorbă de amprente în odaia asta. Căutau ceva pitit în cutia telefonului, nu?

— Evident, ceva ce putea încăpea acolo – răspunse French. Nici nu mă aşteptam să găseşti amprente. Crimele cu dalta de spart gheaţa sunt o specialitate. O să apelăm mai târziu la experţi. Asta-i doar o anchetă sumară.

Goli buzunarele mortului şi aşeză tot ce găsi pe pat, alături de cadavrul liniştit şi aproape ca de ceară. Flack

stătea într-un fotoliu lângă fereastră şi se uita pe geam morocănos. Ajutorul administratorului suise în odaie, privise cu o figură necăjită, nu spusese nimic şi plecase. Eu mă sprijineam de peretele camerei de baie şi-mi desfăceam pe rând degetele.

— Cred că o crimă făcută cu o daltă de felul ăsta e opera unei femei – spuse deodată Flack. Dalta o poţi cumpăra de oriunde. Costă zece cenţi. Dacă eşti silit să lucrezi repede, n-ai decât s-o vâri la jartieră şi-o ţii acolo.

Christy French îi aruncă o privire scurtă, parcă uimită. Beifus spuse:

— Cu ce fel de dame ai avut de-a face în ultima vreme, scumpule? Dacă te gândeşti cât au ajuns ciorapii de damă, a vârî o daltă la jartieră e ca şi cum ai trece cu un fierăstrău peste ciorapi.

— Nu m-am gândit – zise Flack.

— Lasă gânditul pe seama noastră, iubitule. Trebuie să fii dotat pentru aşa ceva – zise Beifus.

— Nu-i nevoie să deveniţi ironici – răspunse Flack.

— Nu trebuie să ne lipseşti de micile noastre satisfacţii, domnule Flack – zise Beifus scoţându-şi pălăria şi făcând o plecăciune.

— În afară de asta, o femeie ar continua să dea cu dalta. N-ar şti nici măcar câte lovituri sunt de ajuns. Mulţi criminali fără experienţă nu ştiu. Cel care a lucrat aici e un as. A nimerit de la început în şira spinării. Şi mai e ceva… Trebuie ca victima să stea liniştită. Asta înseamnă că-i nevoie de mai mulţi tipi, afară de cazul când l-au drogat sau criminalul îi era prieten – zise Christy French.

— Nu văd cum ar fi putut fi drogat, dacă el e cel care m-a chemat la telefon – am spus.

Atât French, cât şi Beifus mă priviră cu acelaşi aer plictisit şi plin de răbdare.

— „Dacă” – zise French – şi cum nu-l cunoşti pe tip, după spusele tale, există vaga posibilitate ca să nu-i cunoşti nici vocea. Sunt prea subtil?

— Nu ştiu – i-am răspuns – nu ţi-am citit scrisorile trimise de admiratori.

French rânji.

— Lasă bancurile – îi spuse Beifus lui French. Păstrează-le mai bine pentru discursul tău de la „Clubul de vineri dimineaţă”[1]. Unele din babele alea cu nas lucios se dau în vânt după crimele misterioase.

French îşi răsuci o ţigară şi o aprinse cu un chibrit de menaj pe care îl frecă de dosul unui scaun. Apoi suspină.

— Şi-au perfecţionat tehnica asta în Brooklyn – explică el. Banda lui Sunny Moe Stein se specializase în ea, dar au dus-o de râpă. Ajunsese să nu mai poţi trece printr-un loc viran, fără să nu dai peste vreo ispravă de-a lor. Pe urmă s-au mutat aici, cei care-au mai scăpat. Mă întreb de ce.

— Poate fiindcă la noi sunt mai multe locuri virane – răspunse Beifus.

— Ciudat, totuşi – zise French aproape visător. Când Weepy Moyer l-a lichidat pe Sunny Moe Stein, anul trecut în februarie, pe bulevardul Franklin, asasinul s-a folosit de-un pistol. Lui Moe sunt sigur că nu i-a plăcut deloc.

— Pun pariu că d-asta avea o mutră atât de dezamăgită după ce l-au şters de sânge – remarcă Beifus.

— Cine-i Weepy Moyer? întrebă Flack.

— Era ajutorul lui Moe în bandă – îi răspunse French. Asta ar putea să fie uşor opera lui. Nu c-ar fi lucrat el personal.

— De ce nu? întrebă Flack acru.

— Voi, băieţi, nu citiţi niciodată ziarele? Moyer e acum un gentleman. Are relaţii cu cele mai distinse persoane. Şi-a schimbat până şi numele. Iar cât priveşte asasinarea lui Sunny Moe Stein, s-a întâmplat ca tocmai atunci să-l avem la zdup pentru o afacere cu un tripou. N-am scos însă nimic de la el. În schimb i-am procurat un alibi perfect. În orice caz, acum e un gentleman, aşa cum v-am spus, şi gentlemen-ii nu se apucă să omoare lumea cu dălţi de spart gheaţa. Angajează pe altcineva s-o facă.

---

[1] Club de quakeri, sectă religioasă din S.U.A., care ţine vinerea ca sărbătoare.

— Ai găsit vreodată ceva împotriva lui Moyer? l-am întrebat.

French îmi aruncă o privire pătrunzătoare.

— De ce mă-ntrebi?

— O simplă idee de-a mea. Dar foarte firavă – i-am spus.

— Între noi fie zis, nici măcar n-am dovedit vreodată că cel pe care l-am arestat era într-adevăr Moyer – zise French şi mă observă atent. Dar nu difuza asta. E de presupus că nimeni nu ştie, cu excepţia lui, a avocatului său, a procurorului, a echipei de poliţişti care l-au ridicat, a celor de la tribunal şi poate a altor două-trei sute de persoane.

Se bătu peste şold cu portvizitul gol al mortului şi se aşeză pe pat. Se sprijini nepăsător de piciorul cadavrului. Îşi aprinse o ţigară şi întinse mâna în care o ţinea spre celalalt detectiv.

— Ajunge cât ne-am pierdut vremea cu bâlciul ăsta. Uite care-i situaţia, Fred. Mai întâi, cetăţeanul acesta nu era prea deştept. Trăia cu numele de doctorul G. W. Hambleton şi şi-a comandat cărţi de vizită cu adresa la El Centro şi cu un număr de telefon. Nu mi-a trebuit mai mult de două minute ca să descopăr că nu există o astfel de adresă şi un astfel de număr de telefon. Unul mai şmecher nu s-ar fi trădat aşa de uşor. Pe urmă, individul, hotărât nu prea era în bani. Are vreo paisprezece dolari în hârtii şi cam vreo doi în mărunţiş. Pe lanţul de chei n-am găsit nici cheie de maşină, nici de la vreun seif închiriat la bancă. Şi nici de la vreo casă. N-are decât o cheie de valiză şi şapte paspartuuri yale pilite. Şi încă pilite recent de tot. Bănuiesc că-şi pusese în gând să cotrobăiască niţel prin hotel. Ce crezi, Flack, cheile lui s-ar potrivi la uşile de la hardughia asta de hotel?

Flack se apropie şi se uită atent la chei.

— Două dintre ele se potrivesc ca mărime. Nu-mi dau seama dac-ar merge doar uitându-mă la ele. Când am nevoie de o cheie trebuie s-o iau de jos, de la birou. N-

am asupra mea decât un paspartu. Nu-l pot folosi decât dacă clientul e plecat din cameră.

Scoase din buzunar o cheie prinsă de un lanţ lung şi o compară cu celelalte. Clătină din cap:

— Nu merg, ar mai trebui lucrate. Au încă prea mult metal pe ele.

French scutură scrumul de la ţigară în palmă şi-l suflă. Flack se întoarse la scaunul său de la fereastră.

— Problema următoare – anunţă Christy French. N-are permis de conducere şi nici un act de identitate. Nici una din hainele lui n-a fost cumpărată la El Centro. Are aerul unui escroc, dar nu pare destul de înfipt ca să emită cecuri false.

— De fapt, nu l-ai văzut în exerciţiul profesiunii – interveni Beifus.

— Iar hotelul ăsta nu era un loc potrivit pentru el – continuă French. Are o faimă proastă.

— Nici vorbă de-aşa ceva… – începu Flack.

French îl întrerupse cu un gest al mâinii.

— Cunosc toate hotelurile din districtul metropolitan, Flack. Obligaţie profesională. Pentru cincizeci de dolari îţi organizez într-o oră o orgie în orice cameră din hotelul ăsta. Nu mă duci pe mine. Tu-ţi câştigi pâinea ta şi eu pe-a mea. Nu încerca să mă păcăleşti. Ne-am înţeles? Clientul avea asupra lui un lucru pe care se temea să-l ţină aici. Asta înseamnă că-şi dădea seama că-i urmărit şi c-o să fie descoperit. Aşa că i-a oferit lui Marlowe o sută de dolari ca să-i păstreze acel lucru. N-avea însă atâţia bani asupra lui. Aşa că probabil s-a hotărât să-l cheme aici pe Marlowe ca să ajungă cu el la o înţelegere. Nu putea deci fi vorba de bijuterii furate. Trebuia să fie o tranzacţie aproape legală. Nu-i aşa, Marlowe?

— O tranzacţie complet legală – am precizat.

French rânji slab.

— Aşa că acel obiect trebuie să fi fost ceva ce se putea ţine turtit sau făcut sul, într-o carte de telefon, sub panglică la pălărie, într-o Biblie sau într-o cutie cu talc. Nu ştim dac-au găsit sau nu ce căutau. Ştim însă sigur c-

au avut foarte puţin timp la dispoziţie. Maximum o jumătate de oră.

— Asta dacă cel care a telefonat a fost doctorul Hambleton – am spus eu. Dumneata ai ridicat primul această ipoteză.

— Altfel ar fi total lipsit de sens. Asasinii n-aveau nici un interes să grăbească descoperirea cadavrului. De ce să fi chemat ei pe cineva în camera lui Hambleton? Se întoarse către Flack. Ai observat întâmplător cine l-a vizitat?

— Ca să ajungi la lift nu-i nevoie să treci prin faţa biroului de primire – zise Flack şi dădu din cap mahmur.

— Poate că din cauza asta a venit aici. Da, dar şi din cauza atmosferei prielnice din hotel – zise Beifus.

— Bine – zise French. Indiferent cine l-a omorât, putea să intre şi să iasă fără să fie întrebat. Era de ajuns să ştie numărul camerei. Cam asta-i tot ce-am aflat, nu, Fred?

Beifus recunoscu dând din cap.

— Nu-i chiar totul – am spus eu. Peruca e reuşită, dar e totuşi o perucă.

French şi Beifus se întoarseră brusc. French întinse mâna, ridică cu grijă părul mortului şi fluieră.

— Mă întrebam eu de ce tot rânjea blestematul ăla de intern – rosti el. Ticălosul nici măcar n-a pomenit de perucă. Vezi acum despre cine-i vorba, Fred?

— Nu văd decât că-i un tip fără păr – răspunse Beifus.

— Poate că nu l-ai cunoscut astfel. E Mileaway Marston. Făcea de obicei pe agentul de legătură, al lui Ace Devore.

— Aha, da! chicoti Beifus. Se aplecă şi îl bătu uşor pe mort pe capul chel. Ce-ai mai făcut între timp, Mileaway? Nu te-am mai văzut, am şi uitat de când. Tu însă mă cunoşti, amice. Un fraier rămâne tot un fraier.

Fără perucă, omul de pe pat arăta bătrân, încrâncenat şi chircit. Masca galbenă a morţii începuse să-i înţepenească trăsăturile.

— Ei, cu asta mi-am luat o piatră mare după suflet – spuse French calm. Escrocul n-o să-mi dea prea multă

bătaie de cap. Ducă-se dracului. Puse peruca peste un ochi al mortului şi se ridică de pe pat. Am terminat cu voi doi – se adresă el uitându-se la mine şi la Flack.

Flack se sculă.

— Îţi mulţumesc pentru cadavru, scumpule – îi zise Beifus. Dacă mai faci rost şi de altele în splendoarea asta de hotel, nu uita să apelezi la serviciile noastre. Chiar dacă nu sunt de calitate, sunt în schimb rapide.

Flack traversă holişorul şi deschise uşa. L-am urmat. N-am vorbit în timp ce ne îndreptam spre lift. Şi nici când am coborât. L-am însoţit până la micul lui birou şi-am închis uşa în urmă. Păru surprins.

Se aşeză la birou şi întinse mâna după telefon.

— Vreau să raportez ceva administratorului – zise el. Ce pofteşti?

Am frecat între degete o ţigară ca s-o mai înmoi, am aprins-o şi-am suflat fumul peste birou.

— O sută cincizeci de dolari.

Ochii mici şi concentraţi ai lui Flack se transformară în două găuri rotunde pe faţa lipsită de expresie.

— Nu face pe nebunu' cu mine aici.

— După experienţa cu farsorii de sus, nu mi-o lua în nume de rău dacă încerc. Deşi nu fac pe nebunul.

Am bătut darabana pe marginea biroului şi-am aşteptat.

Deasupra mustăţii subţiri îi apărură broboane de sudoare.

— Am treabă – zise el, de data asta cu o voce mai răguşită. Cară-te şi să nu te mai văd pe-aici.

— Eşti o stârpitură obraznică – i-am răspuns. Doctorul Hambleton avea în portofel o sută şaizeci şi patru de dolari în bancnote când l-am percheziţionat. Ţii minte că mi-a promis un onorariu de o sută de dolari. Acum, în acelaşi portofel, nu mai are decât paisprezece dolari. Iar eu sunt sigur că am lăsat uşa de la camera lui descuiată. Altcineva a încuiat-o. Şi acela eşti tu, Flack!

Flack apucă braţele fotoliului şi le strânse. Vocea i se auzi ca din fundul unui puţ:

— N-ai cum s-o dovedeşti.

— E nevoie s-o dovedesc?

Îşi scoase pistolul de la cingătoare şi-l aşeză în faţă, pe birou. Îşi lăsa privirea asupra lui. Pistolul n-avea ce să-i spună. Ridică din nou ochii spre mine.

— Facem pe jumate? zise el cu o voce dezamăgită.

Se aşternu tăcerea. Îşi trase afară portvizitul jerpelit şi scotoci prin el. Scoase un pumn de bancnote pe care le întinse pe birou, le aranjă după valoare în două teancuri şi împinse unul spre mine.

— Vreau toţi cei o sută cincizeci de dolari.

Se ghemui la loc în fotoliu şi se uită fix la colţul biroului. După o pauză lungă, suspină. Alătură cele două teancuri şi le împinse spre locul unde stăteam la birou.

— Nu-i foloseau la nimic banii ăştia – zise Flack. Ia paralele şi întinde-o! Te ţin eu minte, amice. Tipii de teapa ta mă scârbesc. De unde ştiu eu că n-ai luat cincizeci de dolari de la el mai înainte?

— Aş fi luat totul. Asasinul ar fi făcut la fel. De ce să mai lase paisprezece dolari?

— Da eu de ce crezi c-am lăsat paisprezece dolari? întrebă Flack cu glas obosit, mişcându-şi încet degetele pe marginea biroului.

Am luat banii, i-am numărat şi i-am zvârlit îndărăt lui Flack.

— Fiindcă eşti de meserie şi ţi-ai dat seama cu cine ai de-a face. Ai ştiut c-o să aibă asupra lui cel puţin banii cu care să-şi plătească odaia şi câţiva dolari de cheltuială. Poliţiştii se aşteptau la acelaşi lucru. Uite, n-am nevoie de bani. Am nevoie de altceva.

Se holbă la mine cu gura căscată.

— Ia banii ăştia de la vedere – i-am zis.

Întinse mâna, îi luă şi îi vârî la loc în portvizit.

— Ce altceva? Ochii i se strâmtaseră şi deveniseră prudenţi. Îşi linse cu limba buza inferioară. Nici tu nu-mi faci impresia că eşti, de fapt, în situaţia să pui condiţii.

— În privinţa asta ai putea să te cam înşeli. Dac-am să fiu silit să urc din nou şi să le spun lui Christy French şi

Beifus c-am fost în cameră mai înainte şi c-am percheziţionat cadavrul, au să-mi facă un scandal groaznic. Au să priceapă însă c-am tăcut nu ca să fac pe deşteptul. Au să priceapă că la mijloc e un client pe care am încercat să-l apăr. Au să mă înjure şi-au să urle. Cu tine însă au să facă altceva.

M-am oprit şi-am urmărit valul de transpiraţie care i se forma pe frunte. Înghiţi în sec. Avea o privire bolnavă.

— Nu mai face pe deşteptul şi zi ce vrei – zise el. Deodată rânji cu oarecare cruzime. Ai sosit aici prea târziu ca s-o mai aperi, nu?

Obişnuita lui expresie batjocoritoare îi revenea încet, dar cu satisfacţie.

Mi-am stins ţigara, am scos o alta şi am parcurs toată gama de mişcări lente, inutile şi convenţionale de a o aprinde, de-a scăpa de chibrit, suflând fumul într-o parte, trăgând adânc în piept, de parcă acel birou nenorocit ar fi fost vârful unui munte cu perspectivă asupra oceanului dezlănţuit – toate vechile trucuri patentate ale meseriei mele.

— Perfect – i-am spus. Recunosc că a fost o femeie. Recunosc şi că ea trebuie să fi ajuns acolo sus când el era mort, dacă asta te încântă. Bănuiesc c-a fugit din cauza surprizei.

— Desigur – zise Flack răutăcios. Îşi reluase complet tonul ironic. Sau poate c-a fugit fiindcă n-a mai omorât pe cineva c-o daltă de spart gheaţa de-o lună şi şi-a ieşit din mână.

— Dar de ce-a luat cheia? am zis mai mult pentru mine. Şi de ce-a lăsat-o la birou? De ce nu s-a mulţumit să plece, fără să se atingă de ceva? Şi chiar dacă a socotit că trebuie să-ncuie uşa, de ce n-a îngropat cheia într-una din găleţile cu nisip? Sau de ce n-a luat-o cu ea ca s-o zvârle pe drum? De ce să ţină la ea o cheie care putea dovedi oricând că a fost în cameră? Mi-am coborât privirea, şi l-am fixat pe Flack grav şi ameninţător. Afară, fireşte, de cazul când a fost văzută ieşind din odaie cu cheia în mână şi a fost urmărită afară din hotel.

— Cine avea interes s-o urmărească?

— Cel care a văzut-o plecând şi a putut astfel să intre imediat în cameră. Cu un paspartu.

În ochii lui Flack se aprinse o luminiţă, apoi se stinse rapid.

— Cu siguranţa c-a urmărit-o – am spus. A văzut-o cu siguranţă aruncând cheia pe birou, ieşind din hotel şi a urmărit-o cu siguranţă şi mai departe.

— Deşteptule! zise Flack ironic.

M-am aplecat şi-am tras telefonul.

— Ce-ar fi să-l chem pe Christy şi să terminăm odată – i-am spus. Cu cât mă gândesc mai mult la crima asta, cu atât mi se face mai frică. Poate că într-adevăr l-a omorât chiar ea. N-am să ascund un criminal.

Am ridicat receptorul. Flack mă plesni cu laba lui umedă peste mână. Receptorul sări pe birou.

— Lasă. Vocea i se făcuse tânguitoare. Am urmărit-o până la o maşină parcată mai încolo pe stradă. Am luat numărul maşinii. Ce dracu, şefule, lasă-mi o portiţă de scăpare. Scotoci cu disperare prin buzunare. Ştii cât câştig la serviciu? Banii pentru ţigări şi câţiva cenţi de cheltuială. Stai niţel. Cred… îşi coborî privirea, făcu o pasenţă cu nişte plicuri murdare, alese în cele din urmă unul şi-l aruncă spre mine. Numărul maşinii – zise el posac – iar dacă îţi face plăcere să ştii, îmi amintesc şi ce marcă era.

M-am uitat la plic. Avea mâzgălit pe el un număr de maşină. Scris strâmb, slab şi oblic, ca atunci când scrii în grabă pe stradă pe o hârtie ţinută în mână. 6 N 333. California 1947.

— Eşti mulţumit?

Era vocea lui Flack. Sau se părea că-i a lui. Am rupt bucata de plic cu numărul pe ea şi i-am aruncat plicul înapoi.

— 4 P 327 – am spus, urmărindu-i privirea.

Nu tresări deloc. Nici urmă de ironie sau duplicitate.

— De unde pot eu să ştiu că ăsta nu-i un număr oarecare, pe care îl aveai dinainte?

— Trebuie să mă crezi pe cuvânt.

— Descrie maşina.

— Era un Cadillac decapotabil, nu prea nou şi cu capota trasă. Un model de prin 1942. Albastru deschis.

— Şi femeia?

— Vrei cam multe pentru banii tăi, şmechere.

— Sunt banii doctorului Hambleton.

— De acord. Era blondă – spuse el tresărind. Cu un pardesiu alb, brodat cu ceva colorat. Avea o pălărie de pai mare şi albastră. Ochelari de soare. Înaltă cam de un metru cincizeci şi cinci. Semăna cu modelele din reviste.

— Ai recunoaşte-o fără ochelari? l-am întrebat atent. Se prefăcu că se gândeşte. Apoi clătină din cap. Nu.

— Care zici că era numărul maşinii, Flackie? l-am luat eu prin surprindere.

— Care număr?

M-am aplecat peste birou şi-am lăsat să cadă scrumul de la ţigară pe revolverul lui. L-am aţintit din nou cu privirea. Ştiam însă că era înfrânt. Părea s-o ştie şi el. Îşi luă arma, suflă scrumul de pe ea şi-o puse îndărăt în sertarul biroului.

— Hai, du-te! Dă-i drumul! zise el printre dinţi. Spune-le poliţailor că eu am şterpelit banii. Şi ce-o să fie? Poate c-o să-mi pierd slujba. Poate c-o să mă vâre la zdup. Ei şi? Când am să ies, prietenii au să m-ajute. Micul Flackie n-o să trebuiască să-şi mai bată capul cu grija casei şi a mesei. Cum poţi să-ţi închipui o clipă că ochelarii ăia fumurii îl pot păcăli pe micul Flackie. Am văzut prea multe filme ca să-mi scape pisicuţa asta. Ascultă-mă pe mine, damicela o să fie mult timp la vedere. E în ascensiune şi, cine ştie – zise el, rânjindu-mi triumfător – poate că într-o bună zi o să aibă nevoie de cineva care s-o apere. Un tip care să fie tot timpul prin apropiere, să observe ce se întâmplă şi s-o scoată din încurcături. Cineva care să ştie să tragă sforile şi să n-aibă pretenţii băneşti absurde… Ce-i?

Mi-am lăsat capul într-o parte şi m-am aplecat spre el. Îl ascultam.

— Mi se pare c-am auzit un clopot – i-am spus.

— Nu există nici o biserică prin apropiere – răspunse el dispreţuitor. Creierul tău de platină a început să se crape.

— N-am auzit decât un singur clopot – i-am zis încet de tot. Cred că bătea de înmormântare.

Flack ascultă şi el cu mine.

— N-aud nimic! se răsti el.

— Sunt convins – i-am răspuns. Tu eşti singurul tip din lume care nu-l aude.

Rămase pe loc, cu mustăcioara lui oribilă şi strălucitoare şi mă urmări cu ochii lui mici şi răutăcioşi, întredeschişi. Una din mâini i se strângea convulsiv şi dezordonat pe birou.

L-am lăsat cu gândurile lui. Probabil la fel de meschine, de urâte şi de înfricoşate ca şi el.

12

Blocul se afla pe Doheny Drive, cum cobori dealul de la Strip. De fapt, erau două clădiri, una în spatele celeilalte, legate oarecum printr-un patio pavat cu dale, cu o fântână în mijloc şi o cămăruţă deasupra arcadei ce unea cele două clădiri. Cutiile de scrisori şi soneriile se găseau în holul de la intrare, îmbrăcat în marmură falsă. Trei din cele şaisprezece n-aveau nici un nume deasupra. Iar numele pe care le-am citit nu mi-au spus nimic. Trebuia să-mi mai bat niţel capul. Am încercat uşa de la intrare, am găsit-o descuiată, şi totuşi, trebuia să-mi mai bat capul.

Afară erau parcate două Cadillac-uri, un Lincoln Continental şi un Packard Clipper. Nici unul dintre Cadillac-uri n-avea culoarea sau numărul ce le căutam. Pe cealaltă parte a străzii, un individ în pantaloni de călărie stătea tolănit cu picioarele peste uşa unei Lancia foarte joase. Fuma şi se uita la stelele palide, care văzuseră destule ca să stea cât mai departe de Hollywood. Am urcat dealul abrupt pân-am ajuns la bulevardul Sunset, am cotit-o la stânga pe lângă un bloc şi m-am vârât într-o cabină telefonică de pe stradă, încinsă ca o etuvă. L-am chemat pe un tip, Peoria Smith, numit aşa fiindcă se bâlbâia – un mister pe care nu l-am dezlegat încă, din lipsă de timp.

— Mavis Weld – am spus. Numărul ei de telefon. Aici e Marlowe.

— De-de-desigur – zise el. Ma-Mavis Weld ai zis? Vrei nu-numărul ei de te-telefon?

— Cât face?

— Ze-zece do-dolari.

— S-o lăsăm moartă.

— Stai o clipă! N-am voie să dau numărul de telefon al fetelor. Pentru un agent teatral e un risc îngrozitor.

Am aşteptat şi mi-am ţinut respiraţia.

— Fireşte, îţi dau şi adresa o dată cu numărul – behăi Peoria, uitând să se mai bâlbâie.

— Cinci dolari – i-am zis. Adresa o am. Şi nu te mai tocmi. Dacă-ţi închipui că eşti singurul agent teatral care se ocupă de vânzarea numerelor de telefon netrecute în carte…

— Stai – spuse el plictisit şi plecă să-şi caute carneţelul lui roşu.

Un bâlbâit ocazional. Nu se bâlbâia, decât când nu era enervat. Se întoarse şi-mi dădu numărul. Fireşte, un număr din Crestview. La Hollywood, dacă n-ai număr de telefon de la Crestview, nu faci doi bani.

Am deschis uşa de sticlă şi metal ca să intre niţel aer în timp ce formam numărul. După ce sună de două ori, răspunse o voce tărăgănată şi provocatoare. Am închis uşa.

— Da-a-a-a – gunguri vocea.

— Cu domnişoara Weld, vă rog.

— Dar cine o caută pe domnişoara Weld, dacă vreţi să-mi spuneţi?

— Am nişte clişee pe care Witney doreşte să i le înmânez astă-seară.

— Witney? Şi cine-i Witney, amigo?

— Şeful secţiei de clişee de la studio – i-am răspuns. Nu ştiţi nici măcar atât? Vin chiar acum dacă-mi spuneţi numărul apartamentului. Sunt doar la câteva blocuri depărtare.

— Domnişoara Weld face baie.

Râse. Am avut impresia că acolo unde se afla răsunase ca un clopoţel de argint. În cabină sună de parcă cineva ar fi zdrăngănit nişte tingiri.

— Dar desigur, aduceţi fotografiile. Sunt convinsă că moare de curiozitate să le vadă. Apartamentul paisprezece.

— O să fiţi şi dumneavoastră acolo?

— Dar, desigur. Dar, evident. De ce mă întrebaţi?

Am atârnat telefonul şi-am ieşit împleticindu-mă afară, la aer curat. Am coborât dealul. Tipul în pantaloni de călărie stătea tolănit mai departe peste Lancia, dar unul dintre Cadillac-uri dispăruse, iar două Buick-uri decapotabile se alăturaseră celorlalte maşini din faţa casei. Am sunat la numărul paisprezece şi-am traversat patio-ul unde caprifoiul purpuriu era luminat de un reflector în miniatură. O altă lumină învăpăia un mare heleşteu decorativ, plin de peşti aurii graşi şi de nuferi tăcuţi, nuferi strânşi acum noaptea. Apoi câteva bănci de piatră şi un leagăn. Clădirea nu părea foarte scumpă, atât doar că toate locuinţele costau mult în acel an. Apartamentul era la etajul doi, una din cele două uşi dând pe un palier larg.

Clopoţelul sună melodios şi o fată înaltă, brunetă, îmbrăcată în pantaloni strânşi pe pulpe, deschise uşa. Provocatoare era un atribut mult prea slab pentru ea. Pantalonii erau ca şi părul ei, negri ca noaptea. Purta un bluzon alb de mătase şi la gât, înnodată lejer, o eşarfă purpurie. Nu atât de purpurie însă ca buzele ei. Într-un fel de cleştişor aurit ţinea o ţigară lungă, cafenie. La rândul lor, degetele care ţineau cleştişorul erau mai mult decât corespunzător pline de inele preţioase. Părul ei negru era pieptănat la mijloc cu o cărare care îi dezvăluia pielea capului alb-imaculată, ajungând până la creştet şi dispărând acolo din vedere. De o parte şi de alta a gâtului ei cafeniu şi subţire atârnau două cozi negre şi lucioase. Fiecare coadă era legată cu o mică panglică purpurie. Trecuse însă multă vreme de când fusese o fetiţă.

Se uită surprinsă la mâinile mele goale. Clişeele de la studio sunt de obicei puţin cam prea mari pentru a încăpea în buzunar.

— Domnişoara Weld, vă rog – am spus.

— Dă-mi mie clişeele.

Vocea era rece, tărăgănată şi obraznică, ochii însă erau altfel. Părea la fel de greu să te înţelegi cu ea, pe cât era de greu s-ajungi să te tunzi în oraşul ăsta.
— Sunt pentru domnişoara Weld personal. Regret.
— Ţi-am spus că face baie.
— Am s-aştept.
— Eşti sigur că ai clişeele, amigo?
— Absolut sigur. De ce?
— Numele dumitale.
Când pronunţă cel de-al doilea cuvânt, vocea îi îngheţă – părea un fulg luat de o pală bruscă de vânt. Apoi vocea i se îmblânzi, pluti prin aer şi se înălţă spre cer, se răsuci, iar în colţul buzelor ei se înfiripă delicat şi foarte încet, ca gesturile unui copil ce încearcă să prindă un fulg de zăpadă, invitaţia tăcută a unui surâs.
— Ultimul dumitale film a fost splendid, domnişoară Gonzales.
Zâmbetul sclipi ca un fulger, schimbându-i complet expresia. De încântare, trupul i se îndreptă şi vibră.
— Dar era un film împuţit – spuse ea cu mult foc. Cu totul şi cu totul împuţit, scumpe domn. Şi ştii, desigur, că era cu totul şi cu totul împuţit.
— Nici un film în care joci dumneata, domnişoară Gonzales, nu-i împuţit pentru mine.
Se îndepărtă de uşă şi îmi făcu semn cu mâna să intru.
— Să bem ceva – zise ea. Să bem cea mai blestemată băutură. Ador să fiu flatată, chiar dacă complimentul e nesincer.
Am intrat. Dacă îmi vâra un pistol în rinichi nu m-ar mai fi mirat deloc. Se aşeză astfel încât a trebuit practic să-i dau sânii la o parte ca să pot trece pragul. Mirosea aşa cum arată Taj Mahal-ul la lumina lunii. Închise uşa şi păşi în ritm de dans spre un mic bar portabil.
— Scotch? Sau preferi un cocktail? Cele cu vermut îmi ies îngrozitor – spuse ea.
— Scotch-ul e perfect, mulţumesc.
Turnă băuturile în nişte pahare atât de înalte, încât aproape că le puteai folosi ca suporturi pentru umbrele.

M-am aşezat într-un fotoliu îmbrăcat în creton şi-am aruncat o privire prin cameră. Apartamentul avea un aer demodat. Un cămin fals cu butuci de metal, încălzit cu gaze, şi cu consolă de marmură, tencuiala crăpată, pe pereţi câteva picturi proaste, colorate strident, destul de oribile ca să fi costat o groază de bani, un pian cu coadă, un Steinway, vechi şi ciobit, şi, surprinzător, fără şal spaniol pe el. O mulţime de cărţi ce păreau noi în copertele lor lucioase stăteau risipite peste tot, iar într-un colţ se afla o puşcă cu ţeavă dublă şi cu patul gravat, legată la cap cu o fundă albă de mătase. Glume gen Hollywood.

Doamna brunetă în pantaloni strânşi pe corp îmi înmână un pahar şi se cocoţă pe braţul fotoliului meu.

— Poţi să-mi spui Dolores, dacă vrei – zise ea trăgând o înghiţitură solidă din paharul ei.

— Mulţumesc.

— Şi eu cum pot să-ţi spun?

Am rânjit.

— Fireşte – spuse ea. Sunt perfect convinsă că eşti un blestemat de mincinos şi că n-ai în buzunar nici un clişeu. Nu că aş avea eu intenţia să mă vâr în afacerile dumitale, desigur foarte intime.

— A, da? Am înghiţit câţiva centimetri de băutură. De fapt ce fel de baie ia domnişoara Weld? Se spală doar cu săpun, după moda veche, sau face o baie cu săruri parfumate din Arabia?

Plimbă prin aer resturile ţigării cafenii prinsă în mica gheară de aur.

— Poate vrei s-o ajuţi. Camera de baie e pe acolo, prin arcadă şi apoi la dreapta. Aproape sigur că uşa nu-i încuiată.

— Nu mă tentează dacă-i aşa simplu.

— Oh – spuse ea şi-mi oferi din nou zâmbetul ei strălucitor. Nu-ţi plac în viaţă decât lucrurile dificile. Trebuie să ţin minte ca pe viitor să fiu mai puţin uşor de abordat, nu-i aşa?

Se săltă cu eleganţă de pe braţul fotoliului şi stinse ţigara, aplecându-se astfel ca să-i pot admira linia şoldurilor.

— Nu te deranja, domnişoară Gonzales, nu-s decât un tip care a venit pentru treburi. Nici nu-mi trece prin cap să violez pe cineva.

— A, nu?

Zâmbetul se îndulci, deveni leneş şi, dacă nu găsiţi alt cuvânt mai potrivit, deveni provocator.

— Deşi cred că sunt pe punctul s-o fac – am zis.

— Eşti o canalie simpatică – zise ea, apoi dădu din umeri şi trecu pe sub arcadă ducând cu ea paharul plin cu vreo jumătate litru de scotch şi apă. Am auzit-o bătând uşor la o uşă şi spunând: Darling, a venit un tip care zice că are nişte clişee de la studio. Aşa zice. *Muy simpatico. Muy guapo tambien. Con cojones*[1].

O voce pe care o mai auzisem se răsti la ea:

— Gura, scârba dracului! Ies într-o clipă!

Femeia Gonzales se întoarse prin arcadă fredonând. Avea paharul gol. Se îndreptă din nou spre bar.

— Dar văd că nu bei! strigă ea, uitându-se la paharul meu.

— Am luat masa. Şi în orice caz, stomacul meu nu ţine decât vreo doi litri de băutură. Şi să ştii că înţeleg niţel spaniola.

— Te-ai scandalizat? zise ea şi îşi zvârli capul pe spate.

Îşi rostogoli ochii. Umerii ei descriseră o mişcare ca a unei dansatoare cu evantai.

— Mă scandalizez foarte greu.

— Dar ai auzit ce-am zis? *Madre de Dios*[2]! Îmi pare teribil de rău.

— Sunt sigur.

Îşi termină de amestecat un alt whisky cu sifon.

— Da, îmi pare foarte rău – suspină ea. Adică, am impresia că-mi pare foarte rău. Câteodată nu sunt prea

---

[1] Foarte simpatic. Şi arată foarte bine. Un adevărat armăsar (în limba spaniolă).

[2] Maică Precistă (în limba spaniolă).

sigură. Câteodată nu-mi pasă deloc. Totul devine atât de confuz. Toţi prietenii mei îmi spun că sunt mult prea sinceră. Te scandalizez, nu?

Se aşeză din nou pe braţul fotoliului meu.

— Nu. Dacă aş vrea să mă scandalizez aş şti unde să mă duc.

Îşi apuca paharul pe la spate cu un gest indolent şi se aplecă spre mine.

— Dar eu nu locuiesc aici – spuse ea. Eu stau la Chateau Bercy.

— Singură?

Mă lovi uşor peste vârful nasului. În clipa următoare m-am pomenit cu ea în braţe încercând să-mi muşte o bucăţică din limbă.

— Eşti o canalie adorabilă – zise ea.

Gura îi era foarte fierbinte. Buzele îi ardeau ca gheaţa. Limba ei mă apăsa puternic pe dinţi. Ochii păreau imenşi şi negri şi li se vedea albul.

— Sunt atât de obosită – îmi şopti ea în gură. Sunt atât de sfârşită, sunt atât de incredibil de obosită.

I-am simţit mâna în buzunarul de la piept. I-am împins-o cu violenţă, dar apucase să-mi ia portvizitul. Se îndepărtă cu el râzând, îl deschise şi-l cercetă cu degete iuţi ca nişte şerpi mici.

— Mă bucur c-aţi făcut cunoştinţă – spuse pe un ton rece o voce dintr-o parte a încăperii.

Sub arcadă stătea Mavis Weld.

Părul îi atârna neglijent şi nu-şi bătuse capul să se mai fardeze. Purta un capot şi cam atât. În picioare avea nişte mici papuci verzi şi argintii. Ochii ei nu exprimau nimic, dar buzele trădau dispreţ. Cu sau fără ochelari, am recunoscut-o imediat.

Femeia Gonzales îi aruncă o privire rapidă, închise portvizitul şi mi-l zvârli. L-am prins şi l-am pus la loc. Apoi se îndreptă agale spre o masă, luă o geantă neagră cu o curea lungă, o agăţă pe umăr şi porni spre uşă.

Mavis Weld nu se mişcă şi nici nu se uită la ea. Se uita la mine. Pe faţa ei însă nu se citea nici un fel de emoţie.

Femeia Gonzales deschise uşa, privi afară şi era cât pe-aici să iasă, când se întoarse.

— Îl cheamă Philip Marlowe – îi spuse ea lui Mavis Weld. Nostim, nu?

— N-am ştiut că te deranjezi să le mai ceri şi numele – răspunse Mavis Weld. Rareori dacă apuci să-i cunoşti mai bine.

— Înţeleg – zise femeia Gonzales cu amabilitate. Se întoarse şi-mi zâmbi uşor. Un mod drăguţ de-a mă face cocotă, nu?

Mavis Weld nu-i răspunse. Faţa ei nu trăda nimic.

— Eu, una, cel puţin – zise femeia Gonzales calm în timp ce deschidea din nou uşa – nu m-am încurcat în ultima vreme cu nici un gangster.

— Eşti sigură că n-ai uitat? o întrebă Mavis Weld pe exact acelaşi ton. Deschide bine uşa, scumpo. Azi e ziua când trec gunoierii.

Femeia Gonzales îi întoarse încet şi direct privirea, iar în ochii ei luci lama unui cuţit. Apoi scoase un sunet slab cu buzele şi dinţii şi deschise violent uşa, pe care o trânti în urma ei cu un zgomot de-ai fi zis că se face praf. Văpaia albastru-închis din ochii lui Mavis Weld nici măcar nu tremură.

— Ce-ar fi să-i urmezi exemplul, dar mai liniştit – spuse ea.

Am scos o batistă şi mi-am şters rujul de pe faţă. Avea exact culoarea sângelui, a sângelui proaspăt.

— Asta i se poate întâmpla oricui – am zis. Nu eu îi făceam curte, ci ea mie.

Mavis Weld ajunse la uşă şi o deschise brusc.

— Cară-te, amorule. Întinde-o.

— Am venit aici cu treburi, domnişoară Weld.

— Da, îmi închipui. Ieşi! Nu te cunosc. Nu vreau să te cunosc. Şi chiar dacă aş vrea, nu-i nici ziua şi nici ora potrivită.

— „Niciodată n-au să se întâlnească locul, timpul şi iubita” – am spus.

— Ce-i asta?

Încerca să-mi dea de înţeles cu vârful bărbiei să mă car, dar gestul nu-i reuşea cum ar fi vrut ea.

— E Browning. Poetul, nu pistolul. Sunt sigur însă că dumneata preferi pistolul.

— Ascultă, prăpăditule, trebuie să chem administratorul ca să te zvârle pe scări ca pe-o minge de baschet?

M-am dus şi-am închis uşa. Se reţinu până-n ultima clipă. Nu ajunse să-mi tragă un picior, deşi o costă un efort. Am încercat discret s-o fac să plece de lângă uşă, fără ca ea să-şi dea seama. Nici nu se clinti. Stătea bine înfiptă, cu mâna gata să apuce clanţa şi cu ochii plini de o furie albastru-închis.

— Dacă ai de gând să stai atât de aproape de mine – i-am spus – n-ar strica să te mai îmbraci niţel.

Ridică mâna de pe clanţă şi mă plesni cu toată forţa. Palma semăna cu uşa trântită de domnişoara Gonzales, şi mă duru. Şi îmi reaminti de rana de la ceafă.

— Te-a durut? întrebă ea încet.

Am dat din cap.

— Perfect. Îşi făcu vânt şi mă plesni din nou, dacă se poate şi mai tare. Cred că mai bine m-ai săruta – şopti ea.

Ochii ei erau curaţi, limpezi şi se îmbunau. Întâmplător m-am uitat în jos. Mâna dreaptă i se strânsese într-un pumn cu intenţii foarte precise. Şi nu era aşa de mică, încât să nu fie eficace.

— Crede-mă – i-am spus – n-am decât un singur motiv pentru care nu te sărut. Chiar dac-ai avea din nou la îndemână micul dumitale pistol negru. Sau boxul pe care-l ţii probabil pe noptieră.

Îmi zâmbi politicos.

— Se întâmplă să lucrez pentru dumneata – i-am spus. Şi nu mă leg de primele picioare care-mi ies în cale.

M-am uitat la ale ei. Le vedeam foarte bine, şi despărţitura dintre genunchi avea dimensiunile potrivite. Îşi trase capotul, se întoarse şi, clătinând din cap, se apropie de barul micuţ.

— Sunt liberă, sunt albă şi am douăzeci şi unu de ani. Cunosc toate modurile de a aborda pe cineva. Cred, cel puţin. Dacă nu te pot speria, bate sau cuceri, cu ce dracu te pot cumpăra?

— Ei bine…

— Nu-mi spune! mă întrerupse ea violent şi se întoarse cu un pahar în mână. Îl bău, îşi vântură părul desfăcut şi îmi zâmbi perfid. Fireşte, cu bani. Ce stupid din partea mea că nu m-am gândit imediat la asta!

— Banii ar putea fi de folos – i-am spus.

Gura i se strâmbă cu mare dezgust, vocea însă era aproape amabilă.

— Câţi bani?

— La început cam vreo sută de dolari.

— Eşti ieftin. O canalie extrem de ieftină, nu? O sută de dolari, zici? Ascultă, scumpule, o sută de dolari reprezintă o sumă mare în lumea ta?

— Să zicem atunci două sute. Cu banii ăştia mă pot retrage din afaceri.

— Încă-i ieftin. Vrei să ţi-i pun într-un plic frumos şi curat?

— Mă pot lipsi de plic. Ar însemna să-l murdăresc.

— Şi ce primesc în schimb pentru banii ăştia, adorabilul meu detectiv? Căci, fără îndoială, asta eşti.

— O chitanţă. Cine ţi-a spus că sunt detectiv?

O secundă renunţă la expresia ei, apoi şi-o reluă.

— Trebuie să fi ghicit din cauza mirosului dumitale.

Îşi sorbi băutura şi mă privi peste pahar cu un slab zâmbet dispreţuitor.

— Am început să cred că-ţi scrii singură dialogurile pentru filme – i-am spus. Tocmai mă întrebam de ce sunt atât de proaste.

M-am ferit brusc. Câteva picături m-au stropit. Paharul se făcu ţăndări de zidul din spatele meu şi cioburile căzură fără zgomot pe covor.

— Şi cu asta – spuse ea complet calmă – cred că mi-am epuizat întreaga gamă de farmece feminine.

M-am dus şi mi-am luat pălăria.

— N-am crezut niciodată cu adevărat că dumneata l-ai ucis – i-am spus. Mi-ar fi ajutat însă ca să pot găsi un motiv pentru a nu spune că te aflai acolo. Mi-ar fi ajutat să primesc un acont ca să mă pot justifica. Şi destule informaţii care să justifice onorariul.

Luă o ţigară dintr-o cutie, o zvârli în aer, o prinse fără efort între buze şi o aprinse cu un chibrit care apăru din senin.

— Sfinte Dumnezeule! Sunt bănuită de-a fi omorât pe cineva? întrebă ea.

Ţineam încă pălăria în mână. Mă simţeam ridicol. Am pus pălăria pe cap şi-am pornit spre uşă.

— Sper că ai bani de maşină până acasă? îmi spus ea dispreţuitor.

Nu i-am răspuns. Mi-am văzut de drum. Când eram gata să deschid uşa, a adăugat:

— Sper de asemenea că domnişoara Gonzales ţi-a dat adresa ei şi numărul de telefon. Poţi să scoţi orice de la ea… inclusiv, mi s-a spus, bani.

Am dat drumul clanţei şi-am traversat camera repede. Ea nici nu s-a clintit, iar zâmbetul de pe buze nu alunecă nici un milimetru.

— Ascultă – i-am răspuns – o să-ţi vină greu să crezi. Dar am venit aici cu gândul ciudat c-ai putea avea nevoie de ajutor, şi c-ai să găseşti cu greu pe cineva care să te sprijine. Mi-am închipuit că te-ai dus la acel hotel ca să achiţi vreo datorie. Şi faptul că te-ai dus singură, riscând să fii recunoscută – după cum ai şi fost totuşi de detectivul casei, ale cărui criterii etice sunt, la fel de solide ca şi o pânză veche de păianjen – m-a făcut să mă gândesc c-ai intrat într-una din acele încurcături frecvente la Hollywood, care duc cu siguranţă la încheierea carierei pentru totdeauna. Nu eşti însă în nici o încurcătură. Te crezi sub un reflector minuscul, jucând pentru tine cel mai obosit şi mai de prost gust rol din cea mai obosită producţie de duzină în care ai jucat vreodată, dacă jucat poate fi cuvântul potrivit…

— Gura! spuse ea printre dinţi, strângându-i atât de tare că aproape scrâşniră. Gura, şantajist împuţit, care îţi vâri nasul peste tot.

— N-ai nevoie de mine – i-am spus. N-ai nevoie de nimeni. Eşti atât de grozav de deşteaptă, încât ai reuşi să ieşi cu ajutorul discuţiilor şi dintr-o casă de bani. Perfect. Ieşi singură din încurcătură cu ajutorul discuţiilor. N-o să te opresc eu. Scuteşte-mă de povestea asta. Îmi vine să plâng doar la gândul că o fetiţă nevinovată ca dumneata poate fi atât de deşteaptă. M-ai convins, scumpo. Ca Margaret O'Brien.

Nu se mişcă şi nici nu respiră până când am ajuns la uşă, şi nici când am deschis-o. Nu ştiu de ce. Ce-i spusesem nu reuşise s-o impresioneze.

Am coborât scările şi-am traversat curtea; când să ies pe uşa din faţă, era cât pe-aci să mă ciocnesc cu un tip subţirel şi cu ochi negri care stătea acolo şi îşi aprindea o ţigară.

— Scuzaţi-mă – spuse el liniştit – mă tem că vă stau în drum.

Am dat să-l ocolesc, dar am observat că ţinea ridicată în mâna dreaptă o cheie. Fără nici un motiv, i-am smuls-o. M-am uitat la numărul gravat pe ea. Era numărul 14. Numărul de la apartamentul lui Mavis Weld. Am aruncat cheia în dosul unor boschete.

— N-ai nevoie de ea – i-am spus. Uşa nu-i încuiată.

— Fireşte – zise el. Pe faţa lui era un zâmbet ciudat. Ce stupid din partea mea!

— Aşa e. Amândoi suntem stupizi. Oricine se înhăită cu lepădătura asta e stupid.

— Eu am altă părere – răspunse el calm, ochii lui mici şi trişti pândindu-mă fără vreo expresie anume.

— N-ai decât. Am spus-o doar pentru dumneata. Îţi cer iertare. Am să-ţi caut cheia.

M-am dus în dosul boschetelor, am luat cheia şi i-am dat-o.

— Mulţumesc foarte mult – spuse el. Apropo… Se opri. M-am oprit şi eu. Sper că n-am întrerupt o ceartă

interesantă. Mi-ar părea rău s-o fi făcut. Nu? Zâmbi. Ei bine, întrucât domnişoara Weld ne e prieten comun, îmi dai voie să mă prezint. Mă numesc Steelgrave. V-am mai cunoscut înainte?

— Nu, nu m-ai mai cunoscut, domnule Steelgrave. Eu sunt Marlowe, Philip Marlowe. E foarte puţin probabil să ne mai fi întâlnit. Şi, lucru ciudat, n-am mai auzit de dumneata, domnule Steelgrave. Şi nu-mi pasă absolut deloc chiar dacă te-ai numi Weepy Moyer.

Mi-a fost imposibil să-mi explic de ce i-am spus asta. Nu exista nici un motiv, afară de faptul că auzisem numele, pomenit. O linişte bizară i se întipări pe faţă. În ochii lui negri şi tăcuţi apăru o expresie ciudată şi fixă. Îşi scoase ţigara din gură, se uită la ea, scutură puţin scrum, deşi nu avea ce scutura, privi în jos şi zise:

— Weepy Moyer. Ce nume ciudat. Nu cred să-l mai fi auzit. E cineva pe care ar trebui să-l cunosc?

— Nu, dacă nu eşti foarte amator de dalte de spart gheaţa – i-am spus şi-am plecat.

Am coborât treptele, am traversat strada până la maşina mea şi m-am uitat peste umăr înainte de-a mă urca în ea. Rămăsese pe loc şi mă privea cu ţigara în gură. De la acea distanţă nu-mi puteam da seama de expresia lui. Nu se mişcă şi nici nu făcu vreun gest când mi-am întors capul spre el. Stătea neclintit. Nemişcat. M-am suit în maşină şi-am plecat.

13

Am apucat-o la dreapta pe bulevardul Sunset, dar nu spre casă. La Brea am cotit-o spre nord, am trecut peste Highland, dincolo de Cahuenga Pass, pân-am ajuns în bulevardul Ventura, lăsând în urmă Studio City, Sherman Oaks şi Encino. Pe drum n-am avut sentimentul singurătăţii. Nu-l ai niciodată pe şoseaua asta. Băieţi de bani gata, în automobile Ford decapotabile, ţâşneau din coloana traficului şi se vârau apoi la loc, la câţiva milimetri de bara celorlalte maşini, reuşind cu regularitate să evite un accident. Bărbaţi obosiţi, în limuzine prăfuite cu două sau patru locuri, clipeau, îşi încleştau mâinile pe volan şi îşi croiau drum spre nord şi apus, spre casa lor şi spre masa de seară, o seară petrecută în compania paginii sportive a ziarelor, a urletelor, radioului, a scâncetelor copiilor răsfăţaţi şi a trăncănelii nevestelor idioate. Am trecut de reclamele stridente de neon şi de falsele faţade din dosul lor, de localurile împuţite unde se servesc hamburgers şi care seamănă, sub avalanşa de culori, cu nişte palate, am trecut de restaurantele în aer liber, de formă circulară, vesele ca nişte circuri, cu chelneriţe cu priviri dure şi supărăcioase, am trecut de tejghelele strălucitoare, de bucătăriile încinse şi îmbâcsite cu mâncăruri care ar otrăvi până şi o broască râioasă. Camioane mari, duble treceau huruind spre Sepulveda, venind dinspre Winnington şi San Pedro, traversau spre Ridge Route, pornind încet de la semafoare şi mârâind ca leii de la grădina zoologică.

Pe dealuri, dincolo de Encino, printre pomii denşi sclipea din când în când o lumină. Locuinţele vedetelor

de cinema. Halal de-aşa vedete. Veteranele a mii de paturi. Opreşte-te, Marlowe, astă-seară nu eşti rezonabil.

Aerul se răci. Şoseaua se strâmtă. Maşinile se răriseră atât de mult, încât farurile lor te dureau la ochi. Şoseaua urca de-a lungul unor ziduri de calcar, iar pe deasupra, suflând direct dinspre ocean, briza rătăcea prin noapte.

Am luat masa de seară la un local aproape de Thousand Oaks. O masă proastă, dar rapidă. Dă-le să mănânce şi pe urmă afară cu ei. Afacerile merg din plin. Nu ne dă mâna să vă lăsăm să beţi încă o ceaşcă de cafea, dom'le. Ocupaţi un spaţiu care înseamnă bani. Îi vedeţi pe cei ce aşteaptă în spatele frânghiei? Vor şi ei să mănânce. Sau în orice caz îşi închipuie că vor. Dumnezeu ştie de ce ţin să mănânce aici. Ar fi mai mulţumiţi dac-ar mânca acasă nişte conserve. I-a apucat însă un fel de neastâmpăr. Ca şi pe dumneata. Simt nevoia să-şi scoată maşina şi să plece undeva. Sunt victimele escrocilor care au pus mâna pe restaurante. Iar am început. Astă-seară, Marlowe, nu eşti rezonabil.

Am plătit şi m-am oprit la un bar ca să torn nişte coniac peste cotletul New York. De ce s-o fi chemând aşa? – m-am întrebat. Maşinile de tăiat carnea se făceau la Detroit. M-am dat jos din maşină în aerul nopţii, pe care nu se găsise încă nimeni să-l vândă pe acţiuni. Deşi probabil că o groază de oameni încercau s-o facă. Au s-ajungă şi-acolo.

Am condus din nou maşina până la cotul de la Oxnard şi m-am întors de-a lungul oceanului. Camioanele cu opt şi şaisprezece roţi se îndreptau în convoi spre nord, împodobite toate cu lumini portocalii. Pe partea dreaptă, Pacificul, imens, greoi şi compact, se căznea să ajungă la ţărm, ca o femeie de serviciu ce se întoarce acasă. Nici lună, nici o agitaţie, doar zgomotul stins al valurilor. Nici un miros. Nimic din acel parfum aspru şi sălbatic al mării. Un ocean al Californiei. California, statul magazinelor universale. Tot ce-ţi doreşti şi nimic bun. Iar ai început! Astă-seară, Marlowe, nu eşti rezonabil.

Fie. Dar de ce să fiu rezonabil? Stau la biroul meu, mă joc cu o muscă moartă şi uite că apare specimenul acesta mic şi prost îmbrăcat din Manhattan, Kansas, şi mă convinge cu forţa să primesc cei douăzeci de dolari ai ei, mototoliţi, ca să-i găsesc fratele. Am impresia că-i un escroc, dar ea ţine morţiş să-l găsesc. Aşa că strâng la piept această avere, mă transport până la Bay City şi investigaţia pe care o fac e aşa de obositoare, că-s gata-gata s-adorm de-a-npicioarele. Dau peste oameni simpatici, cu şi fără dalte de spart gheaţa înfipte în ceafă. Îmi văd de treaba mea, dar dau peste alte buclucuri. Pe urmă vine iar, îşi ia cei douăzeci de dolari de la mine, mă sărută, apoi îmi restituie banii fiindcă nu am încheiat încă ziua de muncă.

Mă duc să-l văd pe doctorul Hambleton, oculist din El Centra, retras din practică (şi încă ce bine retras!) şi dau din nou peste noua modă de-a purta cravată. Nu le spun nimic poliţiştilor. Mă mulţumesc să umblu la peruca clientului şi să joc teatru. De ce? Pentru cine mă arunc de data asta în gura lupului? Pentru o blondă cu ochi pătimaşi şi cu prea multe chei? Pentru o fetiţă din Manhattan, Kansas? Nu ştiu. Nu ştiu decât că ceva nu-i aşa cum pare, iar vechiul şi obositul, dar, ca întotdeauna, sigurul meu instinct îmi spune că dacă partida va fi jucată aşa cum au fost date cărţile, trişorul o să piardă potul. Şi ce mă priveşte pe mine? Ce ştiu eu? Şi parc-am ştiut vreodată? Dar să nu intrăm în asta. Astă-seară, Marlowe, nu eşti rezonabil. Poate că n-ai fost niciodată şi nici n-ai să fii. Poate că eşti doar o ectoplasmă cu permis de detectiv particular. Poate că toţi ajungem aşa în lumea rece şi crepusculară unde nu se întâmplă niciodată ce e drept, ci doar ce e nedrept.

Malibu. Alte vedete de cinema. Alte căzi de baie roz şi albastre. Alte paturi cu ciucuri. Alt Channel nr. 5. Alte limuzine Lincoln Continental şi multe alte Cadillac-uri. Alt păr răsfirat în vânt, alţi ochelari de soare şi alte gesturi şi voci aşa-zis rafinate, şi alte moralităţi dubioase. Ei, stai o clipă! Foarte mulţi oameni simpatici lucrează în

cinematografie. Ai adoptat o atitudine greşită, Marlowe. Astă-seară nu eşti rezonabil.

Am simţit mirosul oraşului Los Angeles mai înainte de-a ajunge la el. Mirosea a stătut şi a vechi, ca o cameră ţinută prea mult timp închisă. Luminile colorate însă te înşelau. Luminile erau minunate. Ar trebui ridicat un monument celui care a inventat lumina de neon. Reclame înalte de cincisprezece etaje, o lumină solidă ca marmura. Iată un om care a realizat ceva din nimic.

Aşa că m-am dus la un cinema şi culmea a fost să dau peste un film cu Mavis Weld. Filmul era o peliculă, din acelea cu interioare în sticlă şi nichel, unde toţi zâmbesc prea mult, vorbesc prea mult şi îşi dau seama. Femeile se urcau mereu pe o scară lungă şi arcuită, pentru a-şi schimba toaletele. Bărbaţii scoteau permanent ţigări cu monogramă din tabachere scumpe şi-şi ofereau reciproc foc cu nişte brichete scumpe. Iar servitorii se cocoşaseră tot cărând la tăvi cu băutură pe terasă şi la piscina de dimensiunile lacului Huron, dar mult mai curată.

Eroul principal era un individ simpatic, cu mult farmec, o parte din farmec cam şifonat pe la colţuri. Vedeta feminină era o brunetă nervoasă, cu ochi dispreţuitori, iar în unele prim-planuri, luate mai rău, se vedeau eforturile ei disperate de a nu-şi arăta cei patruzeci şi cinci de ani. Mavis Weld juca rolul al doilea, şi juca îmbrăcată. Era bine, dar ar fi putut fi de zece ori mai bine. Dar dacă ar fi fost de zece ori mai bine, jumătate din scenele ei ar fi trebuit tăiate pentru a proteja vedeta principală. N-am văzut niciodată o asemenea echilibristică pe frânghie. Ei bine, de-acum înainte n-o să mai meargă pe o frânghie întinsă bine. Ci pe o coardă de pian. Aşezată foarte sus şi fără plasă dedesubt.

14

Aveam un motiv să mă întorc la birou. Scrisoarea mea recomandată, cu bonul portocaliu înăuntru, ar fi trebuit să fi sosit între timp. Majoritatea ferestrelor clădirii erau în întuneric, câteva însă erau luminate. Şi în alte meserii decât a mea oamenii muncesc noaptea. Liftierul îmi zise: „Salut !” din fundul gâtlejului şi mă hurducăi până sus cu liftul. Pe coridor se vedeau uşile deschise ale unor odăi cu lumina aprinsă unde femeile de serviciu făceau curăţenie după orele de birou. Am cotit, trecând de zumzăitul greţos al unui aspirator, am intrat în biroul meu cufundat în întuneric şi-am deschis ferestrele. M-am aşezat la birou fără să fac ceva, fără ca măcar să gândesc. Nu sosise nici o scrisoare recomandată. Toate zgomotele din clădire, afară de cel al aspiratorului, păreau să se fi scurs pe stradă şi să se fi pierdut printre roţile nenumăratelor automobile în goană. Deodată, undeva pe coridor, cineva începu să fluiere Lili Marlene cu eleganţă şi artă. Ştiam cine era: paznicul de noapte, care verifica dacă sunt închise uşile. Am aprins lampa de birou, iar paznicul a trecut mai departe, fără să încerce uşa mea. Paşii i s-au îndepărtat, apoi au revenit cu un zgomot diferit, ca un târşâit, în celalalt birou, care nu e încuiat. Răsună soneria. Trebuie să fi fost scrisoarea recomandată. M-am dus s-o primesc, dar era altceva.

Un individ gras, îmbrăcat în pantaloni albastru-deschis, tocmai închidea uşa cu superba degajare de care sunt capabili numai cei graşi. Nu era singur, dar l-am privit mai întâi pe el. Era corpolent şi lat. Nici tânăr, nici frumos, părând încă rezistent. Peste pantalonii de gabardină albastru-deschis purta o haină de vară în două culori, care ar fi fost stridentă şi pe o zebră. La gât,

cămaşa de un galben-pal îi stătea larg desfăcută, căci ar fi fost imposibil altfel, dacă gâtul trebuia să-i iasă pe acolo. N-avea pălărie şi capul masiv îi era împodobit de o cantitate suficientă de păr blond decolorat. Nasul îi fusese zdrobit şi refăcut artistic, dar nici înainte nu constituise o piesă de muzeu.

Creatura care îl întovărăşea era un tip uscăţiv, cu ochi roşii şi care se smiorcăia. Să fi avut vreo douăzeci de ani, înalt de un metru optzeci şi slab ca un fir de mătură. Strâmba din nas şi strâmba din gură şi-şi strâmba mâinile şi părea foarte nefericit.

Namila zâmbi cu amabilitate.

— Domnul Marlowe, desigur?

— Cine altul?

— E cam târziu pentru a discuta afaceri – zise namila şi, în dosul labelor lui uriaşe, jumătate din birou dispăru. Sper să nu te superi. Sau poate că nu mai ai timp pentru alte cazuri, fiind prea ocupat?

— Lasă glumele cu mine. Am nervii zdruncinaţi. Cine-i drogatul ăsta?

— Vino, Alfred – zise namila însoţitorului său – şi nu te mai fandosi.

— Într-o valiză de porc – îi răspunse Alfred.

Namila se întoarse spre mine placid.

— De ce-o fi repetând-o tot timpul, nenorocitul? Nu-i nici măcar nostim. Nu-i nici măcar spiritual. Nu înseamnă nimic. Alfred ăsta e o adevărată problemă. L-am făcut să se lase de droguri, ştii, cel puţin o vreme. Salută-l pe domnul Marlowe, Alfred.

— Ducă-se dracului – răspunse Alfred.

— Mă numesc Toad – spuse celălalt şi suspină. Joseph P. Toad[1].

N-am zis nimic.

— Hai, râzi – continuă el. M-am obişnuit M-am născut cu numele ăsta.

Se îndreptă spre mine cu mâna întinsă. I-am strâns-o. Namila îmi zâmbi drept în ochi, plin de bunăvoinţă.

---

[1] *Tood* în engleză înseamnă broască râioasă.

— Gata, Alfred – zise el, fără să se uite înapoi.

Am avut impresia că Alfred a făcut o mişcare uşoară şi fără nici o importanţă, la sfârşitul căreia îndreptă spre mine un pistol automat.

— Fii atent, Alfred – zise namila, ţinându-mi mâna încleştată cu o forţă care ar fi îndoit o traversă. Nu încă.

— Într-o valiză de porc – spuse Alfred.

Pistolul îl ţintea spre pieptul meu. Degetul i se contractă pe trăgaci. L-am urmărit cum se contractă. Ştiam exact clipa când avea să apese pe trăgaci. Aveam impresia că n-are nici o importanţă. Totul se întâmpla în altă parte, într-un film ieftin. Nu mi se întâmpla mie.

Pistolul percută în gol. Alfred coborî arma şi mârâi nemulţumit, iar revolverul dispăru pe unde venise. Alfred începu din nou să se schimonosească. Cât timp ţinuse pistolul n-avusesem impresia că-i nervos. M-am întrebat de ce fel de droguri se lăsase.

Namila îmi dădu drumul la mână, continuând să zâmbească amabil cu toată faţa lui mare şi sănătoasă. Se bătu peste buzunar.

— Încărcătorul e la mine – zise el. În ultima vreme nu mai poţi avea încredere în Alfred. Ticălosul ăsta ar fi fost în stare să te împuşte.

Alfred se aşează pe un scaun, se lăsă pe spate, sprijinindu-se de perete, şi răsuflă pe gură.

Am încetat să mai stau în vârful picioarelor.

— Sunt convins că te-a speriat – zise Joseph P. Toad.

Am simţit pe limbă ceva sărat.

— Nu eşti chiar atât de dur – continuă el, împungându-mă cu un deget gras în burtă.

M-am tras la o parte şi i-am cercetat privirea.

— Cât costă? întrebă el aproape bine dispus.

— Să mergem în celălalt birou – am răspuns.

I-am întors spatele şi-am trecut în biroul de alături. N-a fost un gest uşor, dar l-am dus până la capăt. M-au trecut însă toate sudorile. Am ocolit biroul şi-am rămas acolo în aşteptare. Domnul Toad mă urmă nepăsător. Drogatul veni în urma lui, schimonosindu-se.

— N-ai vreo carte cu comics-uri pe aici? întrebă Toad. Asta o să-l facă să stea liniştit.

— Luaţi loc – am spus. Să mă uit.

Întinse mâna să apuce braţul unui fotoliu, iar eu am smucit sertarul şi-am apucat Luger-ul de pat. L-am scos afară încet, uitându-mă la Alfred. Alfred nici măcar nu se uita la mine. Studia un colţ din tavan şi încerca să evite ca gura să nu-i ajungă în ochi.

— Asta-i tot ce-am găsit mai comic – am spus.

— N-o să ai nevoie de el – zise namila bine dispus.

— Perfect – am răspuns, ca şi cum ar fi vorbit altcineva, undeva departe, în dosul unui zid. De-abia auzeam cuvintele. Dar dacă am să am nevoie de el, uite-l aici. Şi ăsta e încărcat. Vrei să-ţi dovedesc?

Namila părea sincer puţin speriat.

— Regret că iei astfel lucrurile. Eu sunt aşa de obişnuit cu Alfred, încât nici nu-l mai observ. Poate că ai dreptate. Poate c-ar fi trebuit să iau măsuri cu el.

— N-ar fi fost rău – i-am răspuns. Trebuia să le fi luat însă azi după-masă, înainte de-a veni aici. Acum e prea târziu.

— O secundă, domnule Marlowe.

Îşi întinse mâna. L-am plesnit peste ea cu pistolul. Avea reflexe rapide, dar nu îndeajuns de rapide. I-am tăiat dosul palmei cu ţeava revolverului. Îşi duse mâna la gură şi începu să-şi sugă rana.

— Hei, stai puţin! Alfred e nepotul meu. Băiatul sorei mele. Eu îi port de grijă. Nu-i în stare, îţi jur, să rănească nici măcar o muscă.

— Data viitoare când mai vii pe-aici, am să-i pregătesc o muscă.

— Ai, nu fi aşa, domnule. Te rog, nu fi aşa. Am venit cu o propunere foarte interesantă…

— Gura! i-am spus. M-am aşezat pe scaun încet de tot. Faţa îmi ardea. Întâmpinam mari greutăţi de a vorbi cât de cât limpede. Mă simţeam puţin ameţit. Totuşi am început să vorbesc clar şi răspicat: Un prieten mi-a povestit despre un tip care a fost şi el ameninţat cu un

astfel de pistol. Stătea ca şi mine la un birou. Avea în mână un pistol, ca şi mine. De cealaltă parte a biroului se aflau alte două persoane, ca dumneata şi Alfred. Cel care şedea unde stau eu a început să dea semne de nervozitate. Nu se mai putea stăpâni. A început să tremure violent. Nu mai putea articula un cuvânt. Ţinea doar pistolul în mână. Aşa că fără să scoată un cuvânt a tras de două ori pe sub birou, exact în direcţia burţii voastre.

Namila se înverzi şi porni să se ridice. Dar se răzgândi. Scoase din buzunar o batistă strident colorată şi se şterse cu ea pe faţă.

— Ai văzut asta într-un film – zise el.

— E adevărat – i-am răspuns – dar cel care a făcut filmul mi-a spus de unde a luat ideea. Şi n-o luase dintr-un alt film. Am pus pistolul pe birou în faţa mea şi-am continuat cu un glas mai firesc: trebuie să fii prudent cu armele de foc, domnule Toad. Nu poţi să ştii cât de tare se poate speria cineva când îl ameninţi cu un revolver militar de calibrul 45... mai ales dacă nu ştie că arma nu-i încărcată. Într-o clipă am devenit nervos. Nu mi-am mai injectat morfină de la prânz.

Toad mă studie cu atenţie printre gene. Drogatul se sculă, se apropie de un alt scaun, îl împinse cu piciorul, se aşeză pe el şi îşi sprijini capul slinos de perete. Continuă însă să se smiorcăie şi să-şi agite mâinile.

— Am auzit c-ai fi un tip dur – zise Toad încet, pândindu-mă cu ochi reci.

— Ai auzit greşit. Sunt un om foarte delicat. O nimica toată mă scoate din sărite.

— Mda. Pricep. Mă fixă mult timp fără să vorbească. Poate că n-am acţionat cum trebuie. Ai ceva contra dacă vâr mâna în buzunar? N-am armă la mine.

— N-ai decât. Mi-ar face cea mai mare plăcere dacă te-aş vedea că încerci să scoţi un pistol.

Se încruntă, apoi trase afară foarte încet un portvizit turtit, din piele de porc, din care luă o bancnotă nou-nouţă de o sută de dolari. O aşeză pe marginea plăcii

cristalului de pe birou, mai scoase o alta asemănătoare, apoi pe rând alte trei. Le puse alături cu grijă, cap la cap, pe birou. Alfred reveni cu picioarele din faţă ale scaunului pe podea şi se holbă la bani, cu gura tremurând.

— Cinci sute de dolari – spuse namila.

Îşi închise portvizitul şi-l vârî la loc. I-am urmărit fiecare gest.

— Ţi-i dau pe gratis, doar atât, să-ţi vezi de treabă. De acord?

M-am mulţumit să-l privesc.

— Nu cauţi pe nimeni – spuse namila. N-ai putea găsi pe nimeni. N-ai timp să te angajezi pentru nimeni. N-ai auzit nimic, n-ai văzut nimic. N-ai de-a face cu nimeni. Nu faci nimic, şi pentru asta primeşti cinci sute de dolari. În regulă?

În birou nu se auzea decât smiorcăitul lui Alfred. Namila îşi întoarse puţin capul.

— Fii cuminte, Alfred. Când plecăm, îţi fac eu o injecţie. Încearcă să te porţi frumos.

Îşi supse din nou tăietura de pe dosul palmei.

— Cu dumneata ca model n-o să-i fie greu să se poarte frumos – i-am spus.

— Du-te dracului – zise Alfred.

— Vocabular limitat – zise namila. Foarte limitat. Ei, dom'le, ai priceput despre ce-i vorba?

Îmi arătă banii. Am mângâiat patul pistolului. Toad se aplecă uşor spre mine.

— Încearcă să te relaxezi. E simplu. Ăsta-i un acont. Nu faci nimic pentru el. Nimic, iată ce ai de făcut. Continui să nu faci nimic un timp oarecare şi vei primi aceeaşi sumă mai târziu. Simplu, nu-i aşa?

— Şi pentru cine nu fac nimic? am întrebat.

— Pentru mine. Joseph P. Toad.

— Ce învârteşti?

— Ai putea să mă consideri reprezentantul unor oameni de afaceri.

— Şi ce altceva te-aş mai putea considera? În afară de ce-aş putea să inventez singur.

— Ai putea să mă consideri un tip care vrea să ajute pe
un alt tip care n-are chef să-i provoace neplăceri unui al treilea tip.

— Şi cum aş putea să-l numesc pe acel adorabil personaj?

Joseph P. Toad strânse cele cinci bancnote de o sută de dolari, le potrivi frumos marginile şi le împinse spre mine.

— Îl poţi numai un tip dispus mai degrabă să verse bani decât să verse sânge. Dar care nu se jenează însă deloc să verse sânge, dacă nu-i mai rămâne altceva de făcut.

— Cum operează, cu o daltă de spart gheaţa? l-am întrebat. Văd cât e de stângaci cu un pistol de calibrul 45.

Namila îşi morfoli buza inferioară, apoi şi-o trase afară cu degetul arătător şi cel mare, boante amândouă, şi o ciuguli pe dinăuntru încet, ca o vacă ce rumegă.

— Nu discutăm acum despre dalte de spart gheaţa – zise el în cele din urmă – ci despre cum poţi s-o porneşti pe picior greşit şi să te-alegi cu o groază de neplăceri. Pe când, dacă n-o porneşti deloc, nu ţi se-ntâmplă nimic şi-ţi mai pică şi bani.

— Cine-i blonda? l-am întrebat.

Reflectă la ce-i spusesem şi dădu din cap.

— Poate că ştii mult prea multe – suspină el. Poate că-i prea târziu ca să mai facem tranzacţii. După o clipă se lăsă înainte şi spuse amabil: Bine. Am să iau legătura cu superiorul meu ca să văd cât de mult e dispus să se angajeze în treaba asta. S-ar putea să continuăm afacerile. Deocamdată, până te anunţ eu, totul rămâne ca la început. De acord?

I-am dat de înţeles c-aş fi de acord. Şi-a pus mâinile pe birou şi s-a ridicat foarte încet, pândind pistolul pe care îl împingeam pe sugativă.

— Poţi să păstrezi banii – mi-a spus el. Hai, Alfred.

Se întoarse şi ieşi hotărât pe uşă.

Ochii lui Alfred se târâră într-o parte, urmărindu-l, apoi săriră la banii de pe birou. Marele pistol automat îi reapăru în mâna dreaptă ca la un număr de prestidigitaţie. Se apropie ca o săgeată de birou. Ţinea revolverul îndreptat spre mine, iar cu mâna stângă înşfăcă banii, care îi dispărură în buzunar. Îmi aruncă un alt rânjet liniştit, rece şi inexpresiv, mă salută din cap şi plecă, fără să pară că-şi dă seama că şi eu ţineam în mână o armă.

— Hai odată, Alfred! se răsti namila de dincolo de uşă.

Alfred se strecură pe uşă şi dispăru.

Uşa de la coridor se deschise şi se închise. Pe coridor se auziră paşi. Apoi tăcere. Am rămas pe loc, reflectând la cele întâmplate, încercând să mă hotărăsc dacă era doar o simplă idioţenie din partea lor sau o nouă metodă de a băga frica în oameni.

După cinci minute sună telefonul.

O voce groasă şi plăcută spuse:

— O, apropo, domnule Marlowe, cred că-l cunoşti pe Sherry Ballou, nu?

— Deloc.

— Agenţia Sheridan Ballou. Marele impresar. N-ar strica să-i faci o vizită într-o zi.

Un moment nu i-am răspuns nimic. Apoi am zis:

— E agentul ei?

— S-ar putea – spuse Joseph P. Toad şi continuă: Bănuiesc că-ţi dai seama că noi doi nu suntem decât nişte figuranţi de mâna a şaptea, domnule Marlowe. Nici mai mult, nici mai puţin. Figuranţi de mâna a şaptea. Cineva a dorit să afle ceva pe seama dumitale. Se părea că-i cel mai uşor lucru. Dar acum nu mai sunt chiar atât de sigur.

Nu i-am răspuns. A pus receptorul în furcă. Aproape imediat, telefonul sună din nou. Un glas seducător spuse:

— Nu mă placi prea mult, nu-i aşa, amigo?

— Din contră. Atât doar, lasă-te de muşcat.

— Sunt la mine acasă, la Chateau Bercy. Sunt singură.

— Telefonează unei agenţii care trimite persoane de companie.

— Dar, te rog. Nu-mi vorbi aşa. E o afacere de cea mai mare importanţă.

— Sunt convins. Dar nu-i afacerea de care să mă ocup eu.

— Curva aia… ce-a zis despre mine? şuieră ea în aparat.

— Nimic. Ar fi putut să te numească o curvă din Tihuana, în pantaloni de călărie. Te-ar supăra asta?

O amuză. O vreme chicoti cristalin.

— Te ţii întotdeauna de glume. Nu-i aşa? Îţi dai seama însă că n-am ştiut că eşti detectiv. E cu totul altceva.

Aş fi putut să-i spun cât de mult se înşela. I-am răspuns doar:

— Domnişoară Gonzales, ai pomenit ceva despre o afacere. Despre ce fel de afacere e vorba, dacă nu-i o glumă?

— Vrei să câştigi bani mulţi? O groază de bani?

— Fără ca să mă împuşte cineva?

Am auzit la telefon cum îşi reţine răsuflarea.

— Şi – zise ea gânditoare. Trebuie ţinut seama şi de asta. Eşti însă aşa de curajos, de solid, de…

— Am să fiu la biroul meu mâine dimineaţă la ora nouă, domnişoară Gonzales. Până atunci am să devin mult mai curajos. Acum iartă-mă…

— Ai o întâlnire? E frumoasă fata? Mai frumoasă ca mine?

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu te gândeşti niciodată decât la un singur lucru?

— Du-te dracului, iubitule – spuse ea şi întrerupse brusc legătura.

Am stins luminile şi-am plecat. Pe la jumătatea coridorului am dat peste un om care cerceta numerele de pe uşi. Ţinea în mână un plic recomandat. Aşa c-a trebuit să mă întorc la birou şi să pun plicul în casa de bani. În clipa aceea a sunat telefonul din nou.

L-am lăsat să sune. Mi-era de-ajuns pentru o singură zi. Pur şi simplu nu-mi mai păsa de nimic. Putea să fie şi regina din Saba în pijamaua ei de celofan, ori fără ea… Eram prea obosit ca să-mi mai ardă de ceva. Îmi simţeam creierul ca o găleată cu nisip ud.

Când am ajuns la uşă, telefonul suna încă. Era inutil. Trebuia să mă întorc. Instinctul e mai puternic ca oboseala. Am ridicat receptorul.

Vocea subţire a lui Orfamay Quest ciripi:

— O, domnule Marlowe, nu ştiu de cât timp încerc să dau de dumneata. Sunt atât de neliniştită. Sunt…

— Mâine dimineaţă – i-am spus – biroul s-a închis.

— Te rog, domnule Marlowe… iartă-mă că mi-am ieşit o clipă din fire…

— Mâine dimineaţă.

— Dar îţi spun că trebuie să te văd. Vocea ei ajunsese aproape un zbierat. E extrem de important!

— Hm.

— M-ai, m-ai sărutat – se smiorcăi ea.

— Am sărutat fete mai acătării de-atunci – i-am răspuns.

S-o ia dracu. Să le ia dracu pe toate femeile.

— Am veşti de la Orrin – zise ea.

Replica ei mă întrerupse un moment, apoi am râs.

— Eşti o mincinoasă mică şi urâtă. La revedere.

— Îţi jur c-am primit veşti. M-a chemat la telefon. Chiar aici unde stau.

— Perfect – i-am spus. Atunci nu mai ai nevoie de detectiv. Şi chiar dac-ai avea, ai unul mai bun ca mine chiar în familie. Eu, unul, n-am reuşit nici măcar să aflu unde locuieşti.

Se aşternu o scurtă tăcere. Oricum, mă obligase să vorbesc cu ea. Mă făcuse să nu-i închid telefonul. Trebuia să-i recunosc acest merit.

— I-am scris unde-am să locuiesc – zise ea în cele din urmă.

— Mda. Numai că n-a primit scrisoarea fiindcă s-a mutat şi n-a lăsat o adresă la care să i se trimită

corespondenţa. Ţii minte? Mai dă-mi un telefon într-o seară când nu sunt atât de obosit. Noapte bună, domnişoară Quest. Şi nu-i nevoie să-mi spui unde stai. Nu mai lucrez pentru dumneata.

— Foarte bine, domnule Marlowe. Sunt dispusă să apelez la poliţie acum. Dar nu cred c-o să-ţi placă deloc.

— De ce?

— Fiindcă-i o crimă la mijloc, domnule Marlowe, şi cuvântul „crimă” sună foarte urât, nu?

— Urcă – i-am spus. Te-aştept.

Am închis telefonul. Am scos o sticlă de coniac Old Forester. Mi-am turnat în grabă un pahar şi l-am dat pe gât cu o mână sigură.

15

De data asta a intrat pe uşă destul de brusc. Avea mişcări scurte, iuţi şi hotărâte. Pe faţă i se întipărise unul din acele zâmbete subţiri, delicate şi luminoase. Îşi aşeză poşeta ferm, se instală în scaunul clientului şi continuă să zâmbească.

— Drăguţ din partea dumitale că m-ai aşteptat – zise ea. Sunt sigură că nu ţi-ai luat încă nici masa de seară.

— Te înşeli. Am luat-o. Acum beau whisky. Eşti împotriva whisky-ului, nu-i aşa?

— Evident.

— Splendid. Speram să nu-ţi fi schimbat părerile.

Am luat sticla de pe birou şi mi-am mai turnat o porţie. Am băut niţel şi i-am aruncat o privire ironică peste pahar.

— Dac-ai s-o ţii aşa, n-ai să fii în stare s-asculţi ce-am să-ţi spun! se răsti ea.

— Despre crimă? E cineva pe care-l cunosc? Văd că n-ai fost asasinată… încă.

— Te rog, e de prisos să fii oribil. Nu-i vina mea. Te-ai îndoit de ce ţi-am spus la telefon, aşa c-a trebuit să te conving. Mi-a telefonat Orrin. N-a vrut însă să-mi spună nici unde e şi nici ce face. Nu-mi dau seama de ce.

— Dorea să descoperi singură. Orrin te-ajută să-ţi formezi caracterul.

— N-are haz ce spui şi nu-i nici măcar spiritual.

— Dar trebuie să recunoşti că-i foarte neplăcut. Cine-a fost asasinat? Sau şi ăsta-i un secret?

Moşmondi niţel la poşetă, nu atât ca să-şi ascundă jena, fiindcă de fapt nu se simţea jenată. Destul însă ca să mă facă să mai trag o înghiţitură.

— A fost asasinat acel individ oribil de la hotel. Domnul… domnul… i-am uitat numele.

— Să-l uităm amândoi – i-am spus. Hai măcar de data asta să colaborăm. Am lăsat sticla de whisky în sertarul biroului şi m-am ridicat. Ascultă, Orfamay, nu te întreb de unde ştii toate astea. Sau mai degrabă de unde le ştie pe toate Orrin. Presupunând într-adevăr că le ştie. L-ai găsit. Asta ai voit să fac pentru dumneata. Or, te-a găsit el pe dumneata, ceea ce e acelaşi lucru.

— Nu-i deloc acelaşi lucru? strigă ea. De fapt, nu l-am găsit. N-a vrut să-mi spună unde stă.

— În orice caz, dacă seamănă cu ultima locuinţă, nu-i fac o vină că nu ţi-a spus.

Îşi strânse buzele într-o expresie fermă de dezgust.

— De fapt, n-a vrut să-mi spună absolut nimic.

— Doar despre crime. Fleacuri de-astea.

Izbucni în hohot de râs.

— N-am spus-o decât ca să te sperii. De fapt, nici n-am avut intenţia să spun că a fost omorât cineva, domnule Marlowe. Aveai însă o voce atât de rece şi de distantă! Am crezut că n-o să mai mă ajuţi. Şi-atunci… am inventat totul.

Am respirat de câteva ori adânc şi mi-am privit mâinile. Mi-am întins încet degetele. Apoi m-am ridicat în picioare. N-am zis nimic.

— Eşti supărat pe mine? mă întrebă ea timid, descriind un mic cerc pe birou cu vârful degetului.

— Ar trebui să-ţi trag câteva palme. Şi încetează de-a mai face pe mironosiţa. Căci atunci ar trebui să-ţi trag palme în altă parte.

Îşi reţinu brusc răsuflarea.

— O, cum îndrăzneşti?

— Ai mai spus asta. O spui prea des. Taci din gură şi întinde-o de-aici. Îţi închipui că-mi face plăcere să mă sperie cineva de moarte? A, stai, ia şi asta. Am tras violent sertarul, am scos cei douăzeci de dolari şi i-am zvârlit în nas. Ia-ţi banii. Donează-i unui spital sau unui

laborator de cercetări. Devin nervos cu atâţia bani asupra mea.

Îşi întinse automat mâna după bani. În dosul ochelarilor, ochii ei se rotunjiseră şi mă priveau curioşi.

— Dumnezeule – spuse ea potrivindu-şi poşeta cu o admirabilă demnitate – eram sigură că nu te sperii aşa de repede. Credeam că eşti un dur.

— E doar o poză – am bombănit ocolind biroul.

Se lăsă pe spatele scaunului, îndepărtându-se de mine.

— Sunt dur numai cu fetiţe ca dumneata, care nu-şi lasă unghiile de la mână să le crească prea lungi. În fond, sunt un tip moale.

Am apucat-o de braţ şi-am smucit-o în picioare. Capul îi căzu pe spate. Buzele i se deschiseră. Aveam un succes nebun la femei în ziua aceea.

— Dar o să-l găseşti pe Orrin pentru mine, nu-i aşa? îmi şopti ea. Ţi-am spus numai minciuni. Tot ce ţi-am spus a fost o minciună. Nu mi-a telefonat. Nu… nu ştiu nimic…

— Parfum – am spus adulmecând. A, scumpo, ţi-ai dat cu parfum în dosul urechilor… şi asta pentru mine!

Îşi lăsă niţel în jos bărbia mică. Ochii i se topiră.

— Scoate-mi ochelarii – şopti ea – Philip. Nu mă supăr dacă din când în când mai tragi o înghiţitură de whisky. Zău că nu.

Feţele noastre erau foarte aproape. Mă temeam să-i scot ochelarii. Aş fi fost în stare să-i trag un pumn în nas.

— Da – i-am spus eu cu o voce ce semăna cu a lui Orson Welles vorbind cu gura plină de biscuiţi. Am să ţi-l găsesc, iubito, dacă mai trăieşte încă. Şi-am să-l găsesc pe gratis. N-o să te coste un sfanţ. Îţi cer însă un singur lucru.

— Ce, Philip? întrebă ea încet şi-şi mai deschise niţel buzele.

— Cine-i oaia râioasă din familia voastră?

Se smuci de lângă mine ca o căprioară speriată, asta presupunând c-aş avea o căprioară speriată care să se

smucească de lângă mine. Mă fixă cu o expresie îngheţată.

— Mi-ai spus că nu Orrin este oaia râioasă în familia voastră, îţi aminteşti? Ai accentuat-o în mod foarte ciudat. Iar când ai pomenit de sora dumitale Leila, ai trecut repede mai departe, ca şi cum subiectul ţi-ar fi produs scârbă.

— Nu… nu ţin minte să fi spus aşa ceva – zise ea încet de tot.

— Şi eu mă-ntrebam. Sub ce nume joacă în filme sora dumitale, Leila?

— În filme? Părea că nu ştie despre ce-i vorba. O, vrei să spui la cinema? N-am zis niciodată că-i actriţă de cinema. N-am pomenit niciodată de-aşa ceva.

I-am rânjit larg, strâmb şi prietenos. Deodată se înfurie.

— S-o laşi în pace pe sora mea Leila! se răsti ea la mine. S-o scuteşti de remarcile dumitale murdare.

— Ce remarci murdare? am întrebat-o. Sau e cazul să ghicesc?

— Nu ţi-e mintea decât la băutură şi la femei! zbieră ea. Te urăsc!

Se repezi la uşă, o dădu de perete şi ieşi. Pe coridor aproape c-o rupse la fugă.

Am ocolit la loc biroul şi m-am trântit într-un fotoliu. O fetiţă foarte ciudată. Într-adevăr, foarte ciudată. După cum avea obiceiul, telefonul se porni după o vreme să sune din nou. A patra oară când a sunat mi-am sprijinit capul în palmă, am întins mâna după el şi l-am tras anapoda spre mine.

— Aici e Salonul de pompe funebre McKinley – am spus.

O voce de femeie zise: „Ce?” şi izbucni într-un hohot de râs. Bancul ăsta a făcut furori la o adunare a poliţiştilor în 1921. Ce spiritual! Spiritual ca ciocul unui colibri. Am stins lumina şi m-am dus acasă.

16

La ora opt şi patruzeci şi cinci de minute, a doua zi dimineaţă, după ce-mi luasem micul dejun, am parcat la câteva uşi de „Magazinul de articole foto” din Bay City şi-am început să aştept tacticos, citind prin ochelarii de soare ziarul local. Parcursesem ziarul din Los Angeles, care nu pomenea nici în treacăt despre dalte de spart gheaţa găsite la hotelul Van Nuys sau la vreun altul. Nici măcar un titlu ca: „Moarte misterioasă într-un hotel de periferie”, fără să mai menţioneze arma crimei, sau să dea vreun nume. Cotidianul *Bay City News* nu fusese însă atât de ocupat ca să rezume crima. O trecuseră pe prima pagină, chiar alături de preţul cărnii.

Localnic găsit înjunghiat - într-o pensiune de pe Idaho Street.

Un telefon anonim, dat aseară târziu, a făcut ca poliţia să se deplaseze rapid la o adresă de pe Idaho Street, peste drum de antrepozitele Companiei Seamans and Jansing*. Intrând prin uşa descuiată a camerei lui, poliţiştii l-au găsit pe Lester B. Clausen, în vârstă de 45 de ani, administratorul pensiunii, mort pe divanul din odaia sa. Clausen fusese înjunghiat în ceafă cu o daltă de spart gheaţa, care se afla încă înfiptă în trupul său. După o cercetare preliminară, procurorul Frank L. Crowdy a anunţat că victima băuse serios şi că poate se aflase în stare de inconştienţă în clipa morţii. Poliţia n-a remarcat nici un semn de violenţă.*

Locotenentul-detectiv Moses Maglashan a preluat imediat ancheta şi a interogat la întoarcerea lor de la lucru pe ceilalţi chiriaşi din pensiune, dar deocamdată nu s-a făcut nici o lumină asupra împrejurărilor în care s-a

comis crima. În interviul luat de mine, procurorul Crowdy a declarat că moartea lui Clausen ar fi putut fi o sinucidere, dacă poziţia rănii n-ar înlătura această ipoteză. Cercetarea registrului pensiunii a dezvăluit că recent a fost ruptă o pagină. Locotenentul Maglashan, după ce a interogat îndelung pe chiriaşi, a afirmat că un bărbat matur, îndesat, cu păr şaten şi cu trăsături greoaie a fost observat în holul pensiunii cu mai multe prilejuri, dar ca nici unul dintre chiriaşi nu-i cunoştea numele sau ocupaţia. După un control amănunţit al tuturor camerelor, Maglashan şi-a exprimat părerea că unul dintre chiriaşi plecase de curând şi în mare grabă. Mutilarea registrului însă, atmosfera hotelului, lipsa unei descrieri precise a omului dispărut au determinat totuşi ca
operaţia de regăsire a lui să devină extrem de grea.

„Deocamdată n-am nici o idee de ce a fost asasinat Clausen – a anunţat Maglashan târziu, noaptea trecută. De mult timp însă îl ţineam sub supraveghere: îi cunosc pe mulţi dintre complici. E un caz dificil, dar îl vom rezolva.”

Superb articol, nu pomenea numele lui Maglashan decât de douăsprezece ori in text şi de alte două ori în subtitlurile fotografiilor. Pe pagina a treia a ziarului, o fotografie îl reprezenta pe Maglashan cu o daltă în mână, privind-o profund gânditor şi cu fruntea încreţită. Era şi o fotografie foarte fidelă a pensiunii de la numărul 449 de pe Idaho Street, apoi o alta, a unui obiect pe un divan, acoperit cu un cearşaf, şi pe locotenentul Maglashan arătând încruntat spre el. Mai era şi un prim-plan al primarului, cu un aer formidabil de capabil în dosul biroului său oficial, ca şi un interviu cu el asupra crimelor comise de la război încoace. S-a mulţumit să declare ceea ce se aşteaptă fiecare să declare un primar – o expunere leşinată a teoriilor lui J. Edgar Hoover[1], împănată în plus cu unele greşeli gramaticale grosolane.

[1] Şeful biroului Federal de Investigaţii din S.U.A.

La ora nouă fără trei minute, uşa „Magazinului de articole foto” din Bay City se deschise şi un negru bătrân începu să măture murdăria de pe trotuar în rigolă. La ora nouă fix, un tânăr elegant, cu ochelari, descuie uşa, iar eu am intrat cu chitanţa portocalie pe care doctorul Hambleton o lipise înăuntrul perucii sale.

Tânărul elegant îmi aruncă o privire cercetătoare în timp ce-i dădeam chitanţa şi plăteam pentru un plic ce conţinea un clişeu minuscul şi şase poze lucioase, mărite de opt ori. Nu spuse nimic, dar după felul cum m-a privit am avut impresia că şi-a amintit că nu eu lăsasem clişeul.

Am ieşit din magazin, m-am aşezat în maşină şi m-am uitat la poze. Reprezentau un bărbat şi o femeie blondă la o masă într-un restaurant aglomerat, având în faţă mâncare. Priveau în sus, ca şi cum le atrăsese brusc atenţia ceva şi de-abia apucaseră să reacţioneze mai înainte ca aparatul să-i surprindă. Judecând după lumină, era limpede că nu fusese folosit bliţul.

Fata era Mavis Weld. Bărbatul, mic de statură, era cam brunet şi cam inexpresiv. Nu l-am recunoscut. Nici nu exista vreun motiv. Pe bancheta capitonată cu piele se vedeau imprimate mici siluete de cupluri care dansează. Aşadar, restaurantul „Dansatorii”. Asta mi-a mărit încurcătura. Orice amator fanatic, înarmat cu un aparat de fotografiat, care-ar fi încercat să ia fotografii în acel local, fără asentimentul patronului, s-ar fi trezit zvârlit pe uşă afară atât de tare, încât s-ar fi dus de-a berbeleacul până la Hollywood şi Vine. Bănuiesc că poza trebuie să fi fost luată cu un aparat ascuns, cu un dispozitiv automat, ca acela folosit la fotografierea electrocutării lui Ruth Snyder[1]. Cu aparatul atârnat sub reverul hainei şi cu lentila scoasă prin deschizătura de la piept, nu rămânea decât să apeşi pe un declanşator ce se putea ascunde în buzunar. Nu era prea greu să-mi închipui cine luase fotografia. Domnul Orrin P. Quest, care se mişcase

---

[1] Prima femeie electrocutată în Statele Unite. Execuţia ei a fost fotografiată ilegal de un fotoreporter.

desigur repede şi pe nesimţite, ca să poată ieşi din local fără ca cineva să-i mute figura la ceafă.

Am vârât fotografiile în buzunarul de la vestă şi-am simţit între degete o bucată de hârtie mototolită. Am scos-o şi am citit: Doctor Vincent Lagardie, Wyoming Street nr. 965, Bay City. Trebuie să fi fost acel Vince cu care vorbisem la telefon, cel pe care încercase să-l cheme Lester B. Clausen.

Un poliţai în vârstă trecea agale pe lângă maşinile parcate, însemnând cauciucurile cu cretă galbenă. Îmi spuse unde se afla Wyoming Street. Am plecat cu maşina într-acolo. Era o stradă care traversa oraşul, dincolo mult de cartierul comercial, şi paralelă cu alte două străzi, numerotate. La numărul 965, pe colţ, se găsea o casă din lemn, alb-cenuşiu. O placă de aramă prinsă pe uşă anunţa:

Vincent Lagardie, medic. Ore de primire: 10 –12 a.m. şi 2,30 – 4 p.m.

Casa părea liniştită şi decentă. O femeie cu un copil încăpăţânat urcau treptele de la intrare. Femeia citi placa, se uită la un ceas prins cu un ac de reverul rochiei şi mişcă nehotărâtă din buze. Băieţelul aruncă o privire atentă împrejur, apoi îi trase una cu piciorul peste gleznă. Femeia se crispă de durere, dar nu-şi pierdu răbdarea.

— Ascultă, Johnny, nu trebuie să-i faci una ca asta mătuşii Fern – zise ea cu duhul blândeţii.

Deschise uşa şi târî după ea mica maimuţă. În diagonală, la celălalt colţ, se afla o casă mare şi albă, în stil colonial, cu o verandă acoperită, mult prea mică pentru acea clădire. Pe pajiştea din faţă fuseseră instalate reflectoare puternice. Aleea era mărginită de trandafiri înfloriţi. Deasupra verandei, o inscripţie masivă, în negru şi bronz, anunţa că aici e „Căminul Garland al Liniştii”. M-am întrebat cum i-o fi plăcând doctorului Lagardie să privească pe geamurile de la stradă un salon de pompe funebre. Poate că asta-l făcea să devină prudent.

Am ocolit intersecţia, m-am întors la Los Angeles şi m-am urcat la mine în birou să văd ce scrisori am primit şi să încui în casa de bani, verde şi jigărită, toate fotografiile primite de la atelierul foto din Bay City, în afară de una. M-am aşezat la birou şi-am studiat-o cu o lupă. Cu ajutorul lupei şi al măririi efectuate de atelier, un detaliu apărea foarte limpede. Era vorba de un ziar de seară. *News Chronicle*, aşezat pe masă în faţa tipului slab, brunet şi inexpresiv ce şedea alături de Mavis Weld. Puteam să descifrez un titlu: „Boxer de categorie mijlocie, pretendent la titlu, moare ca urmare a rănilor primite pe ring”. Numai un ziar de prânz sau o ediţie sportivă scoasă târziu ar fi folosit un astfel de titlu. Am tras telefonul spre mine. În clipa când am pus mâna pe el, a sunat.

— Marlowe? Aici e Christy French, sunt la birou. Ai vreo idee în dimineaţa asta?

— Nu, dacă îţi funcţionează teletipul. Am citit un ziar din Bay City.

— Mda, asta am aflat şi noi – zise el indiferent. Parc-ar fi
acelaşi individ, nu? Aceleaşi iniţiale, aceleaşi semnalmente, aceeaşi metodă de-a ucide, iar elementul timp se potriveşte şi el. Sper, pentru numele lui Dumnezeu, că asta nu înseamnă că banda lui Sunny Moe Stein şi-a reluat activitatea pe-aici.

— Dacă şi-au reluat-o, atunci şi-au schimbat tehnica. Noaptea trecută am cules informaţii despre el din ziare. Banda lui Stein obişnuia să-şi ciuruiască victimele. Una din ele a avut peste o sută de împunsături de daltă.

— Poate că s-au perfecţionat – zise French cam evaziv, ca şi cum nu i-ar fi plăcut să discute despre acest subiect. Îţi telefonez în privinţa lui Flack. Ce mai ştii despre el de ieri după-amiază?

— Nimic.

— Şi-a luat tălpăşiţa. N-a mai venit la serviciu. De la hotel s-a telefonat proprietăresei pensiunii unde stătea.

Şi-a strâns catrafusele şi-a plecat aseară. Destinaţie necunoscută.

— Nu l-am văzut şi nici n-am auzit de el.

— Nu ţi se pare cam ciudat că în buzunarele cadavrului n-am găsit decât paisprezece dolari?

— E niţel ciudat. Dar chiar dumneata ai dat o explicaţie.

— Vorbe. Acum mi-am schimbat părerea. Flack e ori grozav de înspăimântat, ori a făcut rost de bani. Sau a asistat la un lucru despre care n-a pomenit şi-a fost plătit ca s-o întindă, sau poate c-a şterpelit sfanţii clientului, lăsând doar paisprezece dolari ca să ne ducă.

— Te cred şi într-un caz şi într-altul. Sau în amândouă în acelaşi timp. Indiferent cine-a scotocit atât de minuţios prin cameră, n-a căutat bani.

— De ce nu?

— Pentru că atunci când mi-a telefonat doctorul Hambleton, i-am propus să folosească seiful hotelului. Şi ideea n-a părut să-l intereseze.

— Un tip de genul lui n-ar fi apelat la serviciile dumitale ca să-i păstrezi ceva. Avea nevoie de apărare, de un amic… sau poate doar de-un comisionar.

— Regret. Nu ţi-am spus decât ce mi-a comunicat.

— Şi ţinând seama de faptul că era mort când ai ajuns acolo – zise French cu o voce exagerat de nepăsătoare şi tărăgănată – e greu de conceput c-ai fi putut să-i dai o carte de vizită.

Mi-am încleştat mâna pe telefon şi-am trecut repede în revistă discuţia mea cu Hicks în pensiunea de pe Idaho Street. L-am revăzut ţinându-mi cartea de vizită între degete şi uitându-se la ea. Apoi m-am văzut smulgându-i-o din mână, înainte ca el s-o reţină. Am inspirat adânc şi am dat drumul aerului încet.

— Într-adevăr. Lasă însă încercările de-a mă speria.

— Avea o carte de vizită, scumpule, împăturită de două ori şi ascunsă în buzunarul de ceas al pantalonilor. Prima oară n-am găsit-o.

— I-am dat lui Flack o carte de vizită – i-am răspuns cu buzele înţepenite.

Se aşternu tăcere. Auzeam prin receptor voci în fundul camerei şi ţăcănitul unei maşini de scris. În cele din urmă, French răspunse sec:

— Destul de verosimil. Mai vorbim noi.

Întrerupse brusc legătura.

Am închis încet de tot telefonul şi mi-am destins degetele înţepenite. Am aruncat o privire fotografiei din faţa mea, de pe birou. Din ea nu reieşea decât că doi oameni, dintre care pe unul îl cunoşteam, luau masa la restaurantul „Dansatorii”. Ziarul de pe masă îmi dădea data, sau avea să mi-o dea.

Am telefonat la *News Chronicle* şi-am cerut redacţia de sport. Peste patru minute scriam pe blocnotes: „Ritchy Belleu, un tânăr şi popular boxer de categoria mijlocie, a murit la Spitalul Maicilor, exact înainte de miezul nopţii, la 19 februarie, în urma rănilor primite pe ring în seara precedentă, cu ocazia galei principale de box, ţinută la *Hollywood Legion Stadium*. *News Chronicle*, în ediţia lui sportivă, care apare la prânz, a anunţat cu titluri mari această ştire, în ziua de 20 februarie”.

Am format acelaşi număr din nou şi l-am cerut pe Kenny Haste din redacţia de ştiri locale. Era un fost reporter de crime şi-l cunoşteam de ani de zile. Am flecărit niţel, apoi l-am întrebat:

— Cine-a scris reportajul vostru despre asasinarea lui Sunny Moe Stein?

— Tod Barrow. Acum lucrează la *Post Dispatch*. De ce?

— Aş vrea să aflu amănunte, dacă există.

Mi-a spus c-o să trimită pe cineva la arhivă să caute fişa şi c-o să-mi telefoneze, ceea ce s-a şi întâmplat peste zece minute.

— A fost împuşcat în cap de două ori în timp ce se afla în maşina lui, cam la două blocuri de Chateau Bercy, pe bulevardul Franklin. Ora: unsprezece şi un sfert noaptea.

— Data: 20 februarie, nu-i aşa?

— Exact. Nici un martor, nimeni arestat în afara clienţilor obişnuiţi ai poliţiei, cum ar fi traficanţi de pariuri, manageri de box şomeri şi alţi suspecţi. De ce mă-ntrebi?

— Parcă ştiam că unul din acoliţii lui se afla pe atunci în oraş.

— Nu scrie nimic despre el aici. Cum îl cheamă?

— Weepy Moyer. Un poliţai care mi-e prieten a pomenit ceva despre un tip plin de bani de la Hollywood care a fost reţinut de poliţie fiind bănuit, iar apoi eliberat din lipsă de dovezi.

— Stai niţel. Mi-aduc eu aminte de ceva, mda. Un tip numit Steelgrave, patronul restaurantului „Dansatorii”, bănuit a finanţa un tripou şi-aşa mai departe. L-am cunoscut, e un tip simpatic. A fost arestat fiindcă l-a „turnat” unul.

— Cum adică?

— Un deştept a informat poliţia că Steelgrave e de fapt Weepy Moyer şi l-au ţinut zece zile la zdup, fiind urmărit de poliţia din Cleveland. Pe urmă, poliţia din Cleveland şi-a văzut de treabă. Asta n-avea nimic de-a face cu asasinarea lui Stein. Steelgrave fusese închis toată săptămâna aceea. Nu era amestecat în asasinat. Amicul tău poliţist a citit romane senzaţionale.

— Toţi poliţiştii citesc. De-asta vorbesc atât de grosolan. Mulţumesc, Kenny.

Ne-am luat rămas bun, am pus receptorul în furcă şi m-am lăsat pe spate în fotoliu, cu privirea la fotografie. După un timp am luat o pereche de foarfeci şi-am tăiat partea de fotografie în care se afla ziarul împăturit, având pe el titlul articolului. Am pus fiecare din cele două bucăţi ale fotografiei în câte un plic şi le-am vârât în buzunar împreună cu foaia de blocnotes.

Am telefonat la Crestview, domnişoarei Mavis Weld. După ce-a sunat de mai multe ori, mi-a răspuns o voce de femeie. O voce distantă şi solemnă, pe care nu eram sigur dac-am mai auzit-o. N-a zis decât:

— Hello?

— Aici e Philip Marlowe. E acasă domnişoara Weld?

— Domnişoara Weld se întoarce târziu astă-seară. Doriţi să-i lăsaţi un mesaj?

— E ceva foarte important. Unde-o pot găsi?

— Îmi pare rău. N-am informaţii.

— Credeţi că impresarul ei ştie?

— Posibil.

— Sunteţi absolut sigură că nu sunteţi domnişoara Weld?

— Domnişoara Weld nu-i acasă.

Şi trânti receptorul.

Am rămas nemişcat. Vocea continua să-mi sune în ureche. La început am crezut că ea fusese, apoi m-am răzgândit. Cu cât reflectam mai mult, cu atât ajungeam mai greu la o concluzie. Am coborât la parcare şi mi-am luat maşina.

17

Pe terasa restaurantului „Dansatorii”, câţiva clienţi veniţi devreme beau, în aşteptarea mesei. Camera de la etaj, cu un perete întreg de sticlă, avea lăsată apărătoarea împotriva soarelui. Am trecut cu maşina dincolo de curba care cobora spre Strip şi m-am oprit pe stradă în faţa unei clădiri pătrate, cu două etaje, de cărămidă roz, cu ferestre albe şi multe geamuri mici încadrate în plumb, şi cu portic în stil grec deasupra uşii de la intrare, împodobită cu ceea ce de la depărtare părea o clanţă de plumb verzui, preţioasă prin vechime. Deasupra uşii se afla o ferestruică în formă de evantai pe care se aplicase cu litere negre, de lemn, sever stilizate: Sheridan Ballou, Inc. Mi-am încuiat maşina şi-am traversat strada spre uşa de la intrare. Era o uşă albă, înaltă şi lată şi prin gaura cheii, destul de mare, se putea strecura un şoarece. Înăuntrul găurii de la cheie se găsea adevărata broască. Am întins mâna după ciocănelul de bătut în uşă, dar se gândiseră şi la asta. Făcea corp comun cu uşa şi nu puteai lovi cu el.

Aşa c-am bătut încet într-unul din stâlpii albi, subţiri şi incizaţi şi-am deschis uşa intrând direct în camera de primire, care ocupa întreaga faţadă. Încăperea avea un mobilier de culoare închisă, cu aer de epocă, şi multe scaune şi sofale îmbrăcate într-un fel de creton. Perdelele de dantelă de la fereastră erau încadrate tot cu creton asortat cu cel al scaunelor. Mai era şi un covor înflorat şi o groază de oameni ce aşteptau să fie primiţi de domnul Sheridan Ballou.

Unii erau veseli, bine dispuşi şi plini de speranţe. Alţii păreau să stea acolo de zile întregi. Într-un colţ, o fată scundă şi brunetă se smiorcăia într-o batistă. Nimeni nu-i

dădea vreo atenţie. Am avut ocazia să admir mai multe profiluri aşezate în unghiuri artistice, până ce respectivii şi-au dat seama că nu era mare brânză de capul meu şi că nu lucram acolo.

O roşcovană cu aer primejdios stătea languros la un birou în stil Adam şi vorbea la un telefon de un alb imaculat. M-am apropiat de ea, iar ochii ei descărcară în mine alice reci şi albastre; apoi se fixară pe cornişa ce înconjura tavanul.

— Nu – spuse ea la telefon. Nu, regret. Mă tem că-i inutil. E mult, mult prea ocupat.

Închise telefonul şi bifă un nume pe o listă, apoi îmi aruncă aceeaşi privire de oţel.

— Bună dimineaţa. Aş vrea să-l văd pe domnul Ballou – am spus.

I-am pus pe birou cartea mea de vizită. O ridică de un colţ, o citi şi zâmbi amuzată.

— Auzi? întrebă ea amabilă. Săptămâna asta?

— Cât durează de obicei?

— Uneori şi şase luni – răspunse ea veselă. Nu vă poate fi de folos altcineva?

— Nu.

— Atunci regret. N-aveţi nici o şansă. Mai treceţi pe-aici, dacă vreţi. De „Thanksgiving”[1].

Purta o fustă albă de lână, o bluză vişinie de mătase şi un bolero negru de catifea, cu mâneci scurte. Părul ei era un apus de soare fierbinte. Avea o brăţară de aur cu topaze, cercei cu topaze şi un inel elegant tot cu topaze, în formă de scut. Unghiile i se asortau perfect cu bluza. Lăsa impresia că-i trebuiau mai multe săptămâni ca să se îmbrace.

— Trebuie să-l văd acum – i-am spus.

Citi din nou cartea mea de vizită. Zâmbi încântător.

— Toţi trebuie. Vedeţi, domnule… Marlowe. Uitaţi-vă la aceşti oameni simpatici. Toţi aşteaptă de când s-a deschis biroul, acum două ore.

---

[1] Sărbătoare religioasă în S.U.A. Se ţine în ultima joi din luna noiembrie.

— Am de discutat ceva important.
— Fără îndoială. În ce chestiune, dacă îmi permiteţi?
— Vreau să tranzactez nişte murdării.
Luă o ţigară dintr-o cutie de cristal şi o aprinse cu o brichetă de cristal.
— Să tranzactaţi? Adică pentru bani… aici, la Hollywood?
— Posibil.
— Ce fel de murdării vreţi să tranzactaţi? Nu vă temeţi c-am să mă scandalizez.
— Sunt cam obscene, domnişoară… domnişoară… – mi-am sucit gâtul ca să citesc placa cu numele ei de pe birou.
— Helen Grady – răspunse ea. Ei bine, niţică obscenitate decentă n-a stricat niciodată nimănui, nu?
— N-am spus că-i o obscenitate decentă.
Se lăsă pe spate cu grijă şi-mi suflă în faţă fumul de la ţigară.
— Pe scurt, un şantaj. Suspină. De ce dracu n-o-ntinzi de-aici, amice? Până n-apuc să pun pe urmele tale câţiva poliţai cretini.
M-am aşezat pe marginea biroului ei, am tras de două ori din ţigara ei şi i-am suflat fumul în păr. Se feri furioasă.
— Cară-te, golane – spuse ea cu o voce atât de aspră, c-ai fi putut s-o foloseşti ca şmirghel.
— O, o, ce s-a întâmplat cu accentul de la Bryn Mawr[1]?
Fără să-şi întoarcă capul se răsti:
— Domnişoară Vane!
O fată slabă, înaltă, elegantă şi brunetă, cu sprâncene semeţe, ridică privirea spre noi. Tocmai intrase printr-o uşă interioară, mascată ca o fereastră cu vitralii. Bruneta se apropie. Domnişoara Grady îi înmână cartea mea de vizită.
— Spink.
Domnişoara Vane se întoarse prin fereastra cu vitralii, ducând cu ea, cartea mea de vizită.

---

[1] Colegiu american pentru fete, cu taxe foarte mari.

— Stai jos şi odihneşte-ţi oasele, mahăre – mă informă domnişoara Grady. Ai putea s-aştepţi aici toată săptămâna.

M-am aşezat într-un fotoliu îmbrăcat în creton, al cărui spătar îmi depăşea cu vreo douăzeci de centimetri înălţimea capului. Mă simţeam ca scufundat. Domnişoara Grady îmi zâmbi din nou, în stilul ei tăios, şi se aplecă iar asupra telefonului.

Am aruncat o privire prin încăpere. Fetiţa din colţ încetase să se mai smiorcăie şi se sulemenea indiferentă şi calmă. Un individ foarte înalt şi cu un fason distins îşi destinse cu graţie braţul pentru a se uita la un ceas de mână elegant şi se sculă adunându-şi trupul încet de pe fotoliu. Îşi puse şmechereşte pe marginea capului pălăria moale, gri-deschis, îşi verifică mănuşile galbene de antilopă şi bastonul cu măciulie de argint şi păşi agale spre secretara roşcovană.

— Sunt două ore de când aştept să-l văd pe domnul Ballou – spuse el rece, cu o voce bogată şi plăcută, modulată de lungi exerciţii. Nu sunt obişnuit să aştept două ore ca să văd pe cineva.

— Îmi pare rău, domnule Fortescue. Domnul Ballou e îngrozitor de ocupat în dimineaţa asta.

— Regret că nu-i pot lăsa un cec – remarcă individul înalt şi elegant cu un dispreţ obosit. Probabil că e singurul lucru care l-ar mai interesa. În schimb însă…

— O clipă, amice. Roşcovana ridică un telefon şi vorbi în el. Da?… Cine mai spune aşa ceva afară de Goldwyn? Nu poţi să găseşti pe altcineva care nu-i ţicnit?… Bine, mai încearcă.

Trânti telefonul la loc. Individul înalt nu se clintise.

— În schimb însă – reluă el ca şi cum nu s-ar fi oprit niciodată – aş dori să-i las un scurt mesaj personal.

— Vă rog – spuse domnişoara Grady. Am să încerc să fac să-i parvină.

— Transmiteţi-i o dată cu complimentele mele că-i un dihor[1] împuţit.

— Să zicem mai bine pe americăneşte, iubitule – răspunse ea. Ballou nu prea cunoaşte cuvintele englezeşti.

— Zi-i cum vrei, dar la pătrat – rosti Fortescue. Cu un plus de hidrogen sulfurat şi un iz foarte ieftin de parfum de târfe. Îşi potrivi pălăria şi îşi admiră profilul în oglindă. Acum vă spun bună ziua şi ducă-se dracului Sheridan Ballou, Incorporated.

Actorul înalt ieşi demn şi cu eleganţă, deschizând uşa cu bastonul.

— Ce-i cu ăsta? am întrebat.

Secretara se uită la mine cu milă.

— Billy Fortescue? Nu-i nimic. Nu mai primeşte roluri, aşa că vine aici zilnic şi joacă toată farsa asta. Îşi închipuie c-o să-l vadă cineva şi-o să-i facă impresie.

Am închis încet gura. Poţi să trăieşti mult timp la Hollywood şi să nu întâlneşti niciodată figuranţi.

Domnişoara Vane apăru prin uşa interioară şi-mi făcu semn cu bărbia. Am urmat-o.

— Pe aici. A doua uşă la dreapta.

Mă supraveghea în timp ce înaintam pe coridor până la a doua uşă, care era deschisă. Am intrat şi am închis uşa.

Un evreu rotofei şi cu părul cărunt îmi zâmbi gingaş din spatele unui birou.

— Salut – zise el. Eu sunt Moss Spink. Ce-ai la ordinea de zi, amice? Parchează-te. O ţigară?

Deschise un obiect ce semăna cu un cufăr şi-mi oferi o ţigară, care nu depăşea treizeci de centimetri. Ţigara era într-un tub de sticlă.

— Nu, mulţumesc – i-am spus – eu fumez tutun.

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil. *Polecat* înseamnă dihor şi e termen englez, în timp ce americanii numesc acelaşi animal *skunk*. Fortescue, aşa cum îl trădează şi numele, e englez şi foloseşte ostentativ cuvântul englez.

— Perfect. Suspină. Zi-i. S-auzim. Te cheamă Marlowe. Hm? Marlowe. Marlowe. N-am mai auzit eu de numele ăsta?

— Probabil că nu. Eu, unul, n-am mai auzit de cineva cu numele de Spink. Am cerut să-l văd pe un oarecare Ballou. Seamănă numele lui cu cel de Spink? Nu caut pe nici un Spink. Şi, între noi fie vorba, ducă-se dracului cei cu numele de Spink.

— Eşti antisemit, ai? zise Spink. Îmi făcu semn cu o mână plinuţă, pe care un diamant galben-deschis părea lumina chihlimbarie a unui semafor. Lasă. Ia loc şi zi ce vrei. Nu mă cunoşti. Nu vrei să mă cunoşti. Foarte bine, nu mă simt jignit. În astfel de afaceri e bine să ai de-a face cu cineva care să nu se simtă jignit.

— Ballou – am spus.

— Hai, fii înţelegător, amice. Sherry Ballou e un om foarte ocupat. Lucrează douăzeci de ore pe zi şi tot e în urmă cu angajamentele. Ia loc şi discută chestiunea cu micul Spinky.

— Ce-nvârteşti pe aici? l-am întrebat.

— Îl apăr, amice. Trebuie să-l apăr. Un om ca Sherry nu poate vedea pe toată lumea. Îi văd eu în locul lui. E acelaşi lucru până la un anumit punct, mă înţelegi, e tot aia.

— Poate că ce-am eu de discutat depăşeşte punctul ăsta.

— Poate – recunoscu Spink amabil. Coji celofanul gros de pe un tub de aluminiu ce conţinea o ţigară de foi, o scoase cu multă dragoste şi o privi să vadă dacă n-are defecte. Nu zic că n-ai dreptate. Fă-mi totuşi o dovadă. Pe urmă o să ştim. Deocamdată văd că tatonezi. Ne-am obişnuit cu trucurile astea, aşa că nu ne mai impresionează.

L-am urmărit cum taie şi aprinde ţigara de foi costisitoare.

— Ce garanţie am că n-ai să-l tragi pe sfoară? am întrebat cu şiretenie.

Ochii mici ai lui Spink clipiră şi n-am fost sigur dacă n-au apărut lacrimi în ei.

— Eu să-l trag pe sfoară pe Sherry Ballou? rosti el cu un glas spart, coborând tonul ca la o înmormântare de şase sute de dolari. Eu? Mai repede aş trage-o pe sfoară pe mama.

— Asta nu-mi spune nimic. N-am cunoscut-o pe mama dumitale.

Spink îşi lăsă ţigara de foi într-o scrumieră de dimensiunile unei băi pentru o păsărică. Ridică ambele mâini. Era vizibil supărat.

— Vai, amice, ai un fel de-a vorbi! se lamentă el. Eu îl iubesc pe Sherry Ballou ca pe tata. Mai mult încă. Tata… în fine, mai bine să lăsăm. Hai, amice. Fii înţelegător. Dă dovadă de puţină încredere şi prietenie. Spune-i micului Spinky ce doreşti.

Am scos un plic din buzunar şi i l-am azvârlit peste birou. Trase dinăuntru singura fotografie şi se zgâi grav la ea. Apoi o puse pe birou. Ridică ochii spre mine, apoi îi coborî la fotografie, apoi iar sus la mine.

— Mda – zise el sec, cu o voce din care dispăruseră vechea încredere şi prietenie de care pomenise mai înainte. Ce-i aşa de extraordinar în fotografia asta?

— Trebuie să-ţi spun cine-i fata?

— Cine-i individul? se răsti el.

Nu i-am răspuns.

— Am întrebat cine-i individul! Spink aproape că urla la mine. Zi-i repede, şefule, zi-i repede.

Am continuat să nu-i răspund. Spink întinse încet mâna spre telefon, urmărindu-mi faţa cu privirea lui dură şi lucioasă.

— Hai, cheamă-i – i-am spus. Dă un telefon la poliţie şi cere să ţi-l dea pe locotenentul Christy French de la sectorul crime. Şi el e greu de convins.

Spink îşi trase mâna de pe telefon. Se sculă încet în picioare şi ieşi cu fotografia. Am aşteptat. Afară, pe bulevardul Sunset, se auzea îndepărtat şi monoton zgomotul circulaţiei. Minutele cădeau pe rând în tăcere

ca într-un puţ. Fumul ţigării de foi pe care tocmai o aprinsese Spink jucă o clipă în aer, apoi fu supt de aparatul de aer condiţionat. Am privit nenumăratele fotografii prinse pe perete, toate având înscrisă pe ele dragostea eternă a cuiva pentru Sherry Ballou. Mi-am zis că trebuie să fie ale unor oameni fără importanţă, dac-au ajuns în biroul lui Spink.

18

După un timp, Spink se întoarse şi-mi făcu un semn să-l urmez. Am luat-o după el pe un coridor, am trecut prin nişte uşi duble şi-am ajuns într-o cameră de aşteptare cu două secretare. Ne-am continuat drumul printre alte uşi duble de sticlă groasă, neagră gravată cu păuni argintii. Uşile se deschideau singure când ajungeam lângă ele.

Am coborât trei trepte acoperite cu un covor şi-am păşit
într-un birou din care nu lipsea decât un bazin de înot. Era înalt cât două etaje şi înconjurat pe sus de o galerie încărcată cu rafturi de cărţi. Într-un colţ se afla un pian Steinway de concert şi o groază de mobilier de sticlă şi lemn alb natur, un birou de mărimea unei săli de badminton, scaune, sofale, mese, iar pe una din sofale stătea întins un tip fără haină pe el, cu cămaşa descheiată şi la gât cu o eşarfă de mătase fină, pe care ai fi putut-o găsi şi pe întuneric doar ascultându-i foşnetul. Tipul avea pe ochi şi pe frunte un prosop alb, iar alături o fată mlădioasă, şi blondă storcea un alt prosop într-un vas de argint cu apă la gheaţă, aşezat pe o măsuţă de lângă el.

Tipul era solid şi bine făcut, cu păr negru, cârlionţat, şi de sub prosopul alb ieşea o faţă energică şi bronzată. Un braţ îi atârna pe covor, iar din ţigara prinsă între degete se înălţa o dâră subţire de fum.

Blonda schimbă cu un gest expert prosopul. Tipul de pe sofa gemu. Spink zise:

— Ăsta-i cetăţeanul, Sherry. Îl cheamă Marlowe.

Tipul de pe sofa gemu iar.

— Ce pofteşte?

— Nu vrea să spună – zise Spink

Tipul de pe sofa spuse:
— De ce l-ai adus atunci, aici? Sunt obosit.
— Ştii cum se întâmplă, Sherry. Câteodată trebuie să vorbeşti cu ei.
Tipul de pe sofa spuse:
— Cum dracu ai zis că-l cheamă?
Spink se întoarse spre mine.
— Poţi să-i spui chiar tu ce vrei. Dar repede, Marlowe.
N-am răspuns.
După o vreme, tipul de pe sofa ridică încet braţul la capătul căruia se găsea ţigara. O duse plictisit la buze şi trase din ea cu gestul infinit de blazat al unui aristocrat decadent ce lâncezeşte într-un castel ruinat.
— Cu tine vorbesc, amice – mă apostrofă Spink.
Fără să privească pe cineva, blonda schimbă iar prosopul. În odaie, tăcerea atârna acră ca fumul ţigării.
— Hai, dă-i drumul.
Mi-am scos o ţigară Camel, am aprins-o, am tras un scaun spre mine şi m-am aşezat. Mi-am întins mâna şi-am privit-o. Degetul mare tresărea uşor la câteva secunde.
— Sherry n-o să-ţi stea la dispoziţie toată ziua – a intervenit furioasă vocea lui Spink.
— Şi ce-are de gând să facă în restul zilei? m-am auzit întrebând. O să stea culcat pe sofaua îmbrăcată în mătase albă, în timp ce i se va da pe degetele de la picioare cu lac auriu?
Blonda se suci brusc şi se holbă la mine. Spink rămase cu gura căscată. Începu să clipească. Tipul de pe sofa ridică încet mâna până la colţul prosopului ce-i acoperea ochii. Îl trase atât să poată privi cu un ochi căprui. Prosopul alunecă lent la loc.
— Cum îţi permiţi să vorbeşti aşa aici? zise Spink brutal.
— Am uitat să-mi aduc cu mine cartea de rugăciuni. E prima oară când aflu că Dumnezeu are angajaţi pe pământ – am spus şi m-am sculat.

Un minut au tăcut toţi. Blonda schimbă din nou prosopul.

De sub prosop, tipul de pe sofa spuse calm:

— Ieşiţi dracului afară de-aici, scumpilor. Toţi, mai puţin individul nou-venit.

Spink îmi aruncă o privire plină de ură. Blonda ieşi tăcută.

— Nu-i mai bine să-i fac vânt afară? zise Spink.

A reflectat atât de mult la această problemă, încât şi-a pierdut tot interesul.

— Cară-te îi răspunse vocea obosită de sub prosop.

— În regulă, patroane – zise Spink.

Se retrase cu regret. La uşă se opri, mai rânji o dată la mine pe tăcute şi dispăru.

Tipul de pe sofa aşteptă să se închidă uşa, apoi spuse:

— Cât?

— Nu-i nevoie să cumperi ceva.

Îşi trase prosopul de pe cap, îl zvârli într-o parte şi se ridică încet. Îşi puse pe covor pantofii din piele gofrată şi lucraţi manual, şi îşi trecu o mână pe frunte. Părea obosit, dar nu istovit de excese. Făcu rost de undeva de o ţigară, o aprinse şi fixă posomorât duşumeaua prin fum.

— Zi mai departe – spuse el.

— Nu ştiu de ce ţi-ai pierdut timpul cu toată farsa asta pentru mine – i-am răspuns. Cred că eşti destul de deştept ca să ştii că nu poţi să cumperi ceva şi să ai garanţii depline.

Ballou luă fotografia pe care Spink o pusese pe o măsuţă joasă şi lungă de alături. Întinse mâna cu un gest leneş.

— Desigur că partea care lipseşte e totul – zise el.

Am scos plicul din buzunar şi i-am dat partea tăiată, urmărindu-l în timp ce-o potrivea.

— Cu o lupă se poate citi titlul articolului din ziar – i-am spus.

— E una pe biroul meu, fii amabil.

M-am dus şi i-am adus lupa de pe birou.

— Domnule Ballou, eşti obişnuit să fii tot timpul servit, nu?

— Plătesc pentru servicii. Studie fotografia prin lupă şi suspină. Mi se pare c-am asistat la gala asta de box. Ar trebui să aibă mai multă grijă de băieţi.

— Aşa cum ai dumneata grijă de clienţii dumnitale.

Lăsă jos lupa şi se sprijini pe spate, urmărindu-mă cu o privire rece şi netulburată.

— Ăsta-i tipul care-i patronul restaurantului „Dansatorii”. Îl cheamă Steelgrave. Fata, fireşte, e o clientă de-a mea.

Îmi făcu un semn cu mâna spre un scaun. M-am aşezat.

— Cât te-ai gândit să ceri, domnule Marlowe?

— Pentru ce?

— Pentru fotografii şi clişee. Toată combinaţia.

— Zece mii de dolari – am spus urmărindu-i gura.

Gura zâmbi, oarecum agreabil.

— Mai sunt necesare totuşi unele explicaţii, nu-i aşa? În fotografie nu văd decât doi oameni care iau masa într-un local public. Nu înţeleg deloc cu ce ar putea dăuna asta reputaţiei clientei mele. Presupun că la asta te-ai gândit.

— Nu poţi cumpăra nimic, domnule Ballou – i-am spus şi-am rânjit. N-aveam decât să scot o fotografie după clişeu şi un alt clişeu după fotografie. Dacă bucata asta de carton constituie o dovadă, n-ai să poţi fi niciodată sigur c-a fost distrusă.

— Nu-i un fel de-a vorbi tocmai avantajos pentru un şantajist – zise el continuând să zâmbească.

— M-am întrebat întotdeauna de ce oamenii îi plătesc pe şantajişti. Nu pot obţine nimic de la ei. Şi totuşi îi plătesc, uneori din nou şi iar din nou, la infinit. Iar la urmă se trezesc de unde au pornit.

— Frica zilei de azi înfrânge întotdeauna frica zilei de mâine – spuse el. O trăsătură de bază a emoţiilor dramatice e că partea, e mai mare, decât întregul. Dacă vezi o vedetă superbă pe ecran într-o situaţie foarte

primejdioasă, cu o parte a minţii, cea emoţională, te temi pentru ea. Cu toate că mintea raţională îşi dă seama că-i doar vedeta din film şi că n-o să i se întâmple nimic foarte rău. Dacă încordarea şi ameninţarea n-ar înfrânge însă raţiunea, drama s-ar diminua considerabil.

— Cred că-i foarte adevărat – am spus şi-am suflat prin cameră fumul de la ţigara mea Camel.

Ochii i se îngustară.

— Iar în ceea ce priveşte faptul că aş putea să cumpăr un lucru pentru care să-ţi plătesc o sumă frumoasă şi să nu primesc în schimb ce-am cumpărat, aş avea eu grijă de pielea dumitale. Ai fi făcut piftie. Iar când ai ieşi din spital, dac-ai mai avea intenţii agresive, n-ai avea decât să-ncerci să ceri să mă aresteze.

— Mi s-a mai întâmplat. Sunt detectiv particular. Ştiu la ce te referi. De ce discuţi cu mine?

Râse. Avea un râs adânc, plăcut şi firesc.

— Sunt agent teatral, scumpule. Sunt tentat să cred întotdeauna că cei cu care tratez îmi rezervă câte o surpriză. Să nu mai discutăm despre cei zece mii de dolari. Nu-i are. Deocamdată câştigă o mie de dolari pe săptămână. Recunosc însă că-i pe cale să câştige bani cu ghiotura.

— Asta o să-i încheie definitiv cariera – am spus arătându-i fotografia. Adio banii cu nemiluita, adio bazinul luminat pe sub apă, adio vizonul platinat, adio numele în litere de neon, adio totul. Se spulberă toate ca praful în vânt.

Râse dispreţuitor.

— N-ai nimic împotrivă atunci dacă arăt fotografia la poliţie? l-am întrebat.

Se opri din râs. Ochii i se îngustară. Mă întrebă încetişor:

— De ce crezi că i-ar interesa?

M-am ridicat.

— N-am impresia că o să ajungem la o înţelegere, domnule Ballou. Şi dumneata eşti un om foarte ocupat. Am plecat.

Se sculă de pe dormeză, îşi întinse trupul – avea peste un metru optzeci şi cinci. Era un bărbat splendid făcut. Se apropie de mine. În ochii lui căprui jucau scântei aurii.

— Arată-mi şi mie cine eşti, scumpule.

Îşi întinse mâna. I-am dat portvizitul. Citi fotocopia permisului meu, mai scotoci niţel prin portvizit şi se uită la ce găsi. Apoi mi-l înapoie.

— Şi ce s-ar întâmpla dac-ai arăta poza asta poliţiei?

— Ar trebui mai întâi să fac legătura între ea şi un caz anchetat de ei, care s-a petrecut ieri după-amiază la hotelul Van Nuys. Am să stabilesc legătura cu ajutorul fetei – care n-a vrut să discute cu mine – iată de ce discut cu dumneata.

— Mi-a povestit aseară ce s-a petrecut – suspină el.

— Cât de mult ţi-a spus?

— Mi-a spus că un detectiv particular, numit Marlowe a încercat s-o silească să-l angajeze, pe motiv c-a fost văzută într-un hotel de la periferie, neplăcut de aproape de locul unde se comisese o crimă.

— Cât de aproape?

— Nu mi-a spus.

— Să i-o spui lui mutu.

Se depărtă de mine şi se apropie de un vas cilindric, înalt, aşezat într-un colţ al odăii. Alese dintre mai multe bastoane unul scurt, subţire de bambus. Începu să parcurgă în lung covorul, vânturând artistic bastonul pe lângă pantoful drept.

M-am reaşezat, am stins ţigara şi-am răsuflat adânc.

— Aşa ceva nu se poate vedea decât la Hollywood – am bombănit.

Se întoarse brusc şi mă privi pătrunzător.

— Ce-ai spus?

— Ca un om aparent în toate minţile să se plimbe de colo-colo prin casă de parc-ar fi pe Piccadilly, în mână cu un baston elegant!

— Am căpătat mania ăsta de la un regizor al studiourilor M.G.M. – recunoscu şi el. Un tip încântător. Sau cel puţin, aşa mi s-a părut. Se opri şi îndreptă

bastonul spre mine. Marlowe, ştii că mă amuzi formidabil. Îţi jur. Ţi se ghicesc toate gândurile. Încerci să te foloseşti de mine ca să ieşi dintr-o belea.

— E ceva adevărat în ce spui. Dar beleaua care a căzut pe capul meu nu-i nimic în comparaţie cu cea în care ar fi intrat clienta dumitale dacă n-aş fi făcut acel lucru care m-a vârât în belea.

O clipă rămase nemişcat. Apoi zvârli bastonul, se îndreptă spre un bar şi deschise cele două uşi ale dulăpiorului. Turnă ceva în două pahare pântecoase. Unul mi-l aduse mie. Se întoarse şi-l luă şi pe al lui. Se aşeză cu el pe sofa.

— Armagnac – zise el. Dacă m-ai cunoaşte, ai aprecia gustul. O băutură foarte rară. Au băut-o nemţii aproape pe toată. Ofiţerii noştri de stat-major au luat ce-a mai rămas. În sănătatea dumitale.

Înălţă paharul, îl mirosi şi sorbi puţin. Eu l-am dat imediat pe gât. Avea un gust de coniac bun franţuzesc.

Ballou păru scandalizat.

— Sfinte Dumnezeule, băutura asta se soarbe, nu se dă pe gât.

— Eu am dat-o pe gât. Regret. Aşadar ţi-a spus că dacă
cineva nu-mi închide gura, ea o să intre într-o mare încurcătură.

Ballou dădu din cap.

— A sugerat cumva şi modalitatea de a-mi închide gura?

— Am rămas cu impresia că era partizana metodei de-a face asta cu ajutorul unui obiect contondent. Aşa c-am încercat o cale de mijloc, cu ameninţări şi mită. Avem un birou în centru, specializat în protecţia vedetelor. Se pare că nici nu te-au speriat, iar mita n-a fost destul de mare.

— M-au speriat grozav. Era cât pe-aici să-i lichidez cu Luger-ul meu. Drogatul ăla cu pistolul de calibrul 45 a jucat o scenă formidabilă. Iar în privinţa banilor insuficienţi ca mită, totul nu-i decât o chestiune în legătură cu modul cum mi-au fost oferiţi.

Ballou mai sorbi puţin armagnac. Arătă cu degetul spre fotografia din faţa lui, asamblată din cele două părţi.

— Ajunsesem cu discuţia acolo unde spuneai că duci fotografia la poliţie. Şi ce se-ntâmplă dac-o duci?

— Nu cred c-ajunsesem până acolo. Eram la punctul când mă întrebam de ce-a apelat pentru asta la dumneata şi nu la prietenul ei. El tocmai sosea, când eu plecam. Avea o cheie de la apartamentul ei.

— Se pare că ea nu i-a spus.

Se încruntă şi se uită în paharul cu armagnac.

— Îmi place grozav teoria dumitale. Mi-ar plăcea însă şi mai mult dacă tipul n-ar fi avut cheia de la uşa ei.

Îşi ridică privirea spre mine cu un aer cam trist.

— Şi mie mi-ar plăcea. La toţi ne-ar plăcea. Dar aşa au fost întotdeauna afacerile în cinematografie, orice fel de afaceri în cinematografie. Dacă artiştii n-ar duce o viaţă încordată şi cam anapoda, dacă n-ar trece prin emoţii foarte puternice... ei bine, n-ar mai fi în stare să prindă aceste emoţii din zbor şi să le imprime pe câţiva metri de celuloid sau să le proiecteze dincolo de ecran spre spectator.

— Nu vorbeam de viaţa ei amoroasă Cine-o pune să se înhăiteze c-un gangster?

— N-ai nici o dovadă despre asta, Marlowe.

I-am arătat fotografia.

— Cel care i-a fotografiat a dispărut şi nu mai poate fi găsit. Probabil c-a murit. Alţi doi, care locuiau la aceeaşi adresă, au murit şi ei. Unul din ei încerca să traficheze aceste fotografii chiar înainte de-a muri. Fata s-a dus personal la hotel ca să le preia. Ca şi cel care l-a asasinat. Fata nu le-a obţinut, ca de altfel, nici asasinul. N-au ştiut unde să caute.

— Iar dumneata ai ştiut?

— Am avut noroc. L-am văzut fără perucă. Poate că nimic din ce spun eu nu constituie o dovadă. Se pot aduce contraargumente. Dar de ce să-ţi baţi capul? Doi oameni au fost omorâţi, poate chiar trei. Fata şi-a asumat un risc nebun. De ce? Voia această fotografie. Ca

s-o obţină merita să înfrunte un risc nebun. Din nou mă întreb: de ce? Fotografia nu reprezintă decât două persoane care iau masa într-o zi anume. În ziua în care Moe Stein a fost ucis cu focuri de revolver pe Franklin Avenue. În ziua când un personaj numit Steelgrave se afla la închisoare fiindcă poliţia fusese informată că era totuna cu un gangster din Cleveland, pe nume Weepy Moyer. Aşa susţin documentele. Fotografia arată însă că Steelgrave nu se afla la închisoare. Şi arătând că el nu se afla la închisoare în acea zi, dovedeşte cine-i el. Iar fata ştie. Şi Steelgrave are totuşi cheia de la uşa ei. M-am oprit şi ne-am privit cu atenţie câteva clipe. Apoi am spus: în fond, nu vrei ca poliţia să pună mâna pe acea fotografie, nu? Fie c-ai să câştigi, fie c-ai să pierzi, fie c-ai s-ajungi la un compromis, opinia publică are s-o sacrifice. Iar când totul are să se termine, n-o să mai conteze absolut deloc dacă Steelgrave e totuna cu Moyer sau dacă Moyer l-a ucis pe Stein, sau a plătit pe altul să-l ucidă, sau dacă n-a fost decât o întâmplare c-a primit un permis să iasă de la închisoare chiar în ziua când Stein a fost asasinat. Dacă are să scape, au să se găsească destui care să spună c-a fost un aranjament la mijloc. Ea însă n-o să scape. În faţa opiniei publice e amanta unui gangster. Şi în ce priveşte afacerile dumitale, e complet şi definitiv sfârşită.

Ballou rămase tăcut o vreme, cu o figură inexpresivă pironită asupra mea.

— Şi care-i poziţia dumitale? mă întrebă el încet.

— Asta depinde în mare măsură de dumneata, domnule Ballou.

— Ce vrei, de fapt?

Vocea îi devenise tăioasă şi amară.

— Ce-am vrut şi de la ea şi n-am obţinut. Ceva care să-mi dea oarecum dreptul să acţionez în interesul ei până la punctul când am să consider că nu pot merge mai departe.

— Tăinuind astfel dovezile? întrebă el încordat.

— Dacă sunt cu adevărat dovezi. Poliţiştii n-au cum s-o afle decât vârând-o în mocirlă pe domnişoara Weld. Poate că eu reuşesc. Ei n-au să-şi bată capul să încerce, fiindcă nu le pasă. Mie îmi pasă.

— De ce?

— Să spunem că îmi câştig astfel existenţa. Aş putea să am şi alte motive, dar ăsta-i de ajuns.

— Care-i tariful dumitale?

— Mi l-ai trimis aseară. Nu l-am acceptat. Am să-l accept acum. Împreună însă cu o scrisoare semnată, prin care mă angajezi să cercetez o tentativă de şantaj exercitată asupra uneia din clientele dumitale.

M-am sculat cu paharul gol în mână şi m-am dus şi l-am pus pe birou. Când m-am aplecat să-l aşez, am auzit un sfârâit discret. Am ocolit biroul şi-am smucit un sertar. Un magnetofon alunecă în afară pe un raft. Motorul aparatului funcţiona şi o bandă fină trecea continuu de la o rolă la alta. M-am uitat peste birou la Ballou.

— Îl poţi opri şi lua rola cu dumneata – spuse el. Nu-mi face o vină din asta.

Am întors butonul la loc, ca banda să se deruleze, şi rola începu să se învârtească tot mai repede, atât de repede că nici n-o mai vedeam. Chelălăia, de-ai fi zis că-s doi homosexuali ce se ceartă pentru o bucată de mătase. Sârma ajunse la capăt şi ieşi din rolă, iar aparatul se opri. Am scos rola şi-am vârât-o în buzunar.

— S-ar putea să mai ai un magnetofon – i-am spus. Cu celălalt merg la risc.

— Eşti foarte sigur de dumneata, nu-i aşa, Marlowe?

— Aş vrea să fiu.

— Apasă pe butonul de la marginea biroului, te rog.

Am apăsat. Uşile de sticlă neagră se deschiseră şi o fată brunetă pătrunse în cameră ţinând în mână un carnet de stenografie.

Ballou începu să dicteze fără s-o privească.

— Scrisoare către domnul Philip Marlowe, cu adresa lui. Stimate domnule Marlowe. Agenţia noastră vă angajează să anchetaţi o tentativă de şantaj exercitată

asupra uneia dintre clientele noastre. Amănuntele v-au fost transmise verbal. Salariul dumneavoastră va fi de o sută de dolari pe zi, cu un avans de cinci sute de dolari, a cărui primire o veţi confirma pe copia acestei scrisori. Şi-aşa mai departe. Asta-i tot, Eillen. Fă-o imediat, te rog.

I-am dat fetei adresa mea şi ea a ieşit.

Am scos rola din buzunar şi-am vârât-o la loc în sertar.

Ballou îşi puse un picior peste picior, mişcând vârful lucios al pantofului şi uitându-se fix la el. Îşi trecu degetele prin părul negru şi ţeapăn.

— Într-o bună zi – zise el – am să săvârşesc greşeala de care un om în meseria mea se teme cel mai rău. O să mă pomenesc făcând afaceri cu un om de încredere şi-am să fiu atât de fraier, încât am să mă las pe seama lui. Uite, ia mai bine astea.

Îmi întinse cele două bucăţi ale fotografiei.

Peste cinci minute am plecat. Uşile de sticlă se deschiseră când mă aflam la un metru de ele. Am trecut de cele două secretare şi de coridorul unde se găsea uşa deschisă a biroului lui Spink. Dinăuntru nu răzbătea nici un zgomot, dar am simţit mirosul ţigărilor de foi. În camera de primire, exact aceleaşi persoane păreau să şadă în fotoliile îmbrăcate în creton. Domnişoara Helen Grady îmi aruncă zâmbetul ei festiv. Domnişoara Vane mă privi radioasă.

Îmi petrecusem patruzeci de minute cu patronul. Asta le
inspira la fel de mult respect ca şi tabelul complicat al unui specialist în bolile şirei spinării.

19

Poliţaiul de la studioul cinematografic, aşezat la biroul lui semicircular dintr-o cabină de sticlă, lăsă jos telefonul şi mâzgăli ceva pe carnet. Rupse apoi foaia şi o împinse prin despărţitura nu mai mare de doi centimetri, acolo unde sticla nu se îmbuca exact cu suprafaţa biroului. Vocea lui parvenindu-mi prin microfonul instalat în cabina de sticlă, avea un timbru metalic.

— Direct pe coridor până la capăt – zise el – şi-o să daţi peste o ţâşnitoare în mijlocul unui patio. De acolo o să vă conducă, George Wilson.

— Mulţumesc. Spune-mi, sticla asta rezistă la gloanţe?

— Desigur. De ce întrebaţi?

— M-am întrebat doar. N-am auzit încă de cineva care să pătrundă ca un glonţ în cinematografie.

În spatele meu se auzi un chicotit M-am întors şi-am văzut o fată în pantaloni şi cu o garoafă roşie la ureche. Fata râse.

— Ei, amice, dacă n-ar trebui decât o puşcă…

M-am îndreptat spre o uşă verde-oliv, fără clanţă. Se auzi un bâzâit şi uşa se deschise singură. În dosul ei se întindea un coridor verde-oliv, cu pereţii goi şi cu o uşă în fund. O adevărată cursă de şoareci. Dacă apucai să intri înăuntru şi ceva era în neregulă, puteau pune uşor mâna pe tine. Uşa de la capătul coridorului scoase acelaşi bâzâit şi acelaşi clinchet. M-am întrebat de unde ştia poliţaiul când am ajuns acolo. Mi-am ridicat privirea şi i-am întâlnit ochii fixându-mă dintr-o oglindă înclinată. Când am atins uşa, imaginea din oglindă dispăru. Se gândiseră la toate.

Afară, în soarele fierbinte de amiază, florile irupeau de culori într-un mic patio, cu alei pavate cu dale, cu un bazin în mijloc şi o bancă de marmură. Ţâşnitoarea se afla lângă banca de marmură. Un om în vârstă şi elegant îmbrăcat stătea tolănit pe banca de marmură, urmărind cum trei câini terrieri, cafeniu-deschis, scoteau din rădăcini nişte begonii roz-pal. Pe faţa, lui se citea o satisfacţie deplină, dar calmă. Nu-mi aruncă nici o privire când m-am apropiat de el. Unul dintre terrieri, cel mai mare, se apropie şi el şi făcu pipi pe banca de marmură, lângă cracul pantalonului. Omul se aplecă şi mângâie capul câinelui, acoperit cu păr scurt şi aspru.

— Domnul Wilson? am întrebat.

Se uită la mine distrat. Terrierul de mărime mijlocie veni repede, începu să miroasă şi făcu şi el pipi.

— Wilson? Avea o voce indolentă, uşor tărăgănată. O, nu! Nu mă numesc Wilson. De ce m-aş numi Wilson?

— Iertaţi-mă.

M-am dus la ţâşnitoare şi m-am stropit pe faţă cu apă. În timp ce mă ştergeam cu batista, cel mai mic dintre terrieri făcu şi el pipi pe banca de marmură.

Omul al cărui nume nu era Wilson spuse cu afecţiune:

— Întotdeauna fac în aceeaşi ordine. Fascinant!

— Ce fac? am întrebat.

— Pipi – răspunse el. Se pare că respectă vârsta. Foarte ordonaţi. Mai întâi Maisie. Asta-i mama. Apoi Mac. Cu un an mai mare ca Jock, cel mai mic, întotdeauna la fel. Chiar şi în biroul meu.

— În biroul dumitale? am întrebat şi nimeni n-a părut vreodată mai stupid spunând aşa ceva.

Îşi ridică sprâncenele albicioase spre mine, scoase din gură o ţigară de foi cafenie fără inel, o muşcă la capăt şi-l scuipă în bazin.

— Asta n-o să le priască peştilor – am spus.

Mă măsură din cap până-n picioare.

— Eu cresc terrieri. Ducă-se dracului peştii.

Mi-am închipuit că-i doar o poză de la Hollywood. Mi-am aprins o ţigară şi m-am aşezat pe bancă.

— În biroul dumitale – am spus. Mda, în fiecare zi le vine câte-o idee nouă, nu-i aşa?

— La marginea biroului. Tot timpul. Le-au scos din minţi pe secretarele mele. Zic că intră urina în covor. Ce le-o fi apucat pe femei în zilele noastre? Pe mine pipiul nu mă deranjează. Într-un fel, mă amuză. Când îţi plac câinii, e plăcut chiar să-i vezi când fac pipi.

Unul dintre terrieri împinse la mijlocul aleii pavate cu dale o tulpină întreagă de begonia. El o ridică şi o aruncă şi pe ea în bazin.

— Grădinarii au să se supere, bănuiesc – remarcă în timp ce se aşeza din nou. Ei bine, dacă nu le convine, n-au decât…

Se opri brusc şi urmări din priviri o fată subţirică în pantaloni galbeni, ce ducea corespondenţa făcând un ocol intenţionat pentru a trece prin patio. Fata îi aruncă o uitătură rapidă dintr-o parte a capului şi se îndepărtă, iar şoldurile i se mişcau ritmic.

— Ştii care-i nenorocirea cu cinematografia? mă întrebă el.

— Nimeni nu ştie.

— Prea multe probleme sexuale. La locul şi timpul potrivit, e foarte bine. Numai că la noi vin cu vagonul, înotăm prin ele. Ne sufocă. Au ajuns ca hârtia de muşte. Se ridică în picioare. Avem şi prea multe muşte. Îmi pare bine că te-am întâlnit. Domnul…

— Marlowe – am spus. Mă tem că nu mă cunoaşteţi.

— Nu mai cunosc pe nimeni. Mă lasă memoria. Întâlnesc prea multe persoane. Mă numesc Oppenheimer.

— Jules Oppenheimer?

— Chiar el – zise dând din cap. Ia o ţigară de foi.

Îmi întinse una. I-am arătat ţigările mele obişnuite. Aruncă ţigara de foi în bazin, apoi se încruntă.

— Mă lasă memoria – spuse el cu tristeţe. Am irosit cincizeci de cenţi. N-ar fi trebuit s-o arunc.

— Conduceţi acest studio?

Dădu din cap absent.

— Ar fi trebuit să păstrez ţigara de foi, dar dacă economiseşti cincizeci de cenţi, cu ce te-alegi?

— Cu cincizeci de cenţi – i-am răspuns, întrebându-mă ce voia să spună.

— Nu în afacerile astea. Dacă economiseşti cincizeci de
cenţi în cinematografie, nu te-alegi decât cu cinci dolari cheltuieli de contabilitate. Se opri şi făcu un semn celor trei câini, care încetară să mai scoată florile din pământ şi-l priviră cu atenţie. E mai bine să te ocupi de partea financiară. E mai uşor. Hai, copii, înapoi la bordel. Suspină. O mie cinci sute de cinematografe – adăugă el.

Probabil c-aveam din nou un aer idiot. Descrise un gest cu mâna în jurul patio-ului.

— N-ai nevoie decât de o mie cinci sute de cinematografe. E mult mai uşor decât să creşti terrieri de rasă pură. Cinematografia e singura afacere din lume în care poţi să săvârşeşti toate greşelile posibile şi să mai câştigi şi bani.

—Trebuie să fie singura afacere din lume care să-ţi permită să ai trei câini care să urineze pe piciorul biroului.

— Nu-i nevoie decât de o mie cinci sute de cinematografe.

— O condiţie oarecum dificilă pentru un debut – am spus.

— Da, asta e într-adevăr partea cea mai grea – zise el şi păru satisfăcut. Se uită peste pajiştea tunsă scurt la clădirea cu patru etaje care constituia una din laturile curţii deschise. Toate birourile sunt acolo. Nu mă duc niciodată. Veşnic le aranjează altfel. Mi-e greaţă să mă uit la lucrurile pe care unii din oamenii ăştia le pun în birourile lor. E cel mai costisitor talent din lume. Le dau orice le place, toţi banii pe care-i vor. De ce? Nu există nici un motiv. Aşa obişnuiesc. Nu contează absolut deloc ce fac sau cum o fac. Dă-mi mie doar o mie cinci sute de cinematografe.

— Nu v-ar face plăcere să vi se citeze cuvintele, domnule Oppenheimer?

— Eşti ziarist?

— Nu.

— Mare ghinion. Doar de amuzament aş vrea să văd pe cineva că încearcă să publice în ziar acest simplu şi elementar fapt de viaţă. Se opri şi fornăi. Nimeni nu l-ar publica. Se tem. Haideţi, copii.

Câinele cel mare, Maisie, se apropie şi se aşeză lângă el. Cel mijlociu se opri să mai strice o begonia, apoi veni în trap lângă Maisie. Cel mic, Jock, se aşeză în ordine în şir, apoi, cu o inspiraţie bruscă, îşi ridică un picior dinapoi lângă manşeta pantalonilor lui Oppenheimer. Maisie îl împiedică discret.

— Ai văzut? Oppenheimer radia. Jock a încercat să iasă din rând. Maisie nu i-a dat voie. Se aplecă şi o mângâie pe Maisie pe cap. Ea îl privi cu adoraţie. Ochii câinelui tău – reflectă Oppenheimer – sunt cel mai de neuitat lucru din lume.

O luă agale pe aleea pavată cu dale spre clădirea cu birouri, urmat de cei trei câini care mergeau cuminţi alături.

— Domnul Marlowe?

M-am întors şi m-am pomenit lângă mine cu un om înalt, cu părul de culoarea nisipului şi cu un nas semănând cu cotul unui pasager ce se ţine de o curea într-un tramvai aglomerat.

— Eu sunt George Wilson. Îmi pare bine să vă întâlnesc. Văd că-l cunoaşteţi pe domnul Oppenheimer,

— Am stat de vorbă cu el. Mi-a spus cum se conduc afacerile în cinematografie. Se pare că nu-i nevoie decât de o mie cinci sute de cinematografe.

— Eu lucrez aici de cinci ani. Dar n-am vorbit cu el nici măcar o dată.

— Ai ghinion că nu fac pipi pe dumneata câinii care trebuie.

— S-ar putea s-aveţi dreptate. Cu ce vă pot fi de folos, domnule Marlowe?

— Vreau s-o văd pe Mavis Weld.

— E pe platou. Joacă în filmul care se turnează.

— N-aş putea s-o văd pe platou un minut?

Părea că se îndoieşte.

— Ce fel de permis v-au dat?

— Un permis obişnuit, cred.

I l-am întins. Îl privi.

— V-a trimis Ballou. E impresarul ei. Cred că se poate aranja la platoul 12. Vreţi să mergeţi acum acolo?

— Dac-aveţi timp.

— Eu sunt de la serviciul de relaţii publicitare. Cu asta îmi petrec vremea.

Am păşit pe aleea cu dale, îndreptându-ne spre colţurile a două clădiri. Un drum betonat trecea printre ele spre terenurile din spate şi platouri.

— Lucraţi la biroul lui Ballou? mă întrebă Wilson.

— Am venit doar de-acolo.

— Am auzit că are o întreprindere formidabilă. M-am gândit să încerc şi eu să montez aşa ceva. Nu-ţi dă însă decât necazuri.

Am depăşit câţiva poliţai în uniformă, apoi am luat-o pe o alee îngustă dintre două platouri. Un semnalizator roşu se agita în mijlocul unei alei, deasupra unei uşi marcată 12 ardea o lumină roşie, iar o sonerie suna încontinuu deasupra luminii roşii. Wilson se opri lângă uşă. Un alt poliţai, aşezat într-un scaun lăsat pe picioarele din spate, îi făcu semn afirmativ şi mă măsură cu acea expresie cenuşie şi moartă care se întinde pe feţele lor ca şi murdăriile pe apa stătută dintr-un rezervor.

Soneria şi semnalizatorul se opriră, iar lumina roşie se stinse. Wilson trase o uşă grea. L-am urmat. Înăuntru – o altă uşă. În dosul ei, mi se păru, după lumina soarelui, că domneşte o beznă deplină. Apoi, într-un colţ îndepărtat am văzut o concentrare de lumini. Restul imensului platou lăsa impresia că-i pustiu.

Ne-am îndreptat spre lumini. În timp ce ne apropiam, duşumeaua părea acoperită cu cabluri groase şi negre.

Am zărit şiruri de scaune pliante şi un grup de cabine portabile având pe uşă nume. Veneam din direcţia inversă şi nu vedeam decât dosul de lemn al unui decor, iar pe ambele laturi câte un mare ecran. Mai multe maşini de reproiectare se retraseră cu un zgomot metalic într-o parte.

— Începeţi! strigă o voce.

O sonerie răsună strident. Pe cele două ecrane începură să se agite valuri. O voce mai calmă zise:

— Vă rog, aveţi grijă de poziţiile voastre, trebuie să încheiem cu această scenă. Foarte bine, daţi-i drumul.

Wilson se opri deodată şi-mi atinse braţul. Vocile actorilor veneau din direcţii necunoscute, nici puternice, nici clare, un murmur lipsit de importanţă şi de sens.

Unul dintre ecrane se întunecă pe neaşteptate. Glasul lin spuse fără să schimbe tonul:

— Tăiaţi.

Soneria răsună din nou şi se auzi un zgomot general de mişcare. Wilson şi cu mine ne-am continuat drumul. Mi-a şoptit:

— Dacă Ned Gammon nu reuşeşte să filmeze scena asta înainte de masă, o să-i tragă un pumn în nas lui Torrance.

— O, Torrance joacă în filmul ăsta?

Dick Torrance fusese vedeta preferată a filmelor de categoria a doua, un tip nu neobişnuit de actor hollywoodian, pe care nimeni nu-l voia de fapt, dar pe care foarte mulţi ajungeau până în cele din urmă să-l folosească din lipsă de ceva mai bun.

— Vrei să reiei scena, Dick? întrebă vocea calmă în timp ce ocoleam platoul şi-am văzut despre ce e vorba – bordul unui iaht de lux, aproape de proră.

La scenă participau două fete şi trei bărbaţi. Unul dintre ei, de vârstă mijlocie, îmbrăcat în haine de sport, stătea lungit într-un şezlong. Altul avea haine albe şi păr roşu şi părea căpitanul iahtului. Cel de-al treilea era un iahtman amator, cu o şapcă splendidă, un sacou albastru cu nasturi auriţi, pantofi şi pantaloni albi şi un farmec

arogant. Era Torrance. Una dintre fete, Susan Crawley, era o brunetă superbă, dar nu prea tânără. Cealaltă era Mavis Weld. Purta un costum de baie ud, imitând pielea de rechin, şi evident, tocmai se suise pe bord. Un machior o stropea cu apă pe faţă şi pe braţe şi pe marginea părului ei blond.

Torrance nu-i răspunse. Se întoarse brusc şi se holbă la camera de luat vederi.

— Ce, crezi că nu-mi cunosc rolul?

Un tip cu părul cărunt şi îmbrăcat în haine gri înaintă în lumină din fundul platoului scufundat în întuneric.

Avea ochi negri, foarte enervaţi, dar vocea îi era calmă.

— Afară de cazul că l-ai modificat în mod intenţionat – spuse el cu privirea pironită asupra lui Torrance.

— E foarte posibil să nu fiu obişnuit să joc în faţa unui aparat care are obiceiul să-şi termine pelicula chiar în mijlocul unei scene.

— O doleanţă justificată – spuse Ned Gammon. Nenorocirea e că n-are decât şase sute treizeci şi şase de metri de peliculă în el şi asta-i din vina mea. Dac-ai putea să joci scena niţel mai rapid…

— Asta-i bună! răbufni Torrance. Dacă eu aş putea s-o joc niţel mai rapid… Poate c-aţi putea s-o convingeţi pe domnişoara Weld să se urce pe bordul acestui iaht în mai puţin timp, decât a trebuit ca să fie construit iahtul ăsta blestemat.

Mavis Weld îi aruncă o privire scurtă şi dispreţuitoare.

— Timpul domnişoarei Weld e perfect cronometrat – răspunse Gammon. Joacă absolut impecabil.

Susan Crawley dădu din umeri cu un gest elegant.

— Am avut impresia, Ned, c-ar putea totuşi s-o facă niţel mai repede. Zău c-ar putea.

— Dac-aş putea câtuşi de puţin, draga mea – îi spuse Mavis Weld calm – cineva ar fi în stare să ia asta drept interpretare. N-ai dori pentru nimic în lume să se întâmple aşa ceva în filmul în care joci tu, nu?

Torrance râse. Susan Crawley, se întoarse şi-i aruncă o privire furioasă.

— Ce găseşti de râs, domnule Treisprezece?

Faţa lui Torrance se transformă într-o mască rigidă.

— De ce îmi zici aşa?, aproape că şuieră el.

— Sfinte Dumnezeule, să nu-mi spui că nu ştiai! îi replică mirată Susan Crawley. Ţi se zice domnul Treisprezece fiindcă de fiecare dată când joci un rol, înseamnă că alţi doisprezece l-au refuzat.

— Înţeleg – zise Torrance rece, apoi izbucni din nou în râs. Se întoarse spre Ned Gammon. Perfect, Ned. Acum după ce toată lumea a eliminat otrava din organism, poate c-o să reuşim să jucăm cum vrei tu.

Ned Gammon dădu afirmativ din cap.

— Discuţiile au dus întotdeauna la limpezirea atmosferei. Gata, hai să-ncepem.

Reveni alături de camera de luat vederi. Asistentul strigă: „Motor!” şi scena se desfăşură fără nici o întrerupere.

— Tăiaţi! spuse Gammon. Developaţi! Toată lumea ia o pauză pentru masa de prânz.

Actorii coborâră câteva trepte de lemn grosolan şi-l salutară pe Wilson. Mavis Weld sosi ultima, deoarece se oprise să îmbrace un capot de buret şi nişte sandale de plajă. În clipa când mă văzu înlemni. Wilson păşi înainte.

— Hello, George – zise Mavis Weld, cu privirea aţintită asupra mea. Ai nevoie de mine?

— Domnul Marlowe doreşte să schimbe câteva cuvinte cu tine. De acord?

— Domnul Marlowe?

Wilson îmi aruncă o privire rapidă şi pătrunzătoare.

— Vine din partea biroului lui Ballou. Am crezut că-l cunoşti.

— Parcă l-am mai văzut. Continua să mă privească fix. Ce s-a întâmplat?

Nu i-am răspuns.

— Mulţumesc, George – spuse ea după un timp. Să mergem mai bine la cabina mea, domnule Marlowe.

Se întoarse şi porni spre capătul îndepărtat al platoului. Lipită de zid se afla o cabină vopsită în verde şi alb. Pe uşă era scris numele lui Mavis Weld. Ajunsă la uşă, se întoarse şi se uită atentă de jur împrejur. Apoi îşi pironi din nou asupra mea superbii ei ochi albaştri.

— Ei, domnule Marlowe?

— Îţi aminteşti, într-adevăr de mine?

— Aşa cred.

— Reluăm discuţia de unde am lăsat-o… sau o începem de la început?

— Cineva ţi-a dat drumul să intri aici. Cine? De ce? Aş vrea să ştiu.

— Lucrez pentru dumneata. Am primit un avans, iar Ballou are chitanţa.

— Eşti formidabil de prevăzător. Dar ce se-ntâmplă dacă
eu nu vreau să lucrezi pentru mine? Indiferent de ce lucrezi.

— Foarte bine, n-ai decât să faci nazuri – i-am răspuns.

Am scos din buzunar fotografia de la restaurantul „Dansatorii" şi i-am întins-o. Se uită lung la mine, fără să clipească, apoi coborî ochii. Privi fotografia ei şi a lui Steelgrave în separeul restaurantului. O privi cu un aer grav, neclintit. Apoi, încet de tot, întinse mâna şi atinse meşele ude de pe tâmple. O străbătu un slab fior. Întinse mâna şi luă fotografia. Se uită cu atenţie la ea. Apoi îşi ridică din nou ochii, încet, foarte încet.

— Şi-acum? întrebă ea.

— Am clişeul şi alte câteva fotografii. Le-ai fi găsit, dac-ai fi avut mai mult timp la dispoziţie şi-ai fi ştiut unde să cauţi. Sau dac-ar fi apucat să trăiască să ţi le vândă.

— Mi-e niţel frig – spuse ea. Şi trebuie să-mi iau şi masa.

Îmi înapoie fotografia.

— Ţi-e niţel frig şi trebuie să-ţi iei masa – am zis.

Am avut impresia că la gât îi pulsa o venă. Lumina însă nu era prea bună. Îmi zâmbi slab. Poză de aristocrat blazat.

— Îmi scapă semnificaţia cuvintelor dumitale – răspunse ea.

— Îţi pierzi prea mult timp pe iahturi. Te referi la faptul că te cunosc şi pe dumneata şi-l cunosc şi pe Steelgrave, aşa că te întrebi de ce-mi oferă oare toată lumea o groază de bani pentru fotografia asta.

— Exact – spuse ea – de ce oare?

— Nu ştiu. Dar dacă pentru a o descoperi va trebui să te fac să laşi aerele astea de ducesă, n-am să mă dau înapoi. Iar între timp, ţi-e frig şi va trebui să mănânci ceva.

— Iar dumneata ai aşteptat prea mult – răspunse ea calm. Nu mai ai nimic de vânzare. Poate doar viaţa.

— Am s-o vând ieftin. Pentru nişte ochelari de soare şi o pălărie albastru-deschis şi o buşitură în cap de la un pantof cu toc înalt.

Gura i se strâmbă de parc-ar fi vrut să râdă. Dar ochii nu-i râdeau.

— Ca să nu mai pomenim cele două palme – zise ea. La revedere domnule Marlowe. Ai venit prea târziu. Mult, mult prea târziu.

— Pentru mine sau… pentru dumneata?

Întinse mâna la spate şi deschise uşa cabinei.

— Cred că pentru amândoi. Intră uşor, lăsând uşa deschisă. Intră şi închide uşa – spuse vocea ei din cabină.

Am intrat şi-am închis uşa. Nu era o cabină luxoasă, pentru mari vedete. Era utilată foarte strict. O dormeză uzată, un fotoliu, o toaletă cu două becuri, un scaun înalt în faţa ei şi o tavă cu un serviciu de cafea.

Mavis Weld se aplecă şi vârî la priză un radiator rotund. Apoi apucă un prosop şi îşi frecă cu el marginea udă a părului. M-am aşezat pe dormeză şi-am aşteptat.

— Dă-mi o ţigară. Zvârli prosopul. Ochii i se apropiară de faţa mea când i-am aprins ţigara. Cum ţi-a plăcut scena improvizată pe iaht?

— Îngrozitoare.

— Toţi suntem îngrozitori. Unii zâmbesc mai mult ca ceilalţi, asta-i totul. Aşa-i cinematografia. Are ceva ieftin.

A avut întotdeauna. Odată actorii intrau pe uşa de serviciu. Cei mai mulţi ar trebui să intre şi azi pe acolo. Efortul e mare, graba e mare, ura e mare şi răbufneşte în mici scandaluri infecte. Dar asta nu înseamnă nimic.

— Prostii – am spus.

Întinse mâna şi-şi plimbă vârful degetului pe marginea obrazului meu. Ardea ca un drug înroşit.

— Câţi bani câştigi, Marlowe?

— Patruzeci de dolari pe zi, plus cheltuielile. Asta-i preţul iniţial. Iau şi douăzeci şi cinci. Am luat şi mai puţin.

M-am gândit la cei douăzeci de dolari mototoliţi, daţi de Orfamay.

Îşi plimbă din nou degetul şi totuşi n-am îmbrăţişat-o.

Plecă de lângă mine şi se aşeză în fotoliu, strângându-şi capotul. Radiatorul electric încălzea bine cabina.

— Douăzeci şi cinci de dolari pe zi – spuse ea mirată.

— Câţiva dolari stingheri.

— Foarte stingheri?

— Ca nişte faruri.

Îşi încrucişă picioarele şi în lumină, strălucirea pală a pielii ei părea că umple încăperea.

— Pune-mi atunci întrebări – zise ea, fără să încerce câtuşi de puţin să-şi acopere şoldurile.

— Cine-i Steelgrave?

— Un tip pe care-l cunosc de ani de zile. Şi-mi place. Are avere. N-am idee de unde vine.

— Se pare însă că-l cunoşti foarte bine,

— De ce nu mă-ntrebi dacă mă culc cu el?

— Nu pun asemenea întrebări.

Râse şi scutură scrumul de la ţigară.

— Domnişoara Gonzales ar fi fericită să-ţi spună.

— Ducă-se dracului domnişoara Gonzales.

— E brunetă şi drăguţă şi foarte plină de temperament. Şi foarte, foarte amabilă.

— Şi exclusivistă ca o cutie de scrisori... Ducă-se dracului. Spune-mi, Steelgrave a avut vreodată... încurcături?

— Cine n-a avut?

— Încurcături cu poliţia.

Ochii ei se deschiseră cu o nevinovăţie puţin exagerată. Râsul ei suna exagerat de cristalin.

— Nu fi ridicol. Omul ăsta are o avere de mai multe milioane.

— Cum a făcut rost de ele?

— De unde vrei să ştiu?

— Fie. Să zicem că n-ai de unde şti. Ţigara aia o să-ţi ardă degetele.

M-am aplecat şi i-am luat chiştocul din mână. Mâna îi rămase deschisă pe genunchiul gol. I-am atins palma cu vârful degetului. Se trase înapoi şi o strânse pumn.

— Să nu faci asta! se răsti ea.

— De ce? Aveam acest obicei cu fetiţele când eram mic.

— Ştiu. Respiraţia i se acceleră. Mă face să mă simt foarte tânără şi nevinovată, şi cam obraznică. Şi sunt foarte departe de-a mai fi tânără şi nevinovată.

— Atunci într-adevăr nu ştii nimic despre Steelgrave?

— Aş vrea să te hotărăşti dacă mă supui unui interogatoriu de gradul trei[1] sau eşti dispus să faci dragoste cu mine.

— Nici nu-mi trece prin cap aşa ceva.

După un moment de tăcere spuse:

— Trebuie totuşi să mănânc ceva, Marlowe. Turnez după-amiază. N-ai vrea să leşin pe platou, nu?

— Numai vedetele mari leşină. M-am ridicat. Foarte bine, plec. Nu uita că lucrez pentru dumneata. N-aş face-o dac-aş şti c-ai ucis pe cineva. Ai fost însă acolo. Ţi-ai asumat mari riscuri. Căutai un lucru cu disperare.

Scoase fotografia de undeva şi o fixă, în timp ce-şi muşca buzele. Îşi ridică privirea fără să-şi mişte capul.

— Cu greu ar fi putut fi fotografia asta.

— Iată însă ce ascunsese el atât de bine încât n-a fost găsit. Dar de ce? Dumneata împreună cu un oarecare

---

[1] Stadiu al anchetei în care poliţia întrebuinţează metode deosebit de brutale.

Steelgrave luaţi masa într-un separeu la restaurantul „Dansatorii”. Ce-i rău?

— Absolut nimic rău.

— Aşa că trebuie să fie altceva, în legătură cu Steelgrave… sau în legătură cu data.

Ochii ei trecură brusc asupra fotografiei.

— Nu-i nimic în fotografie care să indice o dată – răspunse ea repede. Chiar dacă data ar însemna ceva. Afară de cazul când partea care lipseşte…

— Uite-o. I-am dat bucata lipsă. Ai să ai însă nevoie de-o lupă. Arată-i-o lui Steelgrave. Întreabă-l pe el dacă are vreun sens. Sau pe Ballou.

M-am îndreptat spre uşa cabinei.

— Nu-ţi face iluzii că data nu poate fi aflată – i-am spus peste umăr. Steelgrave n-o să-şi facă.

— Simple ipoteze, Marlowe.

— A, da? M-am uitat din nou la ea, fără să mai zâmbesc sarcastic. Crezi într-adevăr? A, nu. Nu crezi. Te-ai dus acolo. Omul a fost asasinat. Aveai un pistol. Era un escroc notoriu. Iar eu am descoperit ceva care ar fi încântat poliţia să afle că-l ascund de ei. Fiindcă acest obiect conţine tot atâtea indicii câtă sare e în ocean. Cât timp poliţia nu-l găseşte, permisul meu e încă valabil. Şi cât timp nici altcineva nu-l găseşte, n-o să mă pomenesc cu o daltă de spart gheaţa înfiptă în ceafă. Ai impresia că am o meserie prea bine plătită?

Rămase nemişcată uitându-se la mine, cu o mână încleştată pe rotula genunchiului. Cealaltă mână se mişca agitat, deget cu deget, pe braţul fotoliului.

Nu-mi rămânea decât să apăs pe clanţă şi să ies. Nu-mi dau seama de ce mi-a venit aşa de greu s-o fac.

20

Pe coridorul de lângă biroul meu se desfăşura obişnuitul dute-vino, iar atunci când am deschis uşa şi-am păşit în linişte mucegăită a micii camere de aşteptare am încercat sentimentul obişnuit de-a fi căzut într-un puţ secat de douăzeci de ani şi din care nimeni n-a mai ieşit vreodată. Mirosul de praf stătut atârnat în aer, fad şi lânced ca reportajul unui meci de fotbal.

Am deschis uşa dintre birouri şi înăuntru plutea acelaşi aer, acelaşi praf pe suprafeţe, aceeaşi promisiune distrusă a unei vieţi comode. Am deschis ferestrele şi-am dat drumul la radio. Era prea tare şi-a trebuit să-l fac mai încet, când am auzit telefonul. Suna parcă de mult. Mi-am luat pălăria de pe aparat şi-am ridicat receptorul. N-o mai auzisem de mult. Vocea ei rece şi hotărâtă zise:

— De data asta vorbesc serios.

— Continuă.

— Am minţit mai înainte. Acum nu mint. Am primit într-adevăr veşti de la Orrin.

— Continuă.

— Nu mă crezi. Îmi dau seama după voce.

— Nu poţi să-ţi dai seama de nimic după vocea mea. Sunt detectiv. Ai primit deci veşti de la el.

— Mi-a telefonat din Bay City.

— Stai o clipă. Am lăsat receptorul pe sugativa cafenie pătată şi mi-am aprins pipa. Nu m-am grăbit. Minciunile au întotdeauna răbdare. Am ridicat iar receptorul. Am mai discutat asta o dată – i-am spus. Pentru vârsta ta uiţi prea repede. Nu cred că i-ar plăcea doctorului Zugsmith.

— Te rog, nu mai glumi. Vorbesc foarte serios. A primit scrisoarea mea. S-a dus la oficiul poştal şi-a cerut să i se dea corespondenţa. Ştia unde am să stau. Şi cam pe când am să vin. Aşa că mi-a telefonat. Locuieşte la un

doctor pe care l-a cunoscut acolo. Nu ştiu ce lucrează pentru el. Ţi-am spus c-a studiat doi ani medicina.

— Doctorul ăsta are un nume?

— Da. Un nume caraghios. Doctorul Vincent Lagardie.

— Stai puţin. E cineva la uşă.

Am lăsat jos telefonul cu multă grijă. Ar putea să se spargă. Ar putea fi făcut din sticlă fină. Am scos batista şi mi-am şters palma, cea care ţinuse receptorul. M-am ridicat şi m-am dus la dulapul din perete şi m-am privit în oglinda cu ape. Eu eram, în carne şi oase. Aveam un aer încordat. Dusesem o viaţă prea agitată.

Doctorul Vincent Lagardie, Wyoming Street, nr. 965. Peste drum de „Căminul Liniştii” al lui Garland. O casă de lemn, pe colţul străzii. Liniştită. Cartier agreabil. Prieten cu defunctul Clausen. Poate. Neagă însă. Poate era totuşi prieten.

Am revenit la telefon şi mi-am înlăturat din glas orice emoţie.

— Cum se scrie numele lui? am întrebat-o.

Mi l-a silabisit uşor şi precis.

— Nu mai e nimic de făcut, atunci – am spus. A ajuns unde trebuia.

— Lasă ironiile. Orrin a intrat într-o groază de încurcături. Nişte… – glasul îi tremură uşor, iar respiraţia i se acceleră. Îl urmăresc nişte gangsteri.

— Nu fi ridicolă, Orfamay. Nu există gangsteri la Bay City. S-au angajat cu toţii la cinematografie. Care-i numărul de telefon al doctorului Lagardie?

Mi-l dădu. Era acelaşi. N-am să spun că piesele începeau să se asambleze, dar cel puţin căpătau aerul că fac parte dintr-acelaşi joc de cuburi colorate. Nici n-am vrut altceva.

— Te rog, du-te acolo, ia legătura cu el şi ajută-l. Îi e teamă să plece din casă. La urma urmei, te-am plătit.

— Ţi-am dat banii înapoi.

— Ei bine, ţi-i ofer din nou.

— Mi-ai mai oferit şi alte lucruri pe care nu le pot primi.

Se aşternu tăcerea,

— Foarte bine – am spus. Dac-am să am timpul necesar. Am intrat şi eu într-o groază de încurcături.

— De ce?

— Fiindc-am minţit şi n-am spus adevărul. Mi se întâmplă întotdeauna. Nu-s aşa de norocos ca alţii.

— Dar eu nu mint, Philip. Nu mint. Sunt înspăimântată.

— Răsuflă adânc şi înspăimântă-te ca să te pot auzi.

— Ar fi în stare să-l omoare – zise ea cu o voce stinsă.

— Şi doctorul Vincent Lagardie ce face în vremea asta?

— El, fireşte, nu ştie nimic. Te rog, te rog. Du-te imediat. Am adresa. Aşteaptă o clipă.

Şi clopoţelul sună, acela care sună departe, la capătul coridorului, şi nu-i zgomotos, deşi nu strică să-l auzi. Indiferent de celelalte zgomote, pe acesta e bine să-l auzi.

— Am să-l găsesc în cartea de telefon – am rostit. Şi, printr-o coincidenţă ciudată, am chiar cartea de telefon din Bay City. Cheamă-mă pe la patru. Sau pe la cinci. Mai bine la cinci.

Am întrerupt brusc convorbirea. M-am sculat, am închis radioul, fără să ascult un cuvânt din emisiune. Am închis la loc fereastra. Am deschis sertarul biroului, am scos Luger-ul şi l-am prins la subsuoară. Mi-am potrivit pălăria pe cap. Pe când ieşeam, m-am mai uitat o dată la faţa din oglindă.

Aveam aerul că mă hotărâsem să m-arunc de pe o stâncă cu maşina.

21

Tocmai se terminase serviciul funebru la „Căminul Garland al Liniştii”. Un dric mare şi cenuşiu aştepta la intrarea laterală. Automobilele se înghesuiau de o parte şi de alta a străzii. Trei limuzine negre erau parcate la rând lângă trotuarul din faţa casei doctorului Vincent Lagardie. Oamenii se scurgeau agale venind pe aleea de la capela funerară, o luau spre colţul străzii şi se suiau în automobilele lor. M-am oprit cam la o treime a străzii şi-am aşteptat. Maşinile nu s-au mişcat. Apoi au ieşit trei bărbaţi împreună cu o femeie în mare doliu, toţi în negru. Aproape c-au purtat-o pe braţe până la o limuzină imensă. Patronul de la pompe funebre se agita de colo-colo, cu gesturi mici şi elegante, graţioase ca un final din Chopin. Figura lui reţinută şi cenuşie era suficient de lungă ca să şi-o îndoaie de două ori în jurul gâtului.

Purtătorii au ieşit cu coşciugul prin poarta laterală, iar cioclii profesionişti au preluat greutatea de la ei şi au împins coşciugul prin spatele dricului cu atâta uşurinţă, de parcă n-ar fi avut înăuntru decât nişte pachete cu chifle cu unt. Florile au început să se adune maldăr pe dric. Uşile de sticlă s-au închis şi maşinile au pornit toate, ocolind colţul.

Peste câteva clipe nu mai rămăsese decât o maşină vizavi şi patronul de la pompe funebre mirosind o tufă de trandafiri, în timp ce se întorcea să-şi numere banii încasaţi. Zâmbind radios, dispăru pe uşa sa frumoasă, în stil colonial, iar lumea redeveni calmă şi pustie. Maşina de lângă trotuar nu se clintise. Am dat drumul motorului, am făcut un ocol şi-am ajuns în spatele ei. Şoferul purta o haină de rips albastru şi o şapcă din stofă moale, cu un cozoroc lucios. Dezlega cuvinte încrucişate în ziarul de

dimineaţă. Mi-am agăţat pe nas o pereche de ochelari de soare, din aceia cu lentile-oglindă, şi-am apucat-o încet, trecând pe lângă şofer, spre casa doctorului Lagardie. Şoferul nu şi-a ridicat privirea. După ce-am parcurs câţiva metri, am scos ochelarii şi m-am prefăcut că-i şterg cu batista. I-am prins chipul într-o lentilă. Nici atunci nu ridicase fruntea. Era pur şi simplu un tip care dezlega cuvinte încrucişate. Mi-am pus ochelarii la loc pe nas şi m-am apropiat de uşa de la intrare a doctorului Lagardie.

Pe placa de la uşă scria: *Sunaţi şi intraţi*. Am sunat, dar uşa nu m-a lăsat să intru. Am aşteptat. Am sunat din nou. Am aşteptat din nou. Înăuntru domnea tăcerea. Apoi uşa se întredeschise foarte încet şi o faţă suptă şi inexpresivă mă privi de deasupra uniformei albe.

— Îmi pare rău. Doctorul nu primeşte pacienţi astăzi.

Clipi la vederea ochelarilor mei cu oglindă. Nu-i plăceau. Limba i se zvârcoli printre buze.

— Caut pe un domn Quest. Orrin P. Quest.

— Pe cine?

În fundul ochilor ei se reflectă slab uimirea.

— Quest. *Q* de la quintesenţial, *u* de la unilateral, *e* de la extrasenzorial, *s* de la sublim, *t* de la tuse. Adună-le şi-ai să ai cuvântul Frate.

Mă privi de parc-aş fi ieşit din fundul oceanului cu o sirenă înecată în braţe.

— Scuzaţi-mă. Doctorul Lagardie nu-i…

O mână invizibilă o trase la o parte şi un bărbat uscat, brunet şi cu un aer obsedat apăru în uşa întredeschisă.

— Eu sunt doctorul Lagardie. Ce doriţi, vă rog?

I-am dat cartea mea de vizită. O citi. Se uită la mine. Avea expresia încordată şi palidă a unui om care aşteaptă să se petreacă o catastrofă.

— Am vorbit la telefon – i-am spus. Despre un oarecare Clausen.

— Intră, te rog – zise el repede. Nu-mi amintesc, dar intră.

Am intrat. Odaia era cufundată în întuneric, jaluzelele trase şi ferestrele închise. Era întuneric şi era frig.

Infirmiera se retrase şi se aşeză în spatele unui mic birou. O cameră obişnuită, de toate zilele, cu lambriuri de culoare deschisă, odinioară probabil închisă, judecând după vechimea aproximativă a casei. O arcadă pătrată despărţea odaia de sufragerie. În mijloc – o masă cu reviste, iar pe alături – fotolii. Aducea a ceea ce era – o sală de aşteptare a unui medic, amenajată într-o fostă locuinţă particulară.

Telefonul de pe biroul infirmierei sună. Ea tresări, întinse mâna, apoi se opri. Se uită fix la aparat. După o vreme, telefonul încetă să mai sune.

— Ce nume aţi menţionat? mă întrebă încet doctorul Lagardie

— Orrin Quest. Sora lui mi-a spus că lucrează nu ştiu ce pentru dumneata, doctore. Îl caută de mai multe zile. Aseară i-a telefonat ei de aici. Ea mi-a spus că de aici.

— N-avem pe nimeni cu numele ăsta – spuse politicos doctorul Lagardie. Şi nici n-am avut.

— Nu-l cunoaşteţi deloc?

— N-am auzit niciodată de el.

— Nu-mi închipui atunci de ce i-a spus asta sorei lui.

Infirmiera se tamponă pe furiş la ochi. Telefonul de pe birou bâzâi din nou, făcând-o să tresară iar.

— Nu răspunde – spuse doctorul Lagardie fără să-şi întoarcă capul.

Am aşteptat în timp ce telefonul suna. Toată lumea aşteaptă când sună un telefon. După un timp se opri.

— De ce nu te duci acasă, domnişoară Watson? Nu mai ai nimic de făcut aici.

— Mulţumesc, domnule doctor.

Stătea fără să se mişte, uitându-se în jos la birou. Îşi strânse puternic pleoapele, apoi le deschise clipind. Dădu din cap deznădăjduită.

Doctorul Lagardie se întoarse spre mine.

— Să mergem în biroul meu.

Am trecut printr-o altă uşă ce da într-un hol. Călcam ca pe ace. Atmosfera casei era plină de prevestiri funeste. Deschise o uşă şi mă conduse în ceea ce trebuie să fi fost pe vremuri un dormitor, deşi nimic nu mai aducea a dormitor. Era biroul mic şi bine utilat al unui doctor. O uşă deschisă lăsa să se vadă o parte din cabinet. Într-un colţ funcţiona un sterilizator. Înăuntru fierbeau o groază de ace.

— Ce de ace – am spus eu, totdeauna plin de idei.

— Ia loc, domnule Marlowe.

Se duse în spatele biroului, se aşeză şi luă de pe birou un cuţitaş de tăiat hârtie, lung şi subţire.

Mă fixă cu ochii lui trişti.

— Nu, nu ştiu pe nimeni cu numele de Orrin Quest, domnule Marlowe. Pentru nimic în lume nu-mi pot închipui de ce cineva cu un astfel de nume ar susţine că se află în casa mea.

— Se ascunde – am răspuns.

— De cine? întrebă el şi ridică mirat din sprâncene.

— De nişte indivizi care-ar fi în stare să-i înfigă în ceafă o daltă de spart gheaţa. Asta fiindcă-i tare grăbit să mânuiască un mic aparat de fotografiat Leica. Fotografiază oamenii când ei doresc să fie în intimitate. Sau ar putea să fie altceva, ca, de pildă, trafic de marijuana, şi-a fost prevenit. Vorbesc în enigme?

— Deci, dumneata ai trimis aici poliţia – spuse el rece.

N-am răspuns.

— Dumneata mi-ai telefonat, deci, anunţându-mi moartea lui Clausen?

Tot n-am răspuns.

— Dumneata mi-ai telefonat, deci, şi m-ai întrebat dacă nu-l cunosc pe Clausen. Ţi-am spus că nu.

— Lucru care nu-i adevărat.

— N-aveam nici o obligaţie să-ţi dau informaţii, domnule Marlowe.

Am recunoscut dând din cap, am scos o ţigară şi-am aprins-o. Doctorul Lagardie se uită la ceas. Se întoarse pe scaun şi opri sterilizatorul. M-am uitat la ace. Ce de

ace! Odată am avut nişte buclucuri grozave în Bay City din pricina unuia care fierbea o groază de ace.

— Din ce cauză? l-am întrebat. Golful iahturilor?

Cuţitul de tăiat hârtie avea un aspect primejdios şi un mâner de argint în formă de femeie goală. Îl ridică de pe birou. Apoi se înţepă în perniţa degetului mare. Apăru un bob de sânge întunecat. Îl duse la gură şi-l linse.

— Îmi place gustul sângelui – spuse el încet.

Se auzi un zgomot îndepărtat, ca şi cum uşa de la intrare s-ar fi deschis şi închis. Am ascultat amândoi cu atenţie. Am ascultat paşii ce se îndepărtau pe treptele de la intrare. Am ascultat concentraţi.

— Domnişoara Watson a plecat acasă zise doctorul Lagardie. Suntem absolut singuri în casă. Reflectă la cele spuse şi-şi linse din nou degetul mare. Aşeză la loc cu grijă pe sugativa biroului cuţitul de tăiat hârtie. A, în ce priveşte golful iahturilor – adăugă el – te gândeşti, fără îndoială, la faptul că suntem în vecinătatea Mexicului. Uşurinţa cu care marijuana...

— Nu mă gândeam atât de mult la marijuana.

Am pironit din nou privirea asupra acelor. El îmi urmări direcţia ochilor. Dădu din umeri.

— De ce aşa de multe?

— Ce te priveşte pe dumneata?

— Nu mă priveşte deloc.

— Se pare totuşi c-aştepţi să-ţi răspund la întrebări.

— Mă aflu în vorbă. Aştept să se întâmple ceva. E pe cale să se întâmple ceva în această casă. Simt că mă pândeşte rânjind de prin colţuri.

Doctorul Lagardie îşi mai linse un bob de sânge de pe degetul mare.

L-am privit atent. N-am reuşit însă să ghicesc la ce se gândeşte. Era calm, întunecat şi zdrobit, iar în ochi părea să i se oglindească toată nenorocirea vieţii. Se purta totuşi amabil.

— Îngăduie-mi să-ţi spun ce se întâmplă cu acele – i-am spus.

— Neapărat.

Ridică din nou cuţitaşul lung şi subţire.

— Lasă-l! m-am răstit eu la el. Mă-nfioară. Parc-ai mângâia şerpi.

Aşeză încet la loc cuţitaşul şi-mi zâmbi.

— Se pare că nu ne înţelegem – sugeră el.

— O să ne-nţelegem noi. În ce priveşte acele. Acum câţiva ani am avut un caz care m-a făcut să vin aici şi să intru în legătură cu un doctor Almore. Locuia mai încolo, pe Altair Street. Avea o ocupaţie ciudată. Pleca noaptea de acasă cu o servietă mare plină de ace de seringă – gata de-a fi folosite. Seringile fiind pline cu cocaină. Clientela lui era bizară. Beţivi, drogaţi înstăriţi, din care sunt mai mulţi decât crezi, oameni supraexcitaţi incapabili să se mai destindă, insomniaci – toate tipurile de nevropaţi care nu se pot trata normal. Au neapărată nevoie de micile lor pilule şi de injecţiile în braţ. Îi ajută să treacă de clipele de deprimare. După o vreme, trăiesc într-o deprimare permanentă. Excelentă afacere pentru doctor. Almore era doctorul bun pentru ei. Mai departe e simplu de spus. A murit cam acum un an. Din cauza propriilor lui medicamente.

— Şi crezi că eu i-am moştenit practica?

— Cineva trebuia s-o facă. Atât timp cât există pacienţi, au să existe şi doctori.

Părea şi mai sfârşit ca înainte.

— Cred că eşti un fraier, amice. Nu l-am cunoscut pe doctorul Almore. Şi nici nu practic ceea ce i-ai atribuit lui. Cât priveşte acele – doar ca să lămurim amănuntul ăsta – ele sunt folosite în mod curent în medicină astăzi, uneori chiar pentru medicamente atât de nevinovate cum ar fi injecţiile cu vitamine. Iar acele se tocesc. Şi când se tocesc, produc dureri. Iată de ce în timpul zilei ajungi să foloseşti peste o duzină de ace. Fără ca vreunul să injecteze droguri.

Îşi ridică încet capul şi mă fixă dispreţuitor.

— Poate că mă înşel – am spus. Mirosul ăla de marijuana de ieri din locuinţa lui Clausen, ca şi faptul că

te-a chemat la telefon – şi te-a cerut pe numele mic – toate astea m-au făcut probabil să trag concluzii greşite.

— Am avut de-a face cu morfinomani – zise el. Care doctor n-a avut? E o pierdere completă de timp.

— Uneori se vindecă.

— Pot fi lipsiţi de drogurile lor. Câteodată, după mari suferinţe, reuşesc să trăiască fără ele. Dar asta nu-nseamnă că i-ai vindecat amice. Asta nu-nseamnă c-ai eliminat viciul de natură nervoasă sau emotivă care i-a făcut să se drogheze. Se transformă în nişte oameni posaci, nepăsători şi răi, care stau toată ziua la soare, îşi sucesc degetele şi mor din pură plictiseală şi inaniţie.

— E o teorie destul de simplistă, doctore

— Dumneata ai adus problema în discuţie. Eu, unul am lămurit-o. Am să ridic alta. Poate c-ai remarcat în casă o oarecare atmosferă apăsătoare. Chiar dacă porţi ochelarii ăia cu oglindă, foarte caraghioşi. Pe care ar trebui să ţi-i scoţi acum. Nu te fac să semeni câtuşi de puţin cu Cary Grant.

— Am uitat de ei de-a binelea – am răspuns şi i-am scos.

— Poliţia a fost aici, domnule Marlowe. Un oarecare locotenent Maglashan, care anchetează moartea lui Clausen. Ar fi încântat să te cunoască. Să-i telefonez? Sunt sigur c-o să se întoarcă.

— Dă-i drumul – i-am spus – cheamă-l. M-am oprit aici doar pentru a mă sinucide.

Întinse mâna spre telefon, dar magnetismul cuţitaşului de tăiat hârtie se dovedi mai puternic. Îl ridică din nou. Se părea că nu-l putea lăsa o clipă locului.

— Poţi să omori pe cineva cu el – am spus.

— Foarte uşor – răspunse el şi zâmbi vag.

— Înfipt câţiva centimetri în ceafă, drept în mijloc, chiar sub bulbul occipital.

— O daltă de spart gheaţa ar merge mult mai bine – zise el. Mai ales una scurtă cu vârful foarte ascuţit. Nu se-ndoaie. Dacă nu nimereşti şira spinării, nu produci leziuni grave.

— Ai nevoie atunci de unele cunoştinţe medicale?

Am scos un pachet mototolit de ţigări Camel şi-am descurcat una din celofan.

Se mulţumea să zâmbească mai departe. Foarte stins şi

cam trist. Nu era zâmbetul unui om speriat.

— Ar ajuta – răspunse el încet. Dar orice persoană suficient de îndemânatică poate să dobândească tehnica necesară în zece minute.

— Orrin Quest a studiat mai mulţi ani medicina.

— Ţi-am spus că nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta.

— Mda. Ştiu că mi-ai spus Dar nu te-am prea crezut.

Înălţă indiferent din umeri. Ca întotdeauna, ochii îi revenirâ la cuţit.

— Parc-am fi doi îndrăgostiţi – am spus. Stăm şi discutăm, la un birou. Ca şi cum n-am avea nici o grijă pe lume. Poate că până diseară ajungem amândoi la zdup.

Ridică iar din sprâncene. Am continuat:

— Dumneata, fiindcă te cunoştea Clausen pe numele mic. Şi poate c-ai fost ultimul om cu care a vorbit. Eu, unul, fiindcă am făcut toate acele lucruri de care nici un detectiv particular nu reuşeşte să scape. Am dosit dovezi, am ascuns informaţii, am găsit cadavre şi nu m-am dus cu pălăria în mână la scumpii şi incoruptibilii poliţai din Bay City. Sunt un om pierdut. Cu adevărat pierdut. Dar în după-amiaza asta pluteşte prin aer un parfum sălbatic. Parcă nici nu-mi pasă. Sau poate sunt îndrăgostit. Sau pur şi simplu nu-mi pasă.

— Eşti beat – îmi zise el încet.

— Numai de Chanel nr. 5, şi de săruturi, şi de luciul stins al unor picioare splendide, şi de invitaţia ironică din nişte ochi albastru-închis. După cum vezi, de lucruri nevinovate.

Arăta mai trist ca niciodată.

— Femeile îl pot slăbi îngrozitor pe un bărbat, nu? întrebă el.

— Clausen.

— Un alcoolic fără scăpare, îi ştii probabil cum sunt. Beau şi iar beau, şi nu mănâncă. Şi încetul cu încetul lipsa de vitamine scoate la iveală simptomele deliriumului tremens. Nu mai rămâne decât un singur lucru de făcut. Se întoarse şi se uită la sterilizator. Ace, cât mai multe ace. Ajung să mă simt murdar. Eu am absolvit Sorbona. Practic însă printre oameni nenorociţi şi împuţiţi, într-un oraş nenorocit şi împuţit.

— De ce?

— Fiindcă s-a întâmplat ceva odinioară… în alt oraş. Nu mă întreba prea multe, domnule Marlowe.

— Te-a chemat pe numele mic.

— E unul din obiceiurile anumitor oameni. Mai ales a celor care au fost pe vremuri actori. Sau escroci.

— Ah! am spus. Asta-i tot?

— Tot.

— Atunci sosirea poliţiei aici nu te îngrijorează din cauza lui Clausen. Ţi-e pur şi simplu frică de acel lucru care s-a petrecut altundeva cu mult timp în urmă. Sau ar putea fi chiar dragostea.

— Dragostea?

Dădu drumul cuvântului încet, cu vârful limbii, gustându-l până în ultima clipă. În urma cuvântului rămase un zâmbet slab şi amar, ca mirosul de praf de puşcă în aer, după ce s-a tras cu o armă. Ridică neputincios din umeri şi împinse spre mine pe birou, din dosul unei cartoteci, o cutie de ţigări.

— Atunci nu-i vorba de dragoste – am spus. Încerc să ghicesc ce gândeşti. Uite, dumneata, un om cu o diploma de la Sorbona, duci o practică jalnică într-un oraş jalnic şi greţos. Îl ştiu prea bine. Aşa că, ce faci aici? Ce învârteşti cu tipi de teapa lui Clausen? Care-i şpilul, doctore? Narcotice, avorturi, sau ai ajuns cumva aici fiindc-ai fost medicul unor gangsteri într-un oraş din est, cu viaţă agitată?

— Ca, de exemplu? întrebă el, zâmbind uşor.

— Ca, de exemplu, Cleveland.

— O presupunere complet aiurea, amice.

Vocea îi devenise ca gheaţa.

— Absolut aiurea – am răspuns. Dar unul ca mine, cu o minte foarte limitată, încearcă să găsească o corelaţie între lucrurile pe care le cunoaşte. Deseori concluzia e greşită, dar la mine a devenit un tic al meseriei. Iată despre ce e vorba, dacă ai chef să asculţi.

— Te-ascult.

Ridică din nou cuţitaşul şi-l înfipse uşor în sugativa de pe birou.

— L-ai cunoscut pe Clausen. Clausen a fost ucis cu multă îndemânare cu o daltă, a fost ucis în timp ce mă aflam în casă, sus la etaj, discutând cu un escroc numit Hicks. Hicks s-a cărat rapid, luând cu el o pagină din registru, pagina care avea pe ea numele lui Orrin Quest. Mai târziu, în aceeaşi după-amiază, Hicks a fost şi el ucis cu o daltă, la Los Angeles. Camera i-a fost răscolită. Se afla o femeie acolo, venită să cumpere ceva de la el. N-a apucat să cumpere. Eu am avut mai mult timp la dispoziţie ca să scotocesc. Am găsit ceea ce ei căutaseră. Presupunerea A: Clausen şi Hicks au fost ucişi de acelaşi om, dar nu neapărat pentru acelaşi motiv. Hicks a fost ucis fiindcă s-a amestecat în treburile altuia, şi l-au scos din circulaţie. Clausen a fost asasinat fiindcă era un beţivan cu gură mare şi-ar fi putut să-l cunoască pe acela care probabil l-a curăţat şi pe Hicks. E corect, deocamdată?

— Nu mă interesează câtuşi de puţin – spuse doctorul Lagardie.

— Cu toate acestea asculţi. Presupun că doar din politeţe. Foarte bine. Şi ce-am descoperit? Fotografia unei vedete de cinema şi a unui fost gangster din Cleveland, poate, acum proprietarul unui restaurant la Hollywood, luând împreună masa într-o anume zi. În ziua când acest fost gangster din Cleveland se credea că se află la răcoare în închisoarea districtuală şi de asemenea, în ziua când un alt fost gangster din Cleveland, pe vremuri bun prieten cu primul, a fost împuşcat pe Franklin Avenue la Los Angeles. De ce se afla primul

gangster la răcoare? Fusese denunţat cine e în realitate, şi orice ai avea împotriva poliţiei din Los Angeles, dar ea face tot ce poate ca să-i expedieze de aici pe gangsterii veniţi din estul ţării. Cine i-a informat? Tipul se denunţase singur, fiindcă fostul lui complice devenise jenant şi trebuia lichidat, iar dacă el se găsea la închisoare când se petrecea crima, avea un alibi formidabil.

— Toată povestea asta e fantastică – spuse doctorul Lagardie şi zâmbi obosit. Complet fantastică.

— Evident. Şi-o să fie şi mai fantastică. Poliţiştii n-au reuşit să dovedească nimic împotriva fostului gangster. Poliţia din Cleveland nu le-a dat concursul. Atunci, poliţaii din Los Angeles i-au dat drumul. Poate că nu i-ar mai fi dat drumul dac-ar fi văzut fotografia aceea. Ea reprezintă aşadar un serios material de şantaj, mai întâi, împotriva fostului gangster din Cleveland, presupunând că-i vorba de el, şi în al doilea rând, împotriva vedetei de cinema, fiindcă a fost văzută în compania lui în public. Un om isteţ ar scoate o avere din acea fotografie. Hicks nu era destul de isteţ. Paragraf nou. Presupunerea B: Fotografia a fost luată de Orrin Quest, băiatul pe care încerc să-l găsesc. Luată cu un aparat Contax sau Leica, fără bliţ, şi fără ca cei interesaţi să ştie c-au fost fotografiaţi. Quest avea un Leica şi-i plăcea să se ţină de-astea. În acest caz, fireşte, exista şi un motiv mai comercial. Întrebare: Cum de-a reuşit să ia fotografia? Răspuns: Vedeta de cinema era sora lui. L-a lăsat să se apropie şi să-i vorbească. Orrin n-avea serviciu şi-i trebuiau bani. Foarte posibil ca ea să-i fi dat nişte bani, cu condiţia s-o lase-n pace. Nu voia s-aibă de-a face cu membrii familiei. Încă mai sună complet fantastic, doctore?

Se uită la mine gânditor.

— Nu ştiu – răspunse el încet. Începe să devină posibilă. Dar de ce-mi povesteşti mie toată istoria asta primejdioasă?

Scoase o ţigară din cutie şi îmi aruncă şi mie una, degajat. Am prins-o şi-am examinat-o. Era o ţigară

egipteană, ovală şi groasă, poate prea tare pentru mine. N-am aprins-o, ci am rămas cu ea între degete, urmărindu-i ochii întunecaţi şi trişti. Şi-o aprinse pe-a lui şi începu să pufăie nervos.

— Am să stabilesc acum legătura cu dumneata – i-am spus. L-ai cunoscut pe Clausen. Mi-ai zis că din punct de vedere profesional. I-am arătat că-s detectiv. A încercat imediat să te cheme la telefon. Era prea beat ca să-ţi poată vorbi. Am reţinut numărul de telefon şi ţi-am spus mai târziu c-a murit. Dacă n-ai fi avut nici un amestec, ai fi chemat poliţia. N-ai făcut-o. De ce? L-ai cunoscut pe Clausen şi-ai fi putut cunoaşte şi pe alţii din clienţii pensiunii. Nu există nici o dovadă într-un fel sau altul. Paragraf nou. Presupunerea C: L-ai cunoscut pe Hicks sau pe Orrin Quest, sau pe amândoi. Poliţia din Los Angeles n-a putut sau n-a vrut să stabilească identitatea fostului gangster din Cleveland – să-i zicem pe numele lui nou, adică Steelgrave. Cineva însă putea s-o facă – dacă merita să ucizi oameni din pricina acelei fotografii. Ai practicat vreodată medicina la Cleveland, doctore?

— Evident că nu.

Vocea lui părea că vine de foarte departe. Avea şi o privire distantă. De-abia deschidea buzele ca să fumeze. Era foarte calm.

— Au o cameră plină cu cărţi de telefon la oficiul telefonic – am spus. Din toată ţara. Te-am verificat. Ai avut la Cleveland un apartament central într-o clădire de birouri. Iar acum – o practică aproape clandestină într-un orăşel pe malul oceanului. Ai fi vrut să-ţi schimbi şi numele, dar nu se putea, dacă voiai să-ţi menţii dreptul de-a profesa. Cineva trebuia să organizeze şi să conducă toată afacerea asta, doctore. Clausen era un vagabond, Hicks – un bădăran şi-un cretin, Orrin Quest – un escroc plin de idei murdare. Puteau fi însă folosiţi. N-ai îndrăznit să-l înfrunţi direct pe Steelgrave. N-ai mai fi apucat nici măcar să te speli pe dinţi. Ai fost silit să lucrezi cu interpuşi – cu interpuşi ce puteau fi sacrificaţi. Ei ce zici, are sens?

Zâmbi slab şi se aplecă suspinând pe scaun.

— Presupunerea D, domnule Marlowe – aproape şopti el. Eşti un idiot fără pereche.

I-am rânjit şi-am întins mâna să iau un chibrit ca să-mi aprind ţigara lui egipteană groasă.

— În plus – am spus – sora lui Orrin mi-a telefonat şi mi-a comunicat că el se află în casa dumitale. Recunosc că sunt cam multe argumente slabe dacă le cercetezi pe fiecare aparte. Dar se pare că toate converg spre persoana dumitale.

Am tras liniştit din ţigară.

Mă privi cu atenţie. Faţa părea că-i joacă şi devine vagă, că se depărtează şi se apropie. Am simţit o apăsare în piept. Mintea mea judeca cu viteza unei broaşte ţestoase.

— Ce se-ntâmplă? m-am auzit bombănind. Mi-am pus mâinile pe braţele fotoliului şi m-am săltat în sus. Am fost fraier, nu? am spus cu ţigara încă în gură şi continuând s-o fumez.

Fraier era puţin zis. Ar trebui inventat un nou cuvânt.

M-am sculat de pe scaun şi picioarele îmi înţepeniseră în două butoaie de ciment. Când am vorbit, vocea părea că vine prin straturi de vată.

Am dat drumul braţelor fotoliului şi-am întins mâna să scot ţigara. Am încercat de câteva ori s-o iau între degete, apoi am apucat-o cu mâna. N-o simţeam ca pe-o ţigară. O simţeam ca pe piciorul din spate al unui elefant. Cu unghii ascuţite. M-au înţepat în palmă. Mi-am retras mâna şi elefantul şi-a retras şi el piciorul.

O siluetă tulbure, dar imensă se clătină în faţa mea şi un catâr mă pocni în piept. M-am întins pe jos.

— Niţică cianură de potasiu – rosti o voce prin telefonul transatlantic. Nu-i fatală, nu-i nici măcar primejdioasă. Te destinde doar…

Am încercat să mă scol. Ar trebui să încercaţi odată. Dar mai întâi să bată cineva bine duşumeaua în cuie. Cea de-acolo se-nvârtea cu mine. După o vreme s-a mai liniştit. M-am fixat la un unghi de patruzeci şi cinci de

grade. M-am sforţat să-mi revin şi-am încercat să ajung undeva. La orizont se vedea ceva ce semăna cu mormântul lui Napoleon. Un obiectiv destul de bun. Am luat-o într-acolo. Inima îmi bătea violent şi-aveam greutăţi de respiraţie. Ca atunci când eşti epuizat la fotbal. Ai senzaţia că n-ai să-ţi mai recapeţi răsuflarea. Niciodată, niciodată, niciodată.

Mormântul lui Napoleon dispăru. Apăru o plută pe valuri. Pe ea se afla un om. Îl mai văzusem undeva. Un tip simpatic, ne înţelesesem bine. Am pornit-o spre el şi m-am lovit de zid cu umărul. Asta a făcut să mă răsucesc pe loc. Am încercat să apuc ceva de care să mă agăţ. Pe jos nu era decât covorul. Cum am ajuns acolo? Inutil să mai întreb. E secret. De fiecare dată când pun o întrebare, îmi împing duşumeaua în faţă. Foarte bine, am început să mă târăsc pe covor. Mă sprijineam pe ceea ce odinioară fuseseră mâinile şi genunchii mei. Nici o senzaţie n-o dovedea. M-am târât spre un zid de lemn întunecat. Sau poate de marmură neagră. Din nou mormântul lui Napoleon. Ce i-am făcut eu lui Napoleon? De ce-şi tot împinge mormântul spre mine?

— Aş bea niţică apă – am spus.

Am ascultat să aud ecoul. N-a fost nici un ecou. Nimeni n-a spus ceva. Poate că n-am vorbit. Poate că era doar o idee la care mai bine renunţam. Cianură de potasiu. Iată două cuvinte lungi la care merită să reflectezi când te strecori prin tunele. Nimic fatal, spusese el. Foarte bine, atunci e o simplă distracţie. E ceea ce aţi putea numi semifatal. Philip Marlowe, în vârstă de treizeci şi opt de ani, detectiv particular, cu o reputaţie cam dubioasă, a fost înhăţat aseară de poliţie pe când se strecura printr-un canal de scurgere, ducând în spinare un pian de concert. Interogat la sectorul de poliţie University Heights, Marlowe a declarat că ducea pianul la maharajahul de Coot-Berar. Întrebat de ce purta pinteni, Marlowe a declarat că încrederea unui client e un lucru sfânt. Marlowe e reţinut pentru cercetări. Comisarul Hornside a declarat că poliţia nu era încă gata să dea

alte informaţii. Întrebat dacă pianul era acordat, Hornside a declarat că a cântat la el Valsul Minutului în treizeci şi cinci de secunde şi, după câte îşi putea da seama, pianul nici n-avea corzi. A insinuat că avea altceva. Hornside a afirmat brusc că va face presei o declaraţie completă în următoarele douăsprezece ore. Se presupune că Marlowe a încercat să scape de un cadavru.

O figură înotă spre mine din beznă. Am schimbat direcţia şi-am pornit spre acea figură. Dar era prea târziu după-amiaza. Soarele apunea. Se întuneca repede. Faţa dispăru. Zidul şi biroul de asemenea. Dispăru apoi şi podeaua Nu mai rămase nimic.

Nici măcar eu nu mai mă aflam acolo.

22

O imensă gorilă neagră cu o imensă labă neagră îşi pusese laba ei imensă şi neagră pe faţa mea şi încerca să mi-o strivească. M-am încontrat. Specialitatea mea e să profit de punctul slab al unei discuţii. Pe urmă am înţeles că gorila făcea tot posibilul să mă împiedice să deschid ochii.

M-am hotărât totuşi să-i deschid. Au făcut-o şi alţii, de ce n-aş face-o şi eu? Mi-am adunat forţele şi, foarte încet, ţinând spatele drept, încordându-mi mijlocul şi genunchii, şi folosind braţele ca pe nişte otgoane, am ridicat enorma greutate a pleoapelor.

Priveam culcat pe spate tavanul, poziţie în care meseria mea m-a adus uneori. Mi-am clătinat capul. Mi-am simţit plămânii înţepeniţi şi gura uscată. Mă găseam în biroul doctorului Lagardie. Acelaşi scaun, acelaşi birou, aceeaşi pereţi şi aceeaşi fereastră. În jurul meu domnea o tăcere apăsătoare.

M-am sculat în capul oaselor, am încercat să-mi adun puterile şi-am scuturat din cap. Totul a început să se învârtească. Capul mi s-a prăbuşit rostogolindu-se de la vreo două mii de metri, apoi l-am tras la suprafaţă şi-am alunecat la loc pe duşumea. Am clipit. Aceeaşi duşumea, acelaşi birou, aceiaşi pereţi. Lipsea însă doctorul Lagardie.

Mi-am umezit buzele şi-am scos un sunet oarecare, fără ca cineva să-i dea vreo atenţie. M-am ridicat în picioare. Eram ameţit ca un derviş, slăbit ca un chelner frânt de oboseală, îndoit ca o burtă de bursuc, timid ca un piţigoi şi cu aceleaşi şanse de succes ca ale unui balerin cu un picior de lemn.

Am bâjbâit pân-am ajuns în dosul biroului, m-am trântit în fotoliul doctorului Lagardie şi-am început să

pipăi spasmodic printre obiectele lui medicale, după ceva ce putea semăna cu o sticlă care să conţină un lichid fertilizator. N-am găsit nimic. M-am ridicat din nou. Eram la fel de greu de urnit ca un elefant mort. Am păşit împleticindu-mă şi-am căutat prin dulapurile vopsite cu lac alb strălucitor şi care conţineau tot ce-ar fi avut altcineva nevoie în mare grabă. În cele din urmă, după ce mi se păru c-am petrecut patru ani ca puşcăriaş lucrând la şosele, mânuţa mea s-a încleştat de gâtul unei sticle cu vreo sută optzeci de grame de alcool etilic. Aşa scria pe etichetă. N-aveam nevoie acum decât de un pahar şi de nişte apă. Un om în toată firea ar trebui să fie în stare să-şi procure măcar atâta lucru. Am pornit prin uşa care da în cabinetul de consultaţii. În aer mai plutea încă aroma piersicilor prea coapte. M-am lovit de amândouă canaturile uşii când am trecut prin ea şi m-am oprit s-arunc o nouă privire.

În clipa aceea mi-am dat seama că se aud paşi înaintând prin hol. M-am sprijinit obosit de perete şi-am ascultat.

Paşii se apropiau încet, tărăgănat, cu pauze mari între ei. La început păreau furioşi. Apoi doar foarte, foarte obosiţi. Ca ai unui bătrân ce încearcă s-ajungă pentru ultima data la fotoliul lui. Asta însemna că ne aflam amândoi în aceeaşi situaţie. Şi atunci m-am gândit fără absolut nici un motiv la tatăl lui Orfamay, acolo departe, pe veranda casei lui din Manhattan, statul Kansas, înaintând liniştit spre scaunul lui balansoar, cu o pipă stinsă în mână, ca să se aşeze şi să privească peluza din faţa casei şi să-şi fumeze pipa plăcută şi economică, pentru care n-avea nevoie de chibrituri şi de tutun, ca nu cumva să păteze covorul din sufragerie. I-am potrivit scaunul. L-am ajutat să se aşeze în capătul verandei, la umbră, acolo unde perdeaua de bougainvillea era deasă. Şi-a ridicat ochii spre mine şi mi-a mulţumit cu partea sănătoasă a capului. În timp ce se lăsă pe spate, zgârie cu unghiile braţele scaunului.

Unghiile zgâriau, dar nu pe braţele vreunui scaun. Era un sunet adevărat. Se auzea pe-aproape, în dosul unei uşi închise care dădea din cabinet în hol. O zgârietură uşoară, slabă, poate a unei pisicuţe ce voia să i se dea drumul înăuntru. Foarte bine. Marlowe, tu iubeşti animalele. Du-te şi dă drumul pisicuţei. Am pornit. M-am ajutat de superba masă medicală, cu inele la capăt şi cu nişte superbe prosoape curate. Zgârieturile încetaseră. Sărmana pisicuţă de afară dorea să intre. În ochi mi-a apărut o lacrimă care mi-a alunecat pe obrazul ridat. Am dat drumul mesei medicale şi-am parcurs uşor cei patru metri până la uşă. Inima îmi bătea nebuneşte. Aveam încă sentimentul că plămânii îmi fuseseră închişi ani de zile. Am răsuflat adânc, am apucat clanţa şi-am deschis uşa. În ultimul moment mi-a venit ideea să pun mâna pe revolver. N-am rămas, însă decât cu ideea. Mie, unuia, îmi place să studiez o idee la lumină. Trebuia să dau drumul clanţei. Mi se părea o operaţie prea complicată. Atunci am apăsat pe clanţă şi-am deschis uşa.

Era încleştat de canatul uşii cu patru degete din ceară albă. Avea ochii puţin adânci, pali, albastru-cenuşii, şi larg deschişi. Mă priveau, dar nu mă vedeau. Feţele noastre se aflau la câţiva centimetri depărtare. Respiraţia ni s-a întâlnit. A mea era rapidă şi încordată, a lui doar o şoaptă pe cale de-a deveni o horcăială. La gură i se formaseră băşicuţe de sânge, care îi alunecau pe bărbie. Ceva m-a făcut să mă uit în jos. Sângele se scurgea lent pe dinăuntrul cracului de la pantalon, ieşea din pantof, iar de pe pantof mai departe, fără nici o grabă, pe duşumea. Se şi strânsese o mică băltoacă.

N-am putut să văd unde a fost împuşcat. Dinţii îi clănţăneau şi mi-am zis c-o să vorbească, sau o să-ncerce. Dar clănţănitul dinţilor era singurul sunet pe care îl scotea. Încetă să mai respire. Maxilarele i se destinseră. Apoi începu horcăiala. Nu, nu era nici un fel de horcăială. Şi nici nu semăna cu o horcăială.

Pe linoleul dintre covor şi cadrul uşii hârşâiră nişte tocuri de cauciuc. Degetele albe părăsiră rama uşii.

Trupul încercă să se sprijine pe picioare. Dar picioarele refuzară să-l susţină. Se desfăcură. Trunchiul se învârti prin aer ca un înotător într-un val şi se repezi spre mine.

În aceeaşi clipă, celălalt braţ, cel pe care nu-l văzusem încă, se ridică şi descrise o mişcare puternică, ce nu părea datorată unui impuls al corpului viu. În timp ce întindeam mâna spre el, braţul lui îmi căzu pe umărul stâng. O albină mă înţepă între omoplaţi. În afară de sticla de alcool pe care o ţinusem în mână, un alt obiect căzu pe duşumea şi se lovi de marginea de jos a peretelui. Mi-am încleştat dinţii, mi-am desfăcut picioarele şi l-am prins de subsuori. Atârna cât cinci. M-am dat un pas înapoi şi-am încercat să-l susţin. Parc-aş fi încercat să ridic de un capăt un arbore căzut. M-am prăbuşit o dată cu el. Se buşi cu capul de duşumea. N-am avut ce-i face. Nu dispuneam de destulă forţă ca să evit ce s-a întâmplat. L-am întins puţin pe jos şi m-am desprins de el. M-am ridicat în genunchi, m-am aplecat şi-am ascultat. Horcăiala încetase. Se aşternu o lungă tăcere. Apoi răsună o şoaptă stinsă, foarte înceată şi nepăsătoare şi fără nimic presant. O nouă tăcere. Apoi un alt suspin, mai încet, melancolic şi calm ca o briză de vară rătăcind printre trandafirii aţipiţi.

Deodată, pe faţa lui se petrecu, ca de altfel şi în dosul feţei, acel proces indefinibil care se desfăşoară veşnic în aceeaşi clipă enigmatică şi impenetrabilă, procesul de destindere, întoarcerea la anii inocenţei. Figura lui luase acum o vagă expresie de amuzament interior, cu o strâmbătură aproape şmecherească la colţul buzelor. Toate astea erau foarte ridicole, fiindcă ştiam perfect de bine, dacă se putea numi că mai ştiam ceva la ora aceea, că Orrin P. Quest nu fusese un astfel de băiat.

Undeva departe urlă o sirenă. Am rămas în genunchi şi-am ascultat. Urletul se îndepărtă şi mai mult. M-am ridicat în picioare şi m-am dus să mă uit pe fereastra laterală. În faţa „Căminului Garland al Liniştii” se forma o altă procesiune funebră. Strada se umpluse iar de maşini. Oamenii păşeau agale pe cărarea ce ducea

dincolo de tufele de trandafiri. Încet de tot, bărbaţii înaintau cu pălăriile în mână până ajungeau la micul portic în stil colonial.

Am lăsat perdeaua să cadă, m-am înapoiat şi-am ridicat de jos sticla cu alcool etilic, am şters-o atent cu batista şi-am pus-o de o parte. Alcoolul nu mă mai interesa. M-am aplecat din nou şi înţepătura de albină dintre umeri îmi reaminti că mai aveam ceva de ridicat. Un obiect cu mânerul de lemn, alb şi rotund, ce stătea sprijinit de rama
parchetului. O daltă de spart gheaţa, cu o lamă foarte ascuţită şi foarte lungă de aproape opt centimetri. Am ţinut-o la lumină şi i-am privit vârful extrem de fin. S-ar fi putut să aibă pe ea o uşoară urmă de sânge, dar s-ar fi putut să n-aibă. I-am pipăit încet vârful. Nici urmă de sânge. Vârful era foarte ascuţit.

Am mai şters şi alte lucruri cu batista, apoi m-am aplecat şi i-am pus dalta în podul palmei drepte, albă şi ca de ceară, contrastând cu fibrele închise ale covorului. Părea prea aranjat. I-am mişcat braţul destul ca dalta să-i alunece din mână pe duşumea. M-am gândit să-l caut prin buzunare, dar o mână mai energică decât a mea o şi făcuse probabil.

Cuprins de o panică bruscă mi-am cercetat propriile buzunare. Nu lipsea nimic. Îmi fusese lăsat până şi Luger-ul de la subsuoară. L-am scos şi l-am mirosit. Nu se trăsese cu el, lucru pe care ar fi trebuit să-l ştiu fără să mă uit. Nu te mai plimbi prea mult după ce-ai fost împuşcat cu un Luger.

Am păşit peste mica băltoacă de un roşu întunecat ce se adunase în pragul uşii şi am aruncat o privire pe coridor. În casă continua să fie tăcere, o tăcere apăsătoare. Dâra de sânge mă conduse înapoi spre o odaie mobilată ca un mic birou. Înăuntru se găseau un divan-studio şi un birou, câteva cărţi şi reviste medicale şi o scrumieră cu cinci mucuri de ţigări ovale şi groase. O clipire magică de lângă piciorul divanului se dovedi a fi

cartuşul unui glonţ tras de un pistol de calibrul 32. Am mai dat de unul sub masă. Le-am pus în buzunar.

M-am întors şi-am urcat scările. La etaj se aflau două dormitoare, ambele folosite, unul din ele fără nici un fel de aşternuturi. Într-o scrumieră, alte mucuri ovale, din cele ale doctorului Lagardie. În celălalt dormitor am dat de garderoba modestă a lui Orrin Quest. Un costum bun şi un pardesiu erau agăţate grijuliu în dulapul din perete, iar în sertarele unei comode – cămăşi, ciorapi şi schimburi de corp aşezate de asemenea cu grijă. În fund, sub cămăşi,
un Leica şi o lentilă F.2.

Le-am lăsat cum erau şi-am coborât la parter în odaia unde mortul zăcea nepăsător la toate aceste fleacuri. Am mai şters câteva clanţe din pură perversitate, am ezitat în faţa telefonului din camera de la stradă şi-am plecat fără să-l fi atins. Faptul că mă ţineam încă pe picioare era o excelentă dovadă că simpaticul doctor Lagardie nu omorâse pe nimeni.

Pe aleea ce ducea la ciudat de micul portic colonial al salonului de pompe funebre de peste drum se scurgeau încă oameni. Înăuntru se lamenta o orgă.

Am ocolit colţul casei, m-am suit în maşină şi-am plecat. Am condus încet şi-am respirat adânc, din fundul plămânilor, având totuşi senzaţia că nu primesc suficient oxigen.

Bay City se termină cam la patru mile de ocean. M-am oprit în faţa ultimului *drugstore*. Venise vremea să mai dau unul din acele telefoane anonime. Hai, băieţi, să ridicaţi un cadavru. Cine-s eu? Nu-s decât un tip norocos, care găseşte tot timpul cadavre pentru voi. Sunt şi modest. Nici nu vreau să mi se pomenească numele.

M-am uitat la *drugstore*, apoi prin vitrina lui. O fată cu ochelari piezişi citea o revistă. Semăna vag cu Orfamay Quest. Mi se puse un nod în gât.

Am dat drumul motorului şi-am pornit. Ea avea prima dreptul să afle, indiferent de ce spune legea. Iar eu mă aflam mult în afara legii.

23

M-am oprit cu cheia în mână la uşa biroului. Apoi m-am îndreptat tiptil spre cealaltă uşă. Aceea care stătea întotdeauna descuiată, şi-am rămas pe loc, ascultând. Orfamay putea fi acolo, aşteptând cu ochii strălucind în dosul ochelarilor piezişi şi cu gura ei mică şi umedă gata să fie sărutată. Va trebui să-i spun ceva mult mai brutal decât a visat ea, iar pe urmă, după o vreme, avea să plece şi n-aveam s-o mai văd niciodată.

N-am auzit nimic. M-am întors şi-am descuiat cealaltă uşă, mi-am luat de jos scrisorile şi m-am dus şi le-am aruncat pe birou. Nimic interesant. M-am întors şi-am traversat odaia ca să trag zăvorul de la uşa interioară, şi după o lungă şi lentă pauză, am deschis-o şi m-am uitat. Tăcere şi pustietate. O hârtie împăturită zăcea la picioarele mele. Fusese împinsă pe sub uşă. Am ridicat-o şi-am despăturit-o. „Te rog, telefonează-mi acasă. E ceva foarte urgent. Trebuie să te văd”. Semnat „D”.

Am format numărul de la blocul Chateau Bercy şi-am cerut-o pe domnişoara Gonzales. Cine întreabă, vă rog? O clipă, vă rog. Domnule Marlowe. Bâz, bâz, bâz.

— Alo?

— Accentul e cam gros în după-amiaza asta.

— A, tu eşti amigo! Te-am aşteptat mult timp în biroul tău nostim. Poţi să vii aici să discutăm ceva?

— Imposibil. Aştept un telefon.

— Bine, atunci să vin eu?

— Despre ce-i vorba?

— Un subiect ce nu se poate discuta la telefon, amigo.

— Vino.

Am stat şi-am aşteptat să sune telefonul. N-a sunat. M-am uitat pe fereastră. Mulţimea se scurgea pe bulevard, iar bucătăria cafenelei de alături revărsa prin burlanul de

aerisire al ventilatorului un miros de specialităţi ale casei. Timpul trecea, iar eu stăteam ghemuit la biroul meu, cu bărbia sprijinită în palmă. Fixam tapetul galben, de culoarea muştarului, de pe peretele din fund, vedeam pe el silueta neclară a unui muribund cu o mică daltă de spart gheaţa în mână şi îi simţeam vârful între umeri. Formidabil ce-i în stare Hollywood-ul să facă dintr-un om oarecare! Poate crea o surâzătoare vedetă de cinema dintr-o sărmană fată ce-ar fi trebuit să calce cămăşile unui şofer de camion, un erou impresionant, cu ochi strălucitori şi zâmbet splendid, trăsnind de farmec sexual, dintr-un copil prea dezvoltat, al cărui destin era să meargă la lucru cu mâncarea în pungă. Dintr-o chelneriţă din Texas, incultă ca o eroină de comics-uri, poate crea o curtezană internaţională, căsătorită de şase ori cu şase milionari şi atât de blazată şi de decadentă, încât n-o mai înfioară decât ideea de a seduce un hamal de mobilă, îmbrăcat într-un tricou asudat.

Şi, dirijat de la distanţă, s-ar putea ca şi un escroc de mâna a doua, de teapa lui Orrin Quest, să devină în câteva luni un criminal ce operează cu o daltă de spart gheaţa, dezvoltându-i răutatea elementară în sadismul clasic ale asasinului multiplu.

I-au trebuit peste zece minute ca s-ajungă la mine. Am auzit uşa deschizându-se şi închizându-se la loc şi m-am dus prin sala de aşteptare şi-am dat de ea – o gardenie pur americană. Am avut un şoc. Ochii îi erau adânci şi întunecaţi şi nu zâmbeau.

Se îmbrăcase toată în negru, ca şi în seara precedentă, dar de data asta într-un taior, cu o pălărie neagră de pai, largă, pusă pe sprânceană, şi cu gulerul unei bluze de mătase albă scos peste cel al jachetei, cu gâtul ei bronzat şi suplu şi cu gura roşie ca o maşină nouă de pompieri.

— Am aşteptat mult – zise ea. N-am luat nici masa.

— Eu am luat-o – am răspuns. Cianură. Foarte mulţumitoare. Taman am încetat de-a mai arăta albastru.

— Azi n-am chef de glumă, amigo.

— Nici nu-i cazul să glumeşti cu mine – i-am răspuns. Mă distrez singur. Am făcut un gest creştinesc, de pe urma căruia m-am dus de-a berbeleacul prin biserică. Hai să intrăm. Am păşit în biroul urde reflectam de unul singur şi-am luat loc. Umbli întotdeauna în negru? am întrebat-o.

— Dar, desigur. E mult mai excitant când mă dezbrac.

— De ce vorbeşti ca o cocotă?

— Nu prea ştii multe despre cocote, amigo. Sunt întotdeauna persoane respectabile. Fireşte, afară de cele foarte ieftine.

— Mda. Mulţumesc pentru informaţie. Dar care-i chestiunea urgentă despre care trebuia să discutăm? Culcatul cu dumneata nu-i un lucru urgent. Poate avea loc oricând.

— Eşti într-o dispoziţie oribilă.

— Perfect. Sunt într-o dispoziţie oribilă.

Îşi scoase din poşetă una din lungile ei ţigări cafenii şi o vârî cu atenţie în cleştişorul de aur. Aştepta să i-o aprind. N-am făcut-o, aşa că şi-a aprins-o singură cu o brichetă de aur.

Ţinea şmecheria aia într-o mână înmănuşată în negru şi mă fixa cu o privire sumbră şi superficială, lipsită acum de orice umor.

— Vrei să faci dragoste cu mine?

— Cine n-ar vrea! Dar să lăsăm deocamdată discuţia despre dragoste şi să ne vedem de treburi.

— Eu, una, nu fac o delimitare totală între sex şi afaceri – spuse ea calm. Şi nu mă poţi umili. Dragostea e o plasă în care îi prind pe fraieri. Unii din ei îmi sunt de folos şi se dovedesc generoşi. Uneori, câte unul devine primejdios.

Se opri gânditoare.

— Dacă m-aştepţi să spun ceva din care să reiasă că ştiu cine-i o anumită persoană… Ei bine, ştiu cine e.

— O poţi dovedi?

— Probabil că nu. Şi nici poliţiştii.

— Poliţiştii – spuse ea dispreţuitoare – nu spun niciodată tot ce ştiu. Nu dovedesc niciodată ceea ce pot dovedi. Presupun că ştii c-a fost la închisoare zece zile în februarie.

— Da.

— Nu ţi s-a părut ciudat că n-a cerut să fie eliberat pe cauţiune?

— Nu ştiu de ce l-au acuzat. Dacă aveau nevoie de el ca martor material…

— Nu crezi că-şi putea schimba acuzaţia în ceva care să-i permită să iasă pe cauţiune… dacă într-adevăr avea chef să iasă?

— Nu m-am gândit prea mult la asta – am minţit eu. Nu-l cunosc.

— N-ai vorbit niciodată cu el? întrebă ea indiferentă, un pic prea indiferentă.

Nu i-am răspuns.

Dolores râse scurt.

— Aseară, amigo. Când ai ieşit din apartamentul lui Mavis Weld. Eram într-o maşină vizavi.

— Poate că m-am lovit de el accidental. El era Steelgrave?

— Nu mă duci aşa uşor.

— Perfect. Mavis Weld s-a purtat foarte urât cu mine. Am plecat jignit. Apoi am dat peste tipul ăsta, care avea în mână cheia de la apartamentul ei, i-am smuls-o şi-am azvârlit-o într-un boschet. Pe urmă mi-am cerut scuze şi m-am dus să i-o caut. Părea un om destul de simpatic.

— Foarte simpatic – vorbi ea tărăgănat. A fost şi amicul meu.

— Deşi o să ţi se pară ciudat, domnişoară Gonzales – am bombănit – nu sunt absolut deloc interesat de viaţa dumitale amoroasă. Presupun că ea acoperă o largă suprafaţă… de la Stein la Steelgrave.

— Stein? întrebă ea încet. Cine-i Stein?

— Un gangster din Cleveland care a fost împuşcat în faţa casei dumitale în februarie anul trecut. Avea un apartament acolo. M-am gândit că poate l-ai cunoscut.

— Amigo, mai există şi bărbaţi pe care nu-i cunosc. Chiar la Chateau Bercy – zise ea şi râse scurt şi cristalin.

— Rapoartele afirmă c-a fost împuşcat două blocuri mai încolo. Mi-ar fi plăcut mult mai mult dacă s-ar fi întâmplat în faţa casei. Iar dumneata să te fi uitat pe fereastră şi să fi văzut cum s-a petrecut. Să fi văzut asasinul fugind, întorcându-se chiar sub un felinar, lumina căzându-i pe faţă şi… să mă ia dracu dacă nu era amicul Steelgrave, în persoană! L-ai fi recunoscut după nasul lui de cauciuc şi după faptul că purta o pălărie înaltă, cu porumbei pe ea.

Nu mai râse.

— Ţi-ar plăcea mai mult aşa – şopti ea.

— Am putea câştiga mulţi bani cu asta.

— Dar Steelgrave se afla la închisoare – zise ea zâmbind. Şi chiar dacă n-ar fi fost la închisoare, chiar dacă de exemplu, s-ar fi întâmplat să fiu prietenă cu un oarecare doctor Chalmers, care era doctorul închisorii pe vremea aceea şi care mi-ar fi spus, într-o ocazie intimă că el i-a dat lui Steelgrave un bilet de învoire ca să se ducă la dentist – fireşte, însoţit de un paznic, dar paznicul era un om rezonabil – chiar în ziua când Stein a fost împuşcat – chiar dacă s-ar întâmpla ca toate astea să fie adevărate, nu crezi c-ar fi o metodă foarte proastă de a folosi aceste informaţii în scopul de a-l şantaja pe Steelgrave?

— Nu-mi place să spun vorbe mari – am zis – dar să ştii că nu mă tem de Steelgrave, şi nici de zece ca el la un loc.

— Dar eu, una, mă tem, amigo. Un martor la asasinarea unui gangster n-are o situaţie prea sigură la noi în ţară. Nu, n-o să-l şantajăm pe Steelgrave. Şi n-o să pomenim nimic de domnul Stein, fie că l-am cunoscut sau nu. E de-ajuns că Mavis Weld e prietena intimă a unui gangster notoriu şi e văzută în public cu el.

— Va trebui să dovedim că-i un gangster notoriu – am spus.

— Şi n-o putem dovedi?

— Cum?

— Dar sunt sigură că asta ai făcut în ultimele zile – zise ea şi se strâmbă dezamăgită.

— De ce eşti aşa sigură?

— Am motivele mele personale.

— Nu înseamnă nimic dacă le ţii numai pentru dumneata.

Stinse ţigara cafenie în scrumieră. M-am aplecat şi-am strivit-o cu un rest de creion. Dolores îmi atinse uşor mâna cu un deget înmănuşat. Zâmbetul ei era opusul unei anestezii. Se lăsă pe spate şi-şi puse picioarele unul peste altul. În ochi începură să-i joace luminiţe. Îşi rărise avansurile mai mult ca de obicei.

— Dragostea e un cuvânt atât de plicticos – reflectă ea. Mă uimeşte că limba engleză, atât de bogată în poezia dragostei, poate accepta un cuvânt atât de slab pentru a o exprima. N-are viaţă, n-are rezonanţă. Îmi sugerează fetiţe în rochii de vară mototolite, cu zâmbete mici şi voci subţiri şi timide, şi probabil, cu lenjeria cea mai nepotrivită.

N-am spus nimic. Schimbând ritmul fără nici un efort, se întoarse la afaceri.

— Mavis o să primească şaptezeci şi cinci de mii de dolari pentru fiecare film pe care o să-l turneze de-acum înainte, şi uneori chiar şi o sută cincizeci de mii de dolari. E în ascensiune şi nimic n-o s-o oprească. Poate doar un mare scandal.

— Atunci ar trebui să-i spună cineva cine-i Steelgrave. De ce nu-i spui dumneata? Şi, fiindcă veni vorba, presupunând c-avem toate aceste dovezi, ce crezi c-o să facă Steelgrave când o vom şantaja pe Mavis Weld?

— Trebuie să ştie? Sunt aproape sigură că n-are să-i spună. De fapt, am impresia că n-o să vrea să mai aibă de-a face cu el. Dar asta nu ne priveşte – dacă avem dovada. Şi dacă ea ştie c-o avem.

Mâna ei înmănuşată în negru se îndreptă spre poşeta ei neagră, se opri, ciocăni încet pe marginea biroului şi

reveni în poziţia din care putea să-i cadă în poală. Nici măcar nu se uitase la poşetă. Nici eu, de altminteri.

M-am ridicat.

— S-ar putea să am unele obligaţii faţă de domnişoara Weld. Te-ai gândit vreodată?

Se mulţumi să zâmbească.

— Şi dacă-i aşa, nu crezi că-i timpul s-o întinzi din biroul meu?

Îşi lăsă mâinile pe braţele fotoliului şi începu să se scoale, continuând să zâmbească. I-am luat poşeta înainte să pună mâna pe ea. Ochii ei aruncau flăcări. Scoase un sunet de parc-ar fi scuipat.

Am deschis poşeta, am scotocit prin ea şi-am găsit un plic alb care mi se păru vag cunoscut. L-am scuturat şi dinăuntru a căzut fotografia de la restaurantul „Dansatorii”, cele două bucăţi fixate alături şi lipite pe un alt carton.

Am închis poşeta şi i-am zvârlit-o.

Între timp se sculase, cu buzele întinse peste dinţi. Era foarte tăcută.

— Interesant – am spus, şi-am bătut cu degetul în suprafaţa lucioasă a fotografiei. Nu-i un fals. Asta-i Steelgrave?

Râsul cristalin izbucni din nou.

— Eşti un tip ridicol, amigo, zău. N-am ştiut că mai există asemenea exemplare.

— Sunt rămase din stocul de dinainte de război – i-am răspuns. Ne rărim pe zi ce trece. De unde ai făcut rost de fotografie?

— Din poşeta lui Mavis Weld, din cabina lui Mavis Weld. Când era pe platoul de filmare.

— Ştie?

— Nu.

— Mă-ntreb de unde-o are.

— De la dumneata.

— Prostii. Am înălţat mult din sprâncene. De unde-aş fi putut s-o am eu?

Îşi întinse mâna înmănuşată peste birou. Avea o voce de gheaţă.

— Dă-mi-o, te rog, înapoi.

— Am să i-o dau înapoi lui Mavis Weld. Îmi pare rău să ţi-o spun domnişoară Gonzales, dar eu, unul, n-am mare viitor ca şantajist. N-am o personalitate destul de cuceritoare.

— Dă-mi-o! urlă ea. Dacă nu…

Se întrerupse singură. Am aşteptat-o să termine. Pe trăsăturile ei netede se întinse o expresie de dezgust.

— Foarte bine – zise ea. E vina mea. Am crezut că eşti deştept. Constat însă că eşti doar un detectiv particular fraier. Biroul ăsta-nenorocit – îl arătă cu mâna ei înmănuşată – şi existenţa nenorocită care-mi închipui că se desfăşoară aici ar fi trebuit să mă-nveţe cât eşti de idiot.

— Te-au învăţat – am rostit.

Se întoarse lent şi se îndreptă spre uşă. Am ocolit biroul şi ea mă lăsă să-i deschid uşa.

Ieşi încet. Felul ei de-a ieşi nu fusese învăţat la un colegiu pentru oameni de afaceri.

O apucă pe coridor fără să se uite înapoi. Mergea superb.

Uşa se pocni de dispozitivul pneumatic ce o închide automat şi, încet de tot, se închise cu un clinchet. Mi se păru c-a ţinut o veşnicie până să se închidă. Stăteam şi mă uitam la uşă de parcă n-o mai văzusem închizându-se astfel mai înainte. Apoi m-am întors şi m-am îndreptat spre birou. Atunci a sunat telefonul.

Am ridicat receptorul şi-am răspuns. Era Christy French.

— Marlowe? Am vrea să vii până la noi.

— Chiar acum?

— Dacă se poate şi mai curând – spuse el şi închise receptorul.

Am scos de sub sugativa de pe birou fotografia lipită şi m-am dus şi-am încuiat-o în casa de bani, la un loc cu celelalte. Mi-am pus pălăria şi-am închis fereastra. N-

aveam ce aştepta. M-am uitat la vârful verde al minutarului. Mai era mult până la ora cinci. Minutarul se plimba pe cadran la infinit, ca un comis-voiajor. Ceasul arăta patru şi zece. Aveam impresia c-ar fi trebuit să-mi fi telefonat până acum. Mi-am scos haina şi-am dat jos revolverul şi cureaua lui de piele ce-l ţinea atârnat la subsuoară, şi le-am încuiat în sertarul biroului. Poliţiştilor nu le place să ai armă asupra ta când eşti la ei acasă. Chiar dacă ai dreptul s-o porţi. Le place să vii umil, cumsecade, cu pălăria în mână, vorbind încet şi politicos, şi cu o figură fadă.

M-am uitat din nou la ceas. Am ascultat. În după-amiaza asta, clădirea părea liniştită. După o vreme o să se lase o tăcere deplină, iar atunci femeia de serviciu, cu cârpa ei gri-închis, o să vină târându-şi paşii pe coridor şi o să încerce clanţele, ca să vadă dacă uşile sunt încuiate.

Mi-am pus haina la loc, am încuiat uşa de legătură, am întrerupt semnalul electric şi am ieşit pe coridor. Atunci a sunat telefonul. Aproape c-am scos uşa din ţâţâni, întorcându-mă. Era, evident, vocea ei, pe un ton pe care nu-l mai auzisem până atunci. Un ton rece şi echilibrat, nu plat, sau gol, mort sau măcar copilăresc. Exact vocea unei fete pe care n-o cunoşteam, şi totuşi, o voce cunoscută. Mi-am dat seama ce-i cu glasul ei mai înainte să fi articulat trei cuvinte.

— Ţi-am telefonat fiindcă mi-ai cerut – zise ea. Dar nu-i nevoie să-mi spui nimic. Am fost şi eu acolo.

Apucasem telefonul cu amândouă mâinile.

— Te-ai dus deci acolo. Bine. Am auzit. Ei şi?

— Am închiriat o maşină. Am parcat-o vizavi pe stradă. Erau atât de multe maşini, încât nu m-ai fi observat niciodată. E un salon de pompe funebre acolo. Nu te-am urmărit. Am încercat să mă ţin după dumneata când ai ieşit, dar nu prea cunosc străzile din cartierul acela. Ţi-am pierdut urma. Aşa că m-am întors.

— De ce te-ai întors?

— Nu ştiu exact de ce. Mi s-a părut că arătai cam ciudat când ai ieşit din casă. Sau poate n-a fost decât o

impresie de-a mea. Fiind vorba de fratele meu, etc. Aşa că m-am întors şi-am sunat la uşă. N-a răspuns nimeni. Şi asta mi s-a părut ciudat. Poate că sunt prea sensibilă, sau mai ştiu eu. Deodată, am avut sentimentul că trebuie să intru în acea casă. Nu ştiam cum, dar trebuia s-o fac.

— Şi mie mi s-a întâmplat la fel – am spus cu o voce de parcă cineva mi-ar fi folosit limba drept şmirghel.

— Am telefonat la poliţie şi le-am spus c-am auzit împuşcături – zise ea. Au sosit, şi unul dintre ei a intrat în casă printr-o fereastră. Apoi i-a deschis uşa celuilalt. După o vreme mi-au dat şi mie drumul înăuntru. Nu mai voiau să mă lase să plec. A trebuit să le spun tot ce ştiu, cine era Orrin, şi că minţisem în privinţa împuşcăturilor, dar că mă temeam că i s-a întâmplat ceva. Şi a mai trebuit să le spun şi despre dumneata.

— Foarte bine – i-am răspuns. Le-aş fi spus chiar eu de îndată ce mi se ivea prilejul să te anunţ mai ales pe dumneata.

— E cam neplăcut pentru dumneata, nu-i aşa?

— Da.

— Au să te aresteze, sau ce se-ntâmplă?

— Ar fi în stare.

— L-ai lăsat acolo întins pe jos. Mort. Bănuiesc că n-ai avut încotro.

— Aveam motivele mele. N-au să ţi se pară prea grozave,

dar le-aveam. Pentru el nu mai conta.

— Sunt convinsă că aveai motivele dumitale – spuse ea. Eşti foarte şmecher. Găseşti întotdeauna câte o explicaţie. Ei bine, cred că va trebui să le dai o explicaţie şi celor de la poliţie.

— Nu-i absolut necesar.

— Ba da, fii sigur! şi vocea îi fu străbătută de o notă de satisfacţie inexplicabilă. Te-asigur. Au să te silească.

— Să nu ne certăm din cauza asta – i-am spus. În meseria mea faci ce poţi ca să aperi pe client. Uneori mergi prea departe. Asta am făcut. M-am pus în situaţia

să mă poată brutaliza. Dar nu numai din pricina dumnitale.

— L-ai lăsat întins pe jos, mort – vorbi ea. Nu-mi pasă ce-au să-ţi facă. Cred c-aş fi încântată să ştiu c-au să te vâre la închisoare. Pun pariu c-ai să te porţi foarte curajos.

— Evident. Totdeauna c-un zâmbet vesel pe buze. Ai văzut ce ţinea în mână?

— N-avea nimic în mână.

— Ei bine, atunci ce se afla lângă mâna lui.

— Nu era nimic. Absolut nimic. La ce te referi?

— E grozav – i-am spus. Mă bucur. Atunci, la revedere. Mă duc la poliţie acum. Vor să vorbească cu mine, îţi doresc noroc, dacă nu te mai văd.

— Mai bine ţi-ai ţine norocul pentru dumneata. S-ar putea să ai nevoie de el. Iar mie nu-mi trebuie.

— Am făcut tot ce-am putut pentru dumneata. Poate că dacă la început mi-ai fi dat ceva mai multe informaţii…

Atârnă receptorul în timp ce vorbeam.

L-am pus şi eu în furcă cu grijă, de parc-ar fi fost un prunc. Mi-am scos batista şi mi-am şters palmele. M-am dus la chiuvetă şi m-am spălat pe mâini şi pe faţă. M-am stropit cu apă rece pe ochi, m-am frecat cu un prosop şi m-am uitat în oglindă.

— Într-adevăr, ai căzut cu maşina de pe o stâncă – i-am spus feţei.

24

În mijlocul camerei se afla o masă lungă de stejar gălbui. Marginile îi erau scobite la întâmplare de la arsurile de ţigări. În spatele ei se găsea o fereastră cu geamuri mate, dublată de o plasă de sârmă. Tot în spatele biroului stătea pe un scaun, detectivul-locotenent Fred Beifus, având în faţă nişte hârtii vraişte. La capătul mesei, aplecat pe picioarele din spate ale unui fotoliu, şedea un tip masiv şi solid, a cărui figură aducea vag cu fotografia din ziar, nu prea clară. Avea o bărbie ca o bancă dintr-un parc. Între dinţi ţinea capătul neascuţit al unui creion de dulgher. Părea că-i treaz şi respiră, altfel era nemişcat.

În partea cealaltă a camerei – două birouri cu capac rabatabil şi o altă fereastră. Unul dintre birourile cu capac rabatabil se sprijinea de perete, cu dosul la geam. La o măsuţă de lângă birou, o femeie cu păr portocaliu bătea la maşină un raport. La celălalt birou, aşezat cu un colţ spre fereastră, şedea Christy French lăsat pe spate pe un scaun rotativ, şi cu picioarele pe colţul biroului. Se uita pe fereastra deschisă care-i oferea o perspectivă magnifică asupra terenului de parcat maşini al poliţiei şi a dosului unui afişier

— Stai jos acolo – zise Beifus şi-mi făcu semn cu mâna.

M-am aşezat în faţa lui pe un scaun de stejar necapitonat şi fără braţe. Era departe de-a fi nou, şi nici nou nu fusese grozav.

— Dânsul e locotenentul Moses Maglashan din poliţia de la Bay City – zise Beifus. Te detestă la fel de mult ca şi noi.

Locotenentul Moses Maglashan îşi scoase din gură creionul de dulgher şi se uită la urmele lăsate de dinţi pe corpul gros şi octogonal al creionului. Apoi se uită la

mine. Mă studie încet, observându-mă şi catalogându-mă. Nu spuse nimic. Îşi puse la loc creionul în gură.

— Chiar de-aş fi pervers, pentru mine eşti tot atât de atrăgător ca o broască ţestoasă. Se întoarse spre femeia care bătea la maşină în colţ: Millie!

Dactilografa schimbă maşina de scris cu un carnet de stenografie.

— Îl cheamă Philip Marlowe – zise Beifus. Cu un e la urmă, dacă ţii să fii exactă. Ce număr are permisul?

Mă privi. I-am spus. Vampa portocalie scria fără să-şi ridice privirea. Dac-aş spune c-avea o mutră în faţa căreia s-ar fi oprit şi un ceas, ar însemna s-o insult. Figura ei ar fi oprit din cursă şi un cal scăpat liber.

— Acum, dacă te simţi în dispoziţia necesară – îmi zise Beifus – o iei de la bun început şi ne spui tot ce nu ne-ai comunicat ieri. Nu încerca să mai triezi faptele. Lasă-le să curgă firesc. Avem destule date ca să te verificăm în timp ce vorbeşti.

— Doreşti să fac o declaraţie?

— O declaraţie completă – zise el. E nostim, nu?

— Această declaraţie e dată voluntar şi fără a fi silit de nimeni?

— Mda. Toate declaraţiile sunt date aşa.

Beifus rânji.

Maglashan îşi pironi o clipă privirea asupra mea. Vampa portocalie îşi reluă bătutul la maşină. Deocamdată n-avea ce face. Treizeci de ani de dactilografiere îi perfecţionaseră folosirea timpului.

Maglashan scoase din buzunar o mănuşă din piele de porc, grea şi foarte uzată, o trase pe mână dreaptă şi îşi încordă degetele.

— Ce faci cu mănuşa asta? îl întrebă Beifus.

— Uneori îmi mănânc unghiile – răspunse Maglashan. Ciudat. Le mănânc doar pe cele de la mâna dreaptă, îşi ridică încet privirea şi mă fixă. Unii tipi sunt mai dispuşi decât alţii să colaboreze voluntar – zise el nepăsător. Mi s-a spus că asta ţine de rinichi. Am cunoscut tipi care nu prea colaborau voluntar şi care ajunseseră să se ducă la

closet din sfert în sfert de oră săptămâni întregi după ce îşi oferiseră voluntar serviciile. Se pare că nu puteau să mai reţină urina.

— Asta-i bună! spuse Beifus mirat.

— Există pe urmă tipii care nu vorbesc decât în şoapte răguşite – urma Maglashan. Ca boxerii ameţiţi de lovituri, care au blocat prea multe atacuri ale adversarului cu gâtul.

Maglashan se uită la mine. Se părea că-mi venise rândul să vorbesc.

— Există apoi cei care nu se mai duc deloc la closet – am spus. Fiindcă au încercat să colaboreze prea mult. Au stat pe-un scaun ca ăsta treizeci de ore în şir. Pe urmă, au căzut şi şi-au rupt splina sau le-a plesnit vezica urinară. Au colaborat exagerat. Şi după şedinţa de dimineaţă de tot a curţii, când puşcăria-i pustie, îi găseşti morţi într-un colţ întunecos. Poate c-ar fi trebuit să-i vadă un doctor, dar n-ai cum să prevezi totul, nu-i aşa, locotenente?

— La noi, în Bay City, prevedem cu destulă exactitate – zise el – dar când avem ce prevedea.

La colţul maxilarelor i se vedeau muşchii încordaţi, în fundul ochilor îi lucea o văpaie roşcată şi ameninţătoare.

— Cu tine aş face o treabă splendidă – spuse el cu privirea aţintită asupra mea. Absolut splendidă.

— Sunt convine, locotenente. Am petrecut întotdeauna grozav la Bay City… Cât timp nu mi-am pierdut cunoştinţa.

— Am să te fac eu să nu-ţi pierzi cunoştinţa multă vreme, puişor. O datorie de onoare. Am să mă îngrijesc personal.

Christy French întoarse încet capul şi căscă.

— De ce sunteţi atât de brutali, voi, poliţaii din Bay City? Vă puneţi capul la saramură? Sau ce faceţi?

Beifus îşi scoase vârful limbii şi şi-l plimbă pe buze.

— Am fost întotdeauna brutali – zise Maglashan fără să-l privească. Ne place să fim brutali. Indivizi de teapa ăstuia de-aici ne ţin în formă. Se întoarse spre mine. Deci

tu eşti scumpetea care-a telefonat despre Clausen? Văd că ai multă îndemânare la telefoanele publice, nu, scumpeteo?

Nu i-am răspuns.

— Cu tine vorbesc, scumpeteo – zise Maglashan. Te-am întrebat ceva. Când pun o întrebare, mi se răspunde. Ai priceput, scumpeteo?

— Dac-ai să continui să vorbeşti astfel, ai să-ţi dai singur răspunsurile – îi spuse Christy French. Şi poate că n-o să-ţi placă răspunsurile, şi-atunci, fiind dat dracului de brutal, ai să te dobori singur cu mănuşa aia. Doar ca să dovedeşti cât eşti de brutal.

Maglashan se încorda. Pe obraji îi apărură pete roşii de mărimea unei monezi de cincizeci de cenţi.

— Am venit aici ca să cooperăm – îi spuse el încet lui French. Ironiile le suport acasă. De la nevastă-mea. Aici nu accept ca şmecherii să-şi bată joc de mine.

— O să te ajutăm – zise French. Renunţă însă la dialogurile astea gen filmele anilor '30. Se suci cu scaun cu tot şi mă privi. Hai să luăm o foaie curată de hârtie şi să pornim ca de la început. Cunosc punctele tale de vedere. Nu-mi dau cu părerea asupra lor. Problema e: vrei să vorbeşti sau te arestez ca martor?

— Pune întrebările – i-am răspuns. Dacă răspunsurile mele nu-ţi plac, n-ai decât să mă bagi la zdup. Dar dacă mă bagi la zdup, va trebui să dau un telefon.

— Perfect – zise French. Dacă te bag la zdup. N-avem însă nevoie. Te putem ţine zile întregi pentru reconstituire.

— Şi n-ai să mănânci decât conserve de carne tocată de vită – adăugă Beifus vesel.

— În fond, n-ar fi tocmai legal – spuse French – dar o facem tot timpul. Aşa cum şi tu faci unele lucruri pe care poate că n-ar trebui să le faci. Crezi că în afacerea asta prezenţa ta e legală?

— Nu.

Maglashan scoase un răcnet din adâncul gâtului.

M-am uitat la vampa portocalie, care îşi reluase carnetul de notiţe tăcută şi nepăsătoare.

— Trebuie să-ţi aperi un client – zise French.

— Poate.

— Cu alte cuvinte, ai avut un client. Femeia a trăncănit pe seama ta.

Nu i-am răspuns.

— Se numeşte Orfamay Quest – zise French atent la mine.

— Puneţi întrebările – i-am spus.

— Ce s-a întâmplat pe Idaho Street?

— M-am dus acolo să-l caut pe fratele ei. Ea mi-a spus că se mutase, şi că venise aici ca să-l vadă. Era foarte îngrijorată. Clausen, administratorul, era prea beat ca să te înţelegi cu el. M-am uitat în registru şi-am văzut că în camera lui Quest se mutase altcineva. Am vorbit cu această persoană. N-am aflat nimic care să-mi fie de ajutor.

French întinse mâna, luă de pe birou un creion şi se bătu cu el pe dinţi.

— L-ai mai văzut pe omul acela?

— Da. I-am spus cine sunt. Când am coborât din nou, jos, Clausen era mort. Iar cineva rupsese o pagină din registru. Pagina cu numele lui Quest. Atunci am telefonat la poliţie.

— Dar n-ai rămas acolo?

— Nu deţineam nici un fel de informaţie în privinţa morţii lui Clausen.

— N-ai rămas totuşi – repetă French.

Maglashan îşi hârâi oribil gâtul şi azvârli în fundul camerei creionul de dulgher. L-am văzut cum se loveşte de perete şi cade.

— Exact – am răspuns.

— La Bay City – zise Maglashan – te-am putea omorî pentru asta.

— La Bay City m-aţi putea omorî şi pentru că port o cravată albastră – i-am răspuns.

Începu să se ridice de pe scaun. Beifus îi aruncă o privire piezişă şi-i zise:

— Lasă-l pe Christy să conducă ancheta. Există întotdeauna o a doua reprezentaţie.

— Am putea să te distrugem pentru ce-ai făcut – îmi spuse French pe un ton nepăsător.

— Consideraţi-mă distrus – i-am răspuns. De fapt, nici nu mi-a plăcut prea mult meseria asta.

— Pe urmă, te-ai întors la tine la birou. Şi ce-ai făcut?

— Am raportat clientului. Apoi mi-a telefonat un tip şi mi-a cerut să vin la hotel Van Nuys. Era acelaşi individ cu care discutasem pe Idaho Street, dar acum avea un alt nume.

— Ai fi putut să ne anunţi, nu?

— Dacă v-aş fi anunţat, însemna să vă comunic totul. Asta ar fi încălcat condiţiile puse de client.

French dădu din cap şi lovi cu creionul în masă. Spuse încet:

— O crimă înlătură asemenea înţelegeri. Două crime le înlătură de două ori. Iar două crime săvârşite cu aceleaşi metode le înlătură de trei ori. Nu te văd bine, Marlowe. Nu te văd bine deloc.

— Nici măcar clientul nu mă vede bine, după cele petrecute azi – am spus.

— Ce s-a petrecut azi?

— Mi-a spus că fratele ei i-a telefonat din casa acestui doctor Lagardie. Fratele ei se afla în primejdie. Trebuia să mă duc acolo în mare viteză şi să văd ce-i cu el. M-am dus în mare viteză. Doctorul Lagardie şi sora de serviciu închiseseră biroul. Păreau speriaţi. Poliţia fusese acolo.

M-am uitat la Maglashan.

— Încă unul din telefoanele lui – chicoti Maglashan.

— N-am fost eu de data asta.

— Perfect, continuă – zise French după o pauză.

— Lagardie a negat c-ar şti ceva despre Orrin Quest. A trimis acasă infirmiera. Apoi mi-a dat o ţigară cu droguri în ea şi o vreme n-am mai ştiut pe ce lume sunt. Când mi-am revenit mă găseam singur în casă. Apoi n-am mai

fost singur. Orrin Quest, sau ce mai rămăsese din el, zgâria la uşă. Când am deschis uşa a căzut şi-a murit. Cu ultimele resturi de energie a încercat să mă omoare cu o daltă de spart gheaţă. Am dat din umeri. Nu mai simţeam între ei decât o uşoară înţepeneală şi durere.

French îl fixă pe Maglashan. Maglashan clătină din cap, dar French continuă să-l privească. Beifus începu să fluiere în surdină. O vreme n-am înţeles ce fluiera. Pe urmă am priceput. Era: *A murit bătrânul Moise*. French întoarse capul şi spuse încet:

— Lângă cadavru n-a fost găsită nici o daltă.

— Am lăsat-o acolo unde-a căzut – i-am răspuns.

— Mi se pare c-ar trebui să-mi pun din nou mănuşa – zise Maglashan. O întinse între degete. Cineva minte de stinge aici, şi ăla nu sunt eu.

— Lasă – zise French – lasă. Să nu facem teatru. Presupunând că băiatul ţinea în mână o daltă, asta nu înseamnă că s-a născut cu ea în mână.

— Era o daltă bine ascuţită. Scurtă, opt centimetri de la mâner până la vârf. Magazinele nu vând de-astea.

— De ce voia să te înjunghie? întrebă Beifus rânjind batjocoritor. Eraţi prieteni. Te-ai dus acolo trimis de sora lui ca să-l aperi.

— Nu reprezentam decât un obiect între el şi lumină – am răspund. Ceva în mişcare, ceva care putea fi un om, iar acela putea fi omul care l-a rănit. Murea pe picioare. Nu-l mai întâlnisem. Nu ştiu dacă el m-a văzut vreodată.

— Ar fi putut deveni o splendidă prietenie, zise Beifus cu un suspin. Exceptând, fireşte, dalta.

— Iar faptul c-o ţinea în mână şi-a încercat să mă înjunghie cu ea poate, de asemenea, însemna ceva.

— Ce, de pildă?

— Că un om în halul lui acţionează din instinct. Nu inventează metode noi. A încercat să mă înjunghie între umeri, dar n-a fost decât o simplă înţepătură, ultimul efort epuizat al unui muribund. Poate că dacă ar fi fost în toate puterile, ar fi înjunghiat în alt loc, şi mult mai adânc.

— Cât ne mai pierdem vremea cu maimuţoiul ăsta? întrebă Maglashan. Vorbiţi cu el de parcă-ar fi un tip rezonabil. Ia lăsaţi-mă pe mine să discut cu el aşa cum îmi place mie!

— Căpitanului nu-i plac violenţele – zise French impasibil.

— Dă-l dracului pe căpitan.

— Căpitanului nu-i place să fie dat dracului de poliţaii de mâna a doua – zise French.

Maglashan îşi încleştă dinţii şi marginea bărbiei i se înălbi. Ochii i se strânseră şi aruncau văpăi. Răsuflă adânc pe nas.

— Vă mulţumesc pentru colaborare – spuse el şi se ridică. Am plecat. Ocoli masa şi se opri lângă mine. Întinse mâna stângă şi-mi înălţă bărbia. Ne mai întâlnim noi, scumpeteo, la mine în oraş.

Mă şfichiui peste faţă cu partea de sus a mănuşilor. Nasturii lor mă loviră dureros. Am ridicat mâna şi m-am frecat pe buza inferioară.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Maglashan, stai jos şi lasă-l să spună ce ştie. Ia-ţi labele de pe el.

Maglashan îi întoarse privirea şi-i spuse:

— Crezi că mă poţi împiedica?

French se mulţumi să dea din umeri. O clipa mai târziu, Maglashan îşi trecu mâna lui mare peste gura şi-o luă agale spre scaunul lui. French spuse:

— Hai să auzim ce părere ai despre toată istoria asta, Marlowe.

— Printre altele, Clausen se ocupa probabil şi cu traficul de stupefiante – am spus. Am simţit mirosul de marijuana în cameră. O stârpitură ce făcea pe nebunul număra bani în bucătărie atunci când am intrat. Avea la el o armă şi un şiş foarte ascuţit, cu care a încercat să se descotorosească de mine. I le-am luat, iar el a plecat. Era probabil agentul de legătură, fiindcă Clausen era mereu beat turtă, aşa că nu mai avea nimeni încredere în el. Traficanţii de stupefiante n-au nevoie de asemenea indivizi. Agentul de legătură a crezut să sunt poliţai.

Patronii nu voiau să fie arestat Clausen. De la unul ca el s-ar fi putut scoate orice informaţie. În momentul când au mirosit c-a venit un detectiv în casă, Clausen era ca şi mort.

French îl privi pe Maglashan.

— Ţi se pare logic?

— S-ar putea – bombăni el.

— Presupunând că-i aşa – zise French – ce legătură au astea cu Orrin Quest?

— Ţigările cu marijuana pot fi furate de oricine – am răspuns. Dacă eşti amărât, şi singur, şi trist, şi şomer, ele ar putea fi foarte atrăgătoare. Dar când le fumezi, emoţiile se accentuează sau deviază. Marijuana acţionează diferit asupra diferiţilor oameni. Pe unii îi face să devină brutali, iar pe alţii nepăsători. Să presupunem că Quest a încercat să şantajeze pe cineva şi-a ameninţat că se duce la poliţie. E foarte posibil ca toate trei crimele să fie în legătură cu banda traficanţilor de stupefiante.

— Asta nu explică de ce avea Quest o daltă bine ascuţită – zise Beifus.

— După părerea locotenentului de faţă, nici nu avea vreuna – am răspuns. Trebuie că mi-am imaginat. Oricum, putea foarte uşor s-o ia de undeva. Sunt obiecte curente acasă la doctorul Lagardie. Aţi aflat ceva pe seama lui?

— Deocamdată nu – zise el clătinând din cap.

— Cum nu m-a omorât pe mine, probabil că n-a omorât nici pe altcineva – am spus. Quest i-a declarat sorei lui – judecând după afirmaţiile ei – că lucra pentru doctorul Lagardie, dar că-l urmăreau nişte gangsteri.

— Acest Lagardie – zise French găurind sugativa cu vârful stiloului – ce impresie îţi face?

— A practicat pe vremuri medicina în Cleveland. În centrul oraşului şi în stil mare. Trebuie să fi avut motivele lui să se ascundă la Bay City.

— La Cleveland ai zis? zise French tărăgănat şi se uită la un colţ din tavan.

Beifus se uită în hârtiile lui. Maglashan spuse:

— Se ocupa pesemne cu avorturi. Îl ţin sub ochii mei de multă vreme.

— Sub care din ochi? întrebă Beifus cu blândeţe.

Maglashan se înroşi de furie.

— Pesemne că sub acela cu care n-ai supravegheat Idaho Street.

Maglashan se sculă cu un gest brusc.

— Voi, băieţi, vă închipuiţi că sunteţi daţi dracului de deştepţi, când de fapt, sunteţi nişte poliţai oarecare. Uneori trebuie să fim foarte înfipţi. Dar să lăsăm astea. Istoria cu ţigările de marijuana îmi place. Mi-ar putea scurta ancheta considerabil. M-apuc imediat de cercetări.

Păşi apăsat până la uşă şi ieşi. French se uită în urma lui. Beifus de asemenea. Când uşa se închise, se priviră unul pe celălalt.

— Pun pariu că aranjează un raid la noapte – zise Beifus.

French îi dădu dreptate.

— Într-o locuinţă de deasupra unei spălătorii. Au să se ducă pe plajă şi-au să culeagă trei sau patru vagabonzi, au să-i vâre în casă, apoi au să-i expună fotoreporterilor când îşi vor termina raidul.

— Vorbeşti prea mult, Fred – zise French.

Beifus rânji şi tăcu. French mi se adresă:

— Dac-ar fi să ghiceşti, ce-ai crede c-au căutat în camera de la hotelul Van Nuys?

— O recipisă de la o valiză plină cu stupefiante.

— Nu-i rău – zise French. Şi unde crezi că se afla?

— M-am gândit şi eu la asta. Când am vorbit cu Hicks la Bay City n-avea perucă. La tine acasă nu porţi perucă. O purta însă când l-am găsit pe patul de la hotelul Van Nuys. Poate că nu şi-a pus-o singur.

— Crezi? zise French.

— N-ar fi un loc rău de ascuns o recipisă.

— Ai putea s-o prinzi cu o fâşie de bandă de lipit. O idee excelentă.

Se aşternu tăcerea. Vampa portocalie îşi reluă bătutul la maşină. M-am uitat la unghiile mele. Nu erau atât de curate cum ar fi trebuit. După o vreme. French continuă încet:

— Să nu-ţi închipui nici măcar o secundă c-ai scăpat, Marlowe. Ce crezi, de ce ţi-a pomenit doctorul Lagardie de Cleveland?

— Mi-am bătut capul să fac cercetări asupra lui. Un doctor nu-şi poate schimba numele dacă vrea să-şi continue practica. Dalta m-a făcut să mă gândesc la Weepy Moyer. Weepy Moyer a operat la Cleveland. Sunny Moe Stein a operat şi el tot la Cleveland. E adevărat că metoda cu dalta era diferită, dar în fond aceeaşi. Chiar voi aţi spus că gangsterii au mai învăţat câte ceva. Iar bandele astea au întotdeauna pe undeva câte un medic.

— O ipoteză cam împrăştiată – spuse French. Nu există o legătură serioasă.

— Pot s-o mai adun.

— Eşti în stare?

— Am să-ncerc.

— Micuţa Quest nu prezintă nici o problemă, spuse French suspinând. Am vorbit la telefon cu mama ei, în Kansas. A venit într-adevăr aici ca să-şi caute fratele. Şi a recurs într-adevăr la serviciile tale. Are o părere bună despre tine. Până la un punct. Şi ea bănuia că fratele ei fusese amestecat într-o combinaţie urâtă. Câţi bani câştigi din treaba asta?

— Nu prea mulţi – am răspuns. I-am dat înapoi avansul. N-avea prea mulţi bani.

— În felul ăsta nu trebuie să plăteşti impozit la ei – zise Beifus.

— Hai să lăsăm asta – spuse French. Măsura următoare ţine de procuror. Şi după cum îl cunosc pe Endicott, o să-i trebuiască de marţi încolo o săptămână ca să se decidă ce să facă.

Arătă cu mâna spre uşă. M-am sculat în picioare.

— O să fie în regulă dacă nu plec din oraş? am întrebat.

Nici nu s-au sinchisit să-mi răspundă. Am rămas pe loc şi i-am privit. Înţepătura dintre omoplaţi, pricinuită de daltă, îmi provoca o durere destul de acută, iar locul din jur înţepenise. O parte a feţei şi a gurii mă ustura – acolo unde mă lovise Maglashan cu mănuşa lui uzată, din piele de porc. Mă simţeam ca în fundul mării. Era beznă şi tulbure şi-avem în gură un gust de sare.

Cei doi stăteau şi se uitau la mine. Vampa, portocalie răpăia la maşina ei de scris. Discuţiile poliţiştilor o amuzau ca picioarele dansatoarelor pe un director de cabaret. Cei doi poliţişti aveau feţele calme şi bătute de vânt, ca ale oamenilor sănătoşi, în bună condiţie fizică. Aveau ochi obişnuiţi de poliţai, ceţoşi şi cenuşii, ca apa gata să îngheţe. Aveau guri hotărâte, nişte cute mici şi dure în colţul ochilor, aveau o privire dură şi impenetrabilă, dar nu chiar crudă, deşi la o mie de kilometri departe de-a fi binevoitoare. Aveau haine anoste, cumpărate de gata, purtate fără nici un Dumnezeu, aproape cu dispreţ. Aveau aerul unor oameni săraci, şi totuşi mândri de puterea lor, căutând mereu să te facă s-o simţi, s-o vâre în tine, s-o răsucească şi să te privească rânjind cum te strâmbi, nemiloşi, dar fără a fi răutăcioşi, cruzi, şi totuşi nu întotdeauna lipsiţi de omenie. La ce te puteai aştepta de la ei? Pentru ei, civilizaţia nu înseamnă nimic. N-au de-a face decât cu rataţi, cu căzături, cu drogaţi, cu indivizi vicioşi şi dezgustători.

— Ce mai aştepţi? se răsti Beifus la mine. Ce, vrei să-ţi dăm un pupic dulce pe frunte? Să nu te mai prindem, m-ai înţeles? O să-ţi pară rău. Vocea îi coborî la un murmur monoton. Se încruntă şi luă un creion de pe masă. Cu o mişcare bruscă a degetelor îl rupse în două şi ţinu cele două bucăţi în palmă. Uite câtă încredere avem în tine – zise el aspru, încetând să mai zâmbească. Cară-te şi lămureşte lucrurile. De ce dracu crezi că-ţi dăm drumul? Maglashan ţi-a oferit o ocazie suplimentară. N-o pierde.

Am ridicat mâna şi m-am frecat la buze. Aveam senzaţia că am prea mulţi dinţi în gură.

Beifus îşi lăsă privirea pe masă, ridică o hârtie şi începu s-o citească. Christy French se învârti pe scaunul lui, îşi aşeză picioarele pe birou şi se uită prin fereastra deschisă spre locul de parcare al maşinilor. Vampa portocalie nu mai bătea la maşină. În cameră se aşternuse brusc o tăcere cleioasă, ca o prăjitură stătută.

Am ieşit spintecând tăcerea, de parcă mi-aş fi croit drum prin apă.

25

Biroul era din nou pustiu. Nici o brunetă cu picioare grozave, nici o fetiţă cu ochelari oblici, nici un tip elegant şi cu ochi de gangster.

M-am aşezat la birou şi-am urmărit cum descreşte lumina zilei. Zgomotele, celor ce se întorceau acasă se stinseseră. Afară, reclamele de neon începeau să-şi arunce privirile furioase peste bulevard. Trebuia să fac ceva, dar nu ştiam ce. Orice aş fi făcut era de prisos. Am strâns ce se afla pe birou şi am ascultat zgomotul unei găleţi târâte pe coridor. Mi-am pus hârtiile într-un sertar, am îndreptat suportul de creioane, am scos o cârpă de praf şi-am şters paharul apoi telefonul. În lumina crepusculară, aparatul era întunecat şi subţire. În noaptea asta n-avea să sune. Nimeni n-avea să mă mai cheme. Nu acum, la ora asta. Dar poate niciodată.

Am pus bine cârpa, strânsă cu praful în ea, m-am lăsat pe spate şi-am rămas aşa, fără să fumez, fără măcar să mă gândesc. Eram un om oarecare. N-aveam chip, nu însemnam nimic, n-avem nici o personalitate, de-abia aveam un nume. Nici măcar nu-mi venea să beau ceva. Eram ca foaia de ieri din calendar, ruptă şi aruncată mototolită în fundul coşului de hârtii.

Aşa c-am tras telefonul spre mine şi-am sunat-o pe Mavis Weld. Telefonul a continuat să sune. De nouă ori. Asta înseamnă mult de tot, Marlowe! Bănuiesc că nu-i nimeni acasă. Nu e nimeni acasă pentru tine. Am atârnat receptorul. Pe cine ai vrea să chemi acum? Ai undeva un prieten, căruia i-ar face plăcere să-ţi audă vocea? Nu. N-ai pe nimeni.

Fă, Doamne, ca telefonul să sune! Fă ca cineva să mă cheme şi să mă vâre din nou în mijlocul oamenilor. Fie el şi-un poliţai. Fie el şi Maglashan. Nu-i nevoie să ţină la mine. Nu vreau decât să scap de pe această planetă îngheţată. Telefonul sună.

— Amigo – spuse vocea. S-au ivit încurcături. Încurcături urâte. Vreau să te văd. Ţine la tine. Te consideră un om cinstit.

— Unde? am întrebat-o.

De fapt, nu era o întrebare, ci doar un sunet pe care l-am scos. Am tras din pipa rece şi mi-am sprijinit capul pe mână, privind melancolic telefonul. Oricum, era o voce cu care puteam să vorbesc.

— Vii?

— În seara asta aş sta şi cu un papagal bolnav. Unde să vin?

— Am să trec eu să te iau. Într-un sfert de oră sunt în faţa blocului dumitale. Nu-i uşor de ajuns acolo unde mergem noi.

— Şi la întoarcere – am întrebat-o eu – sau nu ne pasă?

Dar ea întrerupse legătura.

*

Jos în stradă la tejgheaua *drugstore*-ului, am apucat să beau două ceşti de cafea şi să înghit un sandviş cu brânză topită, cu două felii de imitaţie de şuncă îngropate în brânză, ca nişte peşti morţi în noroiul de pe fundul unui heleşteu golit de apă.

Eram nebun. Îmi plăcea.

26

Era un Mercury negru decapotabil, cu capota de culoare deschisă. Capota era trasă. Când m-am aplecat şi-am vârât capul pe uşă, Dolores Gonzales alunecă spre mine pe bancheta de piele.

— Conduci dumneata, amigo, te rog. Sincer îţi spun, mie, uneia, nu mi-a plăcut niciodată să conduc.

Lumina de la *drugstore* se reflectă pe faţa ei. Se schimbase din nou; şi de data asta era toată în negru, afară de bluza de un roşu violet. Purta pantaloni şi o haină largă, ca una de sport bărbătească. M-am lăsat pe uşa maşinii.

— De ce nu mi-a telefonat ea?

— N-a putut. N-avea numărul dumitale de telefon şi nu dispunea decât de puţin timp.

— De ce?

— Se pare că tocmai ieşise cineva din cameră pentru o clipă.

— De unde ţi-a telefonat?

— Nu ştiu numele străzii. Dar pot să găsesc casa. D-asta am venit. Suie, te rog, în maşină şi să ne grăbim.

— Poate – am spus. Poate că totuşi n-am să mă sui în maşină. Bătrâneţea şi artrita m-au făcut să fiu prudent.

— Te ţii întotdeauna de glume. Eşti un tip foarte ciudat.

— Mă ţin întotdeauna de glume când e posibil, şi nu-s decât un tip foarte obişnuit, cu un singur cap, care în unele ocazii a fost pus la grea încercare. Acele ocazii începeau de obicei cam aşa.

— Vrei să faci dragoste cu mine în noaptea asta? mă întrebă ea încet.

— Asta se poate discuta. Probabil însă că nu.

— N-o să-ţi pierzi vremea. Eu nu-s una din blondele acelea sintetice, cu piele aspră, de poţi aprinde chibrite pe ea. Ca fostele spălătorese, cu labe osoase, cu genunchii ascuţiţi şi cu sâni neatrăgători.

— Hai măcar pentru o jumătate de oră să nu mai discutăm despre sex. E un lucru formidabil, ca şi îngheţata de ciocolată. Dar după o vreme îţi vine aproape să te spânzuri. Cred că n-aş face rău dacă m-aş spânzura.

Am ocolit maşina, m-am strecurat la volan şi-am pornit motorul.

— Mergem spre vest, prin Beverly Hills, şi-apoi mai departe.

Am accelerat şi-am dat colţul ca s-ajungem în josul bulevardului Sunset. Dolores scoase una din lungile ei ţigări cafenii.

— Ai luat cu dumneata un revolver? mă întreba ea.

— Nu. De ce-i nevoie de-un revolver?

Am apăsat sub braţul stâng Luger-ul prins în curele.

— Poate că-i mai bine.

Îşi fixă ţigara în micul cleşte de aur şi-o aprinse cu o brichetă de aur. Flacăra care izbucni în faţa ei păru înghiţită de adâncurile fără fund ale ochilor ei negri.

Am luat-o spre apus pe bulevardul Sunset şi m-am strecurat printre trei rânduri de maşini, conduse nebuneşte de şoferii lor, de parc-ar fi luat parte la o cursă, mărind mereu viteza, fără o destinaţie sau un scop anume.

— În ce fel de încurcătură a intrat domnişoara Weld?

— Habar n-am. Mi-a spus doar că-i într-o încurcătură, că e foarte speriată şi că are nevoie de dumneata.

— Ar trebui să inventezi o poveste mai verosimilă.

Nu mi-a răspuns. M-am oprit în faţa unui semafor şi m-am uitat la ea. Plângea încet în întuneric.

— Nu m-aş atinge de un fir de păr de-al lui Mavis Weld – spuse ea. Nu mă aştept să mă crezi.

— Pe de altă parte – am spus – poate că-i mai bine că n-ai inventat o poveste.

Începu să se tragă spre mine.

— Stai în partea dumitale – i-am spus. Trebuie să conduc hardughia asta.

— Nu vrei să-mi sprijin capul pe umărul dumitale?

— Nu în înghesuiala asta.

Am oprit la Fairfax când semaforul era pe verde, ca să-l las pe unul s-o cotească la stânga. În spate, claxoanele izbucniră violent. Când am pornit din nou, maşina care fusese chiar în spatele meu ţâşni şi ajunse în linie cu mine, iar un individ gras, într-un tricou galben, strigă:

— Ia-ţi mai bine un hamac!

Şi-a văzut de drum, luându-mi-o înainte atât de brusc, încât a trebuit să frânez.

— Pe vremuri îmi plăcea oraşul ăsta – am zis ca să spun ceva şi să nu mă gândesc prea mult. Acum mulţi, ani. De-a lungul bulevardului Wilshire se aflau pomi, Beverly Hills era un oraş de provincie. Dealurile de la Westwood erau goale, iar locurile de casă se ofereau pe şoseaua principală la unsprezece mii de dolari, dar nu era nici un amator. Hollywood-ul era o mână de case de lemn, o suburbie. Los Angeles – doar o localitate plină de soare şi cu climă uscată, cu locuinţe urâte şi fără nici un stil, dar primitor şi liniştit. Avea exact clima despre care fac acum o reclamă nebună. Oamenii obişnuiau să se culce pe verandă. Unele mici grupuri, ce se considerau intelectuali. Îl numeau Atena Americii. Nu era chiar o Atenă, dar nici o mahala
luminată de neon.

Am traversat La Cienga şi am cotit înspre Strip. Restaurantul „Dansatorii” arunca văpăi de lumină. Terasa era ticsită de lume. Locul de parcare semăna cu un fruct răscopt invadat de termite.

— Acum dăm peste tipi gen Steelgrave, proprietari de restaurante. Au apărut bani mulţi, afaceriştii lipsiţi de scrupule, cei ce câştigă la procente, cei ce cheltuiesc cu nemiluita, gangsterii veniţi de la New York, Chicago, Detroit şi… Cleveland. Au apărut restaurantele şi cluburile de noapte luxoase, conduse de ei, hotelurile şi

restaurantul „Dansatorii” aruncau văpăi de lumină. Terasa cărţi, escrocii şi femeile-gangster care le ocupă. Meseriile de lux, artiştii decoratori homosexuali, desenatoarele de modele de rochii, lesbiene, toată scursoarea unui oraş mare şi înrăit, cu tot atâta personalitate ca şi un pahar de carton. Afară din oraş, în suburbiile şic, tăticul scump citeşte pagina sportivă în faţa unei ferestre deschise, cu pantofii scoşi, având impresia că face parte din lumea bună fiindcă are un garaj în care încap trei maşini. Mămica stă la toaleta ei în stil *princesse*, încercând să acopere cu fard cutele de sub ochi, iar fiul, lipit de telefon, cheamă rând pe rând eleve de liceu ce vorbesc o engleză îngrozitoare şi au anti-concepţionale în pudrieră.

— E acelaşi lucru în toate oraşele mari, amigo.

— Adevăratele oraşe mari au altceva, au sub murdărie o structură individuală. Los Angeles are Hollywood-ul – şi-l urăşte. Ar trebui să se considere foarte fericit, căci fără Hollywood ar fi doar un oraş de provincie. Tot ce se poate comanda prin catalog, poţi obţine de mai bună calitate în altă parte.

— Eşti sceptic astă-seară, amigo.

— Am avut câteva neplăceri. Singurul motiv pentru care conduc această maşină cu dumneata alături e că am atâtea neplăceri, încât câteva în plus nu mai contează.

— Ai făcut ceva rău? întrebă ea şi se apropie de mine pe banchetă.

— Am adunat doar câteva cadavre. Depinde din ce punct de vedere priveşti. Poliţailor nu le place să se amestece amatorii, ca noi. Au serviciile lor.

— Ce-ai să păţeşti?

— Ar putea să mă dea afară din oraş, dar nici nu mi-ar păsa. Nu te-mpinge aşa de tare în mine. Am nevoie de braţul ăsta ca să schimb vitezele.

Se trase de lângă mine bombănind.

— Eşti un tip scârbos. Ia-o la dreapta pe Lost Canyon Road.

După o vreme am trecut de Universitate. Toate luminile oraşului se aprinseseră acum, întinzându-se ca un imens covor pe pantele ce coborau spre sud şi se pierdeau în depărtările aproape infinite. Deasupra capului bâzâia un avion ce cobora, semnalizând alternativ cu cele două lumini. La Lost Canyon am apucat-o la dreapta, pe lângă marile porţi ce duc la Bel Air. Drumul începu să se încolăcească şi să urce. Erau prea multe maşini. Farurile străluceau furioase pe şoseaua de beton alb, în spirală. Prin trecătoare sufla o briză uşoară. Se simţea un parfum de salvie sălbatică, iz aspru de eucalipt şi un uşor miros de praf. Pe versantul dealului luceau ferestre. Am trecut de o mare casă albă, cu două etaje, în stil Monterey care trebuie să fi costat şaptezeci de mii de dolari şi care avea pe faţadă o emblemă iluminată: „Cairn Terriers”.

— Prima la dreapta – zise Dolores.

Am luat colţul. Drumul devenea şi mai abrupt, şi mai strâmt. În dosul zidurilor şi al boschetelor dese se aflau case, deşi nu le vedeam. Apoi am ajuns la o bifurcaţie unde staţiona o maşină a poliţiei, cu far roşu, iar pe partea dreaptă – alte două maşini, aşezate în unghi drept. Cineva agită de sus în jos o lanternă. Am încetinit şi m-am oprit alături de maşina poliţiei. Înăuntru fumau doi poliţişti. Nici nu s-au clintit.

— Ce s-a întâmplat?

— Habar n-am, amigo.

Vocea i se transformase într-o şoaptă stinsă. S-ar fi putut să fie niţel speriată. Nu ştiu de ce.

Un bărbat înalt, acela care ţinuse lanterna, se apropie de maşină, mă lumină brusc, apoi o lăsă în jos.

— Astă-seară drumul acesta nu se poate folosi – zise el. Aveţi vreo destinaţie anume?

Am frânat şi-am luat lanterna pe care o scosese Dolores din despărţitura pentru mănuşi. Am aprins-o şi-am aţintit-o asupra bărbatului înalt. Era îmbrăcat în nişte pantaloni eleganţi, cu o cămaşă sport cu iniţiale pe buzunar şi cu un fular cu picăţele înnodat la gât. Avea

ochelari cu rame de baga şi un păr negru, cârlionţat şi lucios. O apariţie tipic hollywoodiană.

— Există vreo explicaţie, sau legea asta ai făcut-o dumneata? am zis.

— Legea e acolo, dacă vrei să vorbeşti cu ea – răspunse el arătându-mi maşinile ce staţionau. Vocea îi devenise dispreţuitoare. Noi nu suntem decât cetăţeni particulari. Locuim prin apropiere. Aici e un cartier rezidenţial. Vrem să-l păstrăm ca atare.

Un om cu o puşcă de vânătoare ieşi din umbră şi se imobiliză lângă cel înalt. Ţinea arma la subsuoara braţului stâng, cu ţeava în jos. N-avea însă aerul c-o ţinea doar pentru echilibru.

— Puteţi fi liniştiţi în ceea ce mă priveşte – am spus. N-avem nici o intenţie anume. Vrem doar s-ajungem într-un loc.

— În ce loc? întrebă omul înalt pe un ton rece.

— În ce loc? am zis, întorcându-mă spre Dolores.

— La o casă mare şi albă de pe vârful dealului – răspunse ea.

— Şi ce intenţionaţi să faceţi acolo? întrebă bărbatul înalt.

— Cel care locuieşte acolo mi-e prieten – zise ea înţepat.

Bărbatul înalt o lumină o clipă cu lanterna.

— Arăţi bine – zise el – dar prietenul dumitale nu-mi place. Nu ne plac tipii care încearcă să deschidă tripouri prin cartierul ăsta.

— Habar n-am de vreun tripou! îl repezi Dolores.

— Nici poliţiştii habar n-au – spuse bărbatul înalt. Nici măcar nu-şi bat capul să afle. Cum îl cheamă pe prietenul
dumitale de pe deal, scumpo?

— Asta nu te priveşte – îl puse ea la punct.

— Du-te atunci mai bine acasă şi împleteşte ciorapi scumpo – îi răspunse bărbatul înalt. Apoi se întoarse către mine. Drumul acesta nu poate fi folosit astă-seară. Acum ştiţi de ce.

— Crezi c-ai să mă convingi? l-am întrebat.

— O să fie nevoie de mai mulţi ca tine ca să ne facă să ne schimbăm planurile. Ar trebui să vezi la cât sunt impuse la fisc casele noastre. Iar gorilele astea din maşinile poliţiei – şi multe altele ca ele la City Hall – fac să fie respectată legea, atunci când le-o cerem.

Am deschis uşa maşinii şi-am dat-o la o parte. Bărbatul înalt păşi în lături şi mă lăsă să ies. M-am dus până la una dintre maşinile poliţiei. Cei doi poliţai dinăuntru stăteau tolăniţi comod pe spate. Microfonul era dat încet nu se auzea decât un murmur stins. Unul dintre poliţai mesteca gumă cu mişcări ritmice.

— Cum facem să deblocăm drumul ăsta şi să lăsăm cetăţenii să treacă? l-am întrebat.

— N-am primit nici un ordin, amice. Noi suntem aici doar ca să păstrăm liniştea. Dacă cineva începe vreun scandal, îi punem noi capăt.

— Mi se spune că-i un tripou pe vârful dealului.

— Se spune – răspunse poliţaiul.

— Şi nu crezi?

— Nici măcar nu-mi bat capul să încerc, amice – răspunse el şi scuipă peste umărul meu.

— Şi dacă am treburi urgente acolo?

Îmi aruncă o privire inexpresivă şi căscă.

— Îţi mulţumesc mult, amice – i-am zis.

M-am întors la Mercury, mi-am scos portvizitul şi i-am dat bărbatului înalt o carte de vizită. O lumină cu lanterna şi zise:

— Ei şi?

Stinse lanterna şi nu mai scoase nici o vorbă. Prin întuneric, faţa lui începu să se profileze palid.

— Am treburi. Pentru mine e o afacere importantă. Dă-mi drumul să trec şi poate că mâine n-o să mai ai nevoie să blochezi şoseaua.

— Vorbe mari, amice.

— Am eu aerul că dispun de atâţia bani ca să joc într-un tripou clandestin?

— Ar putea să aibă ea banii – zise el şi făcu cu ochiul spre Dolores. Poate că te-a luat cu ea ca s-o aperi. Se întoarse spre cel cu puşcă. Ce părere ai?

— Să-i lăsăm. Nu-s decât doi şi nu-s beţi.

Cel înalt aprinse din nou lanterna şi semnaliza cu ea înainte şi înapoi. Se auzi pornind un motor de maşină. Una dintre maşinile care blocau drumul se trase în spate. M-am suit la volan, am dat drumul la motor şi-am pătruns prin spaţiul lăsat liber, urmărind prin oglinda retrovizoare cum maşina care blocase strada îşi reluă poziţia, stingând apoi reflectoarele.

— Ăsta-i singurul drum pe care se poate ajunge sau pleca de-acolo?

— Ei, aşa cred, amigo. Dar mai e un drum, însă e şi trece prin proprietatea cuiva. Ar fi trebuit să ocolim pe marginea văii.

— Era cât pe-aci să nu trecem. S-ar fi putut să dăm de dracu.

— Ştiam eu c-ai să găseşti o soluţie, amigo.

— E ceva care pute la mijloc – i-am răspuns obraznic. Şi nu pute a liliac sălbatic.

— Eşti prea bănuitor. Nu vrei nici măcar să mă săruţi?

— N-ai fi făcut rău dacă te foloseai de trucul ăsta când ne-au blocat maşina pe drum. Tipul înalt părea că n-are companie. L-ai fi putut lua într-un boschet.

Mă plesni peste faţă cu dosul palmei.

— Canalie – zise ea calmă. Prima alee la stânga, te rog.

Am ajuns pe o culme a dealului unde drumul se sfârşea brusc într-un cerc mare şi negru, mărginit cu pietre albe, date cu var. Exact în faţa noastră se ridica un gard de sârmă, cu o poartă largă şi cu un anunţ: „Drum particular. Trecerea oprită”. Poarta era deschisă şi de unul din stâlpii de la intrare atârna de un lanţ, un lacăt. Am ocolit cu maşina un boschet de leandri albi şi m-am trezit pe aleea care ducea la o casă lungă, joasă şi albă cu acoperiş de ţiglă, şi având în colţ, sub balconul din zid, un garaj pentru patru maşini. Cele două uşi mari ale

garajului erau închise. În casă nu se vedea nici o lumină. Din înaltul cerului, luna arunca reflexe albăstrui pe stucatura albă a zidurilor. Câteva dintre ferestrele de jos aveau obloanele închise. La picioarele scărilor stăteau în şir patru lăzi pline cu resturi. O cutie mare de gunoi zăcea răsturnată şi goală. Mai erau şi două vase de metal, îndesate cu hârtii. Din casă nu răzbătea nici un sunet, nici un semn de viaţă. Am oprit maşina, am stins farurile şi motorul şi m-am mulţumit să rămân pe loc. Dolores se retrase într-un colţ. Bancheta părea că se clatină. Am întins braţul şi-am atins-o. Tremura.

— Ce s-a întâmplat?

— Coboară... coboară, te rog – spuse ea, de parcă i-ar fi clănţănit dinţii.

— Dar dumneata ce faci?

Deschise uşa din partea ei şi sări afară. Am coborât şi eu prin partea volanului, lăsând uşa deschisă şi cheile în contact. Ocoli maşina prin spate şi în timp ce se apropia de mine o simţeam cum tremură înainte de-a o atinge.

Apoi se lăsă cu toată greutatea asupra mea, cu coapsele şi pieptul lipit de-ale mele. Îşi încolăci braţele de gâtul meu.

— Sunt foarte caraghioasă – zise ea încet. Are să mă omoare pentru asta... aşa cum l-a omorât pe Stein. Sărută-mă.

Am sărutat-o. Buzele îi ardeau şi erau uscate.

— Steelgrave e înăuntru?

— Da.

— Cine mai e?

— Doar el şi Mavis. O s-o omoare şi pe ea.

— Ascultă...

— Sărută-mă din nou. N-am mult de trăit, amigo. Când ţi-a pus gând rău un om ca el, mori de tânăr.

Am împins-o blând de lângă mine. Se trase înapoi şi ridică brusc mâna dreaptă. De data asta ţinea un revolver în ea. M-am uitat la armă. Luna din înaltul cerului arunca pe ea o lumină pală. Ţinea revolverul îndreptat spre mine şi mâna nu-i mai tremura.

— Îmi fac un mare prieten dacă apăs pe trăgaci – zise ea.

— Au să audă împuşcătura pe şosea.

— N-au s-o audă – zise Dolores şi clătină din cap – fiindcă-i un mic deal între noi. Nu cred c-au s-o audă, amigo.

M-am gândit că arma o să-i tremure în mână când are să tragă. Dacă m-aş fi trântit la pământ chiar atunci…

N-am fost în stare s-o fac. N-am spus nimic. Îmi simţeam limba umflată. Dolores continuă să vorbească cu o voce slabă şi obosită:

— Cu Stein nici n-a contat. L-aş fi ucis şi eu cu dragă inimă. Scârba aia! Nu-i mare lucru să mori, şi nici să ucizi. Dar să-i faci pe oameni să moară… Se întrerupse, părând că hohoteşte. Amigo, mi-ai plăcut pentru un motiv ciudat. N-ar trebui să mă ocup cu astfel de prostii. Mavis mi l-a luat, dar n-am vrut ca el s-o ucidă. Lumea-i plină de bărbaţi cu destui bani.

— Pare un tip simpatic – i-am răspuns, urmărind mâna care continua să ţină arma.

Nu mai tremura deloc.

— Fireşte că-i simpatic – zise Dolores şi râse dispreţuitor. Din cauza asta a devenit ceea ce e. Te crezi un tip dur, amigo. În comparaţie cu Steelgrave, eşti moale ca o piersică.

Lăsă revolverul în jos. Acum era momentul să sar. Nu mă simţeam însă capabil.

— A ucis vreo zece oameni – continuă ea. Zâmbindu-i fiecăruia. Îl cunosc de mult. L-am cunoscut la Cleveland.

— Lucra cu dălţi de spart gheaţa?

— Dacă-ţi dau arma, îmi promiţi c-ai să-l împuşti?

— M-ai crede dacă ţi-aş promite?

— Da.

Undeva, la picioarele dealului se auzi zgomotul unei maşini. Părea însă la fel de îndepărtat ca şi planeta Marte la fel de lipsit de sens ca şi trăncăneala maimuţelor din jungla braziliană. N-avea nimic de-a face eu mine.

— Am să-l omor, dacă trebuie – i-am spus, umezindu-mi buzele.

Mă aplecasem niţel, cu genunchii îndoiţi, gata din nou să sar.

— Noapte bună, amigo. Mă îmbrac în negru fiindcă sunt frumoasă şi răutăcioasă... şi pierdută.

Îmi întinse revolverul. L-am luat. Am rămase pe loc, cu el în mână. Urmă un moment de tăcere în care nici unul dintre noi nu se mişcă. Apoi îmi zâmbi, îşi aruncă capul pe spate şi sări in maşină. Porni motorul şi trânti uşa. Reduse motorul şi se uită la mine. Pe faţă îi mijise un zâmbet.

— Ţi-a plăcut cum joc teatru? spuse ea încetişor.

Maşina porni violent înapoi, iar cauciucurile scrâşniră crâncen pe aleea asfaltată. Farurile se aprinseră brusc. Automobilul dădu colţul şi dispăru în dosul boschetului de leandri. Farurile cotiră spre stânga, pe drumul privat. Mai luciră printre pomi, iar zgomotul motorului se confundă cu orăcăiturile prelungi ale brotacilor. Apoi încetă şi acest zgomot şi nu se mai auzi nimic. Iar singura lumină era cea a bătrânei şi obositei luni.

Am scos magazia revolverului. Avea înăuntru şapte gloanţe. Pe ţeavă se mai afla unul. Lipseau două ca să fie încărcat complet. I-am mirosit vârful ţevii. Se trăsese cu el de când fusese curăţat. Se trăsese probabil de două ori.

Am încărcat arma la loc şi-am ţinut-o în palmă. Era de calibrul 32 şi avea un mâner alb de os.

Orrin Quest fusese împuşcat de două ori. Cele două cartuşe pe care le ridicasem de pe jos fuseseră ale unei arme de calibrul 32.

Iar ieri după-amiază, în camera 332 a hotelului Van Nuys, o blondă cu faţa ascunsă în dosul unui prosop mă ameninţase cu o armă automată de calibrul 32 şi cu mânerul de os alb.

Astfel de lucruri pot să-ţi dea idei ciudate. Sau din contră.

27

M-am îndreptat pe tălpile mele de cauciuc spre garaj şi-am încercat să deschid una din cele două uşi mari. Nu aveau clanţe, aşa că trebuie să fi fost acţionate de un întrerupător. Am plimbat lumina subţire a lanternei pe uşi, dar n-am găsit nici un întrerupător.

M-am lăsat păgubaş şi m-am dus la cutiile de gunoi. Nişte trepte de lemn urcau spre intrarea de serviciu. Nu-mi închipuiam că uşa avea să fie deschisă special pentru mine. Sub verandă mai era o uşă, descuiată, iar în spatele ei domnea bezna şi un miros greu de eucalipt. Am închis uşa în urmă şi-am aprins iar lanterna. În colţ, o altă scară, având alături un mic lift pentru a urca mâncarea. N-am reuşit să-l pun în mişcare şi-am început să urc scările.

Undeva, departe răsună o sonerie. M-am oprit. Soneria s-a oprit şi ea. Am pornit din nou. Soneria nu s-a mai auzit. Am ajuns la o uşă fără clanţă, doar panel. O altă găselniţă.

Ăsteia însă i-am dat de capăt. Se deschidea cu ajutorul unei plăci mobile fixate în cadrul uşii. O atinseseră prea multe mâini murdare. Am apăsat-o şi, cu un clinchet, zăvorul se deschise. Am împins-o cu dragostea cu care un tânăr intern, ajută prima oară la naşterea unui copil.

Am intrat într-un hol. Prin ferestrele cu jaluzelele lăsate lumina lunii cădea pe colţul alb al unei sobe şi pe grătarul cromat de deasupra ei. Bucătăria era destul de mare pentru a fi folosită ca sală de dans. O arcadă dădea într-o cameră îmbrăcată până în tavan cu faianţă. O chiuvetă, un frigider imens, îngropat în zid, şi o groază de aparate electrice pentru a amesteca singure cocktail-

uri. Îţi alegi otrava, apeşi pe un buton şi peste patru zile te trezeşti pe masa de masaje într-o sală de reanimare.

La capătul cămării se afla o uşă batantă. Dincolo de ea –
o sufragerie întunecată, terminată cu terasă închisă cu geamuri prin care lumina lunii se revărsă ca apa prin deschizătura unui dig.

Un hol acoperit cu un covor se înfunda undeva. De la o altă arcadă turtită suia casa unei scări interioare ducând tot în beznă, deşi sclipea de parc-ar fi fost făcută din cărămidă de sticlă şi oţel inoxidabil.

În cele din urmă am ajuns în ceea ce trebuie să fi fost salonul. Avea perdelele trase şi era cufundat complet în întuneric, dar mi-am dat seama că are dimensiuni mari. Bezna apasă groasă, iar eu am strâmbat din nas simţind o dâră de miros care-mi trăda că cineva fusese acolo nu de mult. Mi-am ţinut răsuflarea şi am ascultat. Din beznă mă puteau pândi tigri. Sau tipi cu revolvere mari, stând pitiţi şi răsuflând încet şi cu gura deschisă. Sau poate nu era nimeni, nu era nimic, dar multă fantezie la locul nepotrivit.

M-am tras înapoi până lângă perete şi-am pipăit căutând întrerupătorul. Există întotdeauna un întrerupător. Toată lumea are întrerupătoare în casă. De obicei în dreapta, când intri. Pătrunzi într-o cameră cufundată în beznă şi vrei s-aprinzi lumina. Perfect, întrerupătorul e la locul lui firesc şi la înălţimea firească. Această cameră n-avea. Casa asta era altfel. Aveau obiceiuri bizare de-a închide uşile şi de-a aprinde lumina. Şmecheria în cazul de faţă consta în vreo fantezie ca, de pildă, a cânta nota la de sus, a călca pe un buton turtit, ascuns sub covor, sau poate numai a spune „Să se facă lumină” şi un microfon intra în funcţiune şi transmitea vibraţia vocii, care se transforma într-un slab impuls electric, iar un transformator îl amplifica la un voltaj suficient de puternic pentru a pune în mişcare un întrerupător mut, pe bază de mercur.

În noaptea asta aveam presimţiri. Eram un om care îşi dorea companie într-o locuinţă cufundată în beznă, un om gata să plătească un preţ ridicat ca s-o obţină. Cu Luger-ul la subsuoară şi cu pistolul calibrul 32 în mână, mă simţeam ca un gangster. Marlowe cel cu două revolvere, băiatul din Viroaga Cianurii.

Mi-am luat inima-n dinţi şi-am spus cu voce tare:

— Hello! E cineva pe-aici care are nevoie de-un detectiv?

Nu mi-a răspuns nimeni, n-am auzit nici măcar un ecou. Sunetul vocii mele a căzut în tăcere ca un cap obosit pe o pernă plină cu fulgi de lebădă.

După aceea, lumina de culoare chihlimbarie începu să crească în dosul cornişei care ocolea tavanul imens. Se intensifica foarte lent, ca şi cum ar fi fost comandată de un reostat, într-un teatru. Ferestrele erau acoperite cu perdele grele, de culoarea caisei.

Pereţii aveau aceeaşi culoare. La capătul încăperii, într-o parte, se afla un bar, şi o nişă pentru discuţii intime, în fund. Apoi un alcov cu măsuţe şi scaune capitonate. În plus, lămpi cu picior, fotolii şi taburete legate spate în spate, toate obiectele obişnuite într-un salon, iar în mijloc – mese lungi, acoperite cu huse.

Băieţii de pe drum avuseseră dreptate, la urma urmei. Dar tripoul era pustiu. Camera nu trăda nici un semn de viaţă. Era aproape goală. Nu chiar goală.

O blondă într-un mantou de blană maro se sprijinea de marginea unui fotoliu înalt. Ţinea mâinile în buzunarele mantoului. Avea părul vâlvoi şi faţa nu-i era albă ca varul, fiindcă lumina nu era albă.

— Te salut din nou – zise ea cu o voce moartă. Cred totuşi c-ai venit prea târziu.

— Pentru ce prea târziu?

M-am îndreptat spre ea – un lucru care-mi făcea întotdeauna plăcere. Până şi atunci, în acea casă prea tăcută.

— Eşti destul de şmecher – spuse ea. Nu mi-am închipuit că eşti chiar atât de şmecher… Ai reuşit să intri.

Ai... – vocea i se sugrumă în gâtlej. Ar trebui să beau ceva – spuse ea după o pauză apăsătoare – căci altfel n-am să mai mă ţin pe picioare.

— Splendid mantou.

Ajunsesem lângă ea. Am întins mâna şi l-am atins. Nu s-a mişcat. Gura îi tremura uşor.

— Zibelină – îmi şopti ea. Costă patruzeci de mii de dolari. L-am închiriat pentru fim.

— Şi asta face parte din film? am întrebat-o arătând cu mâna prin odaie.

— E filmul care încheie toate filmele… în ceea ce mă priveşte. Trebuie să beau ceva. Dacă încerc să merg… – vocea ei limpede se stinse într-o şoaptă.

Pleoapele i se zbătură.

— Hai, leşină – i-am spus. Când ai să te clatini, te prind în braţe.

Se strădui să zâmbească. Îşi strânse buzele, făcând un efort să rămână în picioare.

— De ce-am venit prea târziu? am întrebat-o. De ce-i prea târziu?

— E prea târziu ca să mai fi împuşcat.

— Prostii. Am aşteptat cu nerăbdare toată seara ca să se întâmple asta. M-a adus aici domnişoara Gonzales.

— Ştiu.

Am întins mâna şi-am atins din nou blana. E plăcut să atingi patruzeci de mii de dolari, fie ei chiar împrumutaţi.

— Dolores o să fie groaznic de dezamăgită – spuse ea, iar marginea buzelor i se tivi cu alb.

— N-o să fie.

— Te-a vârât în cursă… cum a făcut şi cu Stein.

— Poate c-a intenţionat s-o facă, dar s-a răzgândit.

Râse. Era un râs caraghios, cam artificial, ca al unui copil care încearcă să fie obraznic la o serbare în camera lui de joacă.

— Ai un fel al dumitale de-a te purta cu fetele – şopti ea. Cum dracu o faci, scumpule? Te foloseşti de ţigări cu droguri? E imposibil să fie din cauza hainelor dumitale, a banilor, sau a personalităţii dumitale. Fiindcă n-ai nici

una din ele. Nu mai eşti nici prea tânăr, nici prea frumos. Zilele de glorie ţi s-au dus…

Vorbea din ce în ce mai repede, ca un motor cu regulatorul de presiune stricat. Ajunse la o bolboroseală. Când se opri, un suspin de epuizare răzbătu prin tăcere, iar genunchii îi cedară şi se prăbuşi în braţele mele.

Dacă voise să joace teatru, îi reuşise perfect. Puteam să am revolvere în toate buzunarele, căci mi-ar fi fost la fel de folositoare ca şi nouă lumânări mici şi roz pe un tort la ziua de naştere.

Nu s-a întâmplat însă nimic. Nici un gangster nu m-a ameninţat cu pistolul. Nici un tip gen Steelgrave nu mi-a zâmbit cu acel surâs vag şi uscat al asasinului. N-am auzit în dosul meu paşi furişi.

Atârna în braţele mele, moale ca un şerveţel de hârtie ud şi mai puţin grea ca Orrin Quest, fiind şi mai puţin moartă, destul de grea însă ca să mă doară tendoanele de la genunchi. Când i-am dat la o parte capul de pe pieptul meu, avea ochii închişi. Răsuflarea de-abia i se auzea, iar buzele-i deschise căpătaseră o nuanţă albăstruie.

Am apucat-o cu mâna dreaptă pe sub genunchi şi-am dus-o la un divan auriu pe care am întins-o. M-am îndreptat din mijloc şi m-am apropiat de bar. În colţul lui se afla un telefon, dar n-am putut s-ajung până la el din cauza sticlelor. Aşa c-a trebuit să sar peste bar. Am luat o sticlă cum doream, cu o etichetă albastră şi argintie şi cu cinci stele pe ea. Dopul fusese deşurubat. Am turnat un coniac închis şi tare într-un pahar care nu era potrivit pentru o astfel de băutură şi m-am întors sărind peste bar şi ducând sticla cu mine.

Zăcea pe divan cum o lăsasem, atât că deschisese ochii.

— Poţi să ţii un pahar?

Cu un mic ajutor putea. Bău coniacul şi îşi apăsă cu putere marginea paharului pe buze, de parc-ar fi vrut să

le ţină liniştite. Am urmărit-o cum abureşte paharul cu respiraţia ei. Pe buze îi jucă un zâmbet slab.

— Mi-e frig astă-seară – spuse ea. Îşi aruncă picioarele peste marginea divanului şi le aşeză jos. Mai dă-mi să beau – zise ea şi-mi întinse paharul.

Am turnat coniac.

— Unde-i al tău?

— Eu nu beau. Sunt destul de încordat şi fără să beau.

Cel de-al doilea pahar o făcu să se cutremure. Albăstreala îi dispăruse însă de pe buzele, care nu mai străluceau ca nişte semafoare, iar cutele mici şi strâmbe de la colţul ochilor nu se mai vedeau.

— De ce eşti încordat?

— O, din cauză că prea multe femei s-atârnă tot timpul de gâtul meu, îmi leşină în braţe, mă sărută, şi-aşa mai departe. Pentru un detectiv nenorocit, fără măcar un iaht, am trăit câteva zile foarte agitate.

— Fără iaht – spuse ea – nu mi-ar plăcea să trăiesc. Am fost crescută de mică în lux.

— Mda – i-am răspuns – te-ai născut cu un Cadillac în gură. Şi pot să bănuiesc şi unde te-ai născut.

— A, da? zise ea şi ochii i se îngustară.

— Nu-ţi închipui că-i un mare secret, nu-i aşa?

— Eu… eu… – se întrerupse şi făcu un gest de disperare. Astă-seară nu-mi amintesc nici unul din rolurile mele.

— Fiindcă-i un dialog de film tehnicolor. Te încremeneşte.

— Nu-i aşa că discutăm ca nişte nebuni?

— Am putea să devenim rezonabili. Unde-i Steelgrave?

Se mulţumi să mă privească. Îmi întinse din nou paharul gol, iar eu l-am luat şi l-am pus de o parte fără să-mi ridic ochii de la ea. Nici ea nu mă slăbi din priviri. Mi se păru că se scurge un minut lung.

— Era aici – spuse ea în cele din urmă, aşa de încet c-aveai impresia că inventează cuvintele unul câte unul. Ai cumva o ţigară?

— Parc-aş fi o tutungerie.

Am scos două, le-am vârât în gură şi le-am aprins. M-am aplecat şi i-am vârât una între buzele rubinii.

— Un gest absolut demodat – zise ea. Poate doar un sărut în vârful buzelor l-ar depăşi.

— E minunat să faci dragoste. Mai ales atunci când nu vrei să răspunzi la întrebări.

Pufăi din ţigară dezordonat şi clipi, apoi îşi ridică mâna ca să-şi potrivească ţigara. După atâţia ani, n-am ajuns încă să vâr ţigara în gura unei fete aşa cum vrea ea.

Îşi zvârli capul pe spate şi-şi aduse părul moale şi desfăcut peste obraji, privindu-mă ca să vadă ce efect a produs asupra mea. Toată paloarea îi dispăruse. Obrajii i se îmbujoraseră niţel. Dar undeva, în fundul ochilor, stăruia o pândă şi o aşteptare.

— Eşti destul de drăguţ – zise ea – pentru unul ca dumneata.

Am înghiţit şi asta.

— De fapt, nici nu ştiu ce fel de om eşti, nu? Deodată începu să râdă şi, din senin, o lacrimă i se prelinse pe obraz. Din câte-mi dau eu seama, ai putea fi oricum un tip simpatic. Scoase ţigara dintre buze, îşi duse mâna la gură şi şi-o muşcă. Ce s-a întâmplat cu mine? Sunt beată?

— Încerci să câştigi timp – i-am răspuns. Dar nu mă pot hotărî dac-o faci ca cineva să apuce să vină aici, sau ca să aibă timp să plece de-aici. Pe de altă parte s-ar putea să fie şi efectul coniacului în urma şocului suferit. Eşti o fetiţă care vrea să plângă în poala mamei.

— Nu în a mamei – răspunse ea. Aş plânge mai degrabă într-un burlan.

— Să trecem peste asta. Unde-i Steelgrave?

— Indiferent unde-i, ar trebui să fii fericit. Trebuia să te omoare. Sau credea că trebuie să te omoare.

— Ai voit să vin aici, nu? Ţii aşa de mult la el?

Îşi suflă de pe dosul palmei scrumul de la ţigară. Câteva fire de scrum îmi intrară în ochi, şi mă făcură să clipesc.

— Trebuie să fi ţinut la el, odată. Îşi lăsă o mână pe genunchi şi îşi desfăcu degetele, cercetându-şi unghiile, îşi ridică apoi ochii încet, fără să înalţe fruntea. Mi se pare c-au trecut o mie de ani de când am întâlnit un tip simpatic, mic şi liniştit, care ştia cum să se poarte în lume şi nu alerga după fete prin toate cârciumile din oraş. Da, mi-a plăcut. Mi-a plăcut foarte mult.

Îşi duse iar mâna la gură şi-şi muşcă dosul mâinii. Apoi vârî aceeaşi mână în buzunarul mantoului de blană şi scoase un revolver cu mâner alb, fratele bun al celui pe care-l aveam eu.

— Iar în cele din urmă mi-a plăcut să-l împuşc cu ăsta – spuse ea.

M-am apropiat şi i-am luat revolverul din mână. I-am mirosit ţeava. Da. Asta era a doua armă cu care se trăsese.

— N-ai de gând să-l înveleşti într-o batistă, aşa cum vezi
în filmele poliţiste?

I-am dat drumul în celălalt buzunar, unde se puteau lipi de el câteva fire de tutun interesante şi nişte seminţe care cresc numai pe costişele din partea de sud-est a dealului Beverly, unde e primăria. L-ar amuza o vreme pe un chimist în serviciul poliţiei.

28

Am urmărit-o un minut, în timp ce-mi muşcam colţul buzei. Mă urmărea şi ea cu privirea. Expresia i-a rămas neschimbată. Apoi am început să cercetez odaia. Am ridicat husa de pe una din mesele lungi. Dedesubt se afla o instalaţie de ruletă, dar fără ruletă. Sub masă nu era nimic.

— Vezi ce-i pe scaunul ăla cu magnolii pe el – îmi spuse ea.

Nu se uită spre el, aşa c-a trebuit să-l găsesc singur. E surprinzător cât de mult timp mi-a luat. Era un scaun cu spătar înalt şi cu braţe, îmbrăcat în creton înflorat, genul de scaun care odinioară slujea să te ferească de curent când stăteai aplecat lângă un foc de brichete de cărbuni.

Era cu spatele la mine. M-am apropiat, mergând încet, în viteza întâi. Stătea aproape cu faţa la perete. Chiar şi aşa, mi se păru caraghios că nu-l observasem când revenisem de la bar. Omul zăcea pe un colţ al scaunului, cu capul lăsat pe spate. Garoafa de la butonieră era roşie şi albă şi arăta proaspătă, de parcă florăreasa tocmai i-o prinsese. Avea ochii pe jumătate deschişi, ca în astfel de ocazii. Fixau un punct din colţul tavanului. Glonţul pătrunsese prin buzunarul de la piept al hainei la două rânduri. Fusese tras de cineva care ştia unde se află inima.

I-am atins obrazul şi-am simţit că mai e cald. I-am ridicat mâna şi am lăsat-o să cadă. Era moale. Putea fi dosul palmei oricui. I-am pipăit la gât artera carotidă. Nu mai curgea sânge prin ea, iar haina i se pătase puţin de tot. Mi-am şters mâinile pe batistă şi-am rămas niţel pe gânduri, uitându-mă la faţa lui mică şi liniştită. Tot ce făcusem sau nu, bine sau rău, totul se dusese de râpă.

M-am înapoiat, m-am aşezat alături de ea şi mi-am încleştat mâinile de genunchi.

— Ce te-aşteptai să fac? zise ea. Mi-a ucis fratele.

— Fratele dumitale nu era un înger.

— Nu trebuia să-l ucidă.

— Cineva trebuia s-o facă… şi încă repede.

Deodată ochii i se măriră.

— Nu te-ai întrebat de ce Steelgrave nu mi-a luat urma şi de ce te-a lăsat să te duci ieri la hotelul Van Nuys, în loc să se ducă el? Nu te-ai întrebat de ce un tip cu resursele şi cu experienţa lui n-a încercat să pună mâna pe acele fotografii, indiferent de ce trebuia să facă pentru a le obţine?

Nu mi-a răspuns.

— De cât timp ştii de existenţa fotografiilor?

— De câteva săptămâni, de aproape două luni. Una am primit-o prin poştă la câteva săptămâni după… după ce-am luat masa împreună.

— După ce-a fost omorât Stein.

— Da, evident.

— Ai crezut că Steelgrave l-a ucis pe Stein?

— Nu. De ce s-o fi crezut? Până astă-seară cel puţin.

— Ce s-a întâmplat după ce-ai primit fotografia?

— Mi-a telefonat fratele meu Orrin şi mi-a spus că şi-a pierdut slujba şi că-i lefter. Avea nevoie de bani. N-a pomenit nimic de fotografie. Nici nu era nevoie. Nu putuse fi luată decât cu o singură ocazie.

— De unde ţi-a ştiut numărul de telefon?

— Numărul de telefon? Dumneata cum l-ai obţinut?

— Am plătit pentru el.

— Mda… spuse ea şi făcu un gest vag cu mâna. Cheamă mai bine poliţia şi hai să terminăm odată.

— Stai o clipă. Ce s-a întâmplat apoi? Ai mai primit şi alte copii după fotografie?

— Una pe săptămână. I le-am arătat lui. Arătă cu mâna spre fotoliul îmbrăcat în creton. Nu i-a plăcut. Nu i-am spus de Orrin.

— Trebuie să fi aflat. Tipii de felul lui află întotdeauna.

— Probabil.

— N-a aflat însă unde se ascundea Orrin. Căci altminteri n-ar fi aşteptat atâta. Când i-ai spus adevărul lui Steelgrave?

Îşi mută privirea de la mine. Îşi frământă braţul.

— Astăzi – răspunse ea cu o voce dusă.

— De ce astăzi?

Respiraţia i se opri în gâtlej.

— Te rog, nu-mi pune întrebări inutile. Nu mă chinui. Nu poţi să mai faci nimic. Credeam că vei putea… atunci când i-am telefonat lui Dolores. Acum e imposibil.

— Foarte bine. Se pare totuşi că nu pricepi un lucru: Steelgrave ştia că oricine ar fi fost cel care trafica această fotografie, voia bani… o groază de bani. Ştia că mai devreme sau mai târziu, şantajistul o să iasă la lumină. Asta şi aştepta Steelgrave. Fotografia nu-l deranja câtuşi de puţin, cel mult se neliniştea pentru dumneata.

— Nici vorbă c-a dovedit-o – zise ea obosită.

— A dovedit-o în felul lui.

— L-a ucis pe fratele meu. Glasul ei mi se adresă cu un calm glacial. Mi-a spus-o chiar el. Un gangster rămâne un gangster. Ciudaţi oameni mai întâlneşti la Hollywood, nu crezi? Chiar şi eu sunt ciudată.

— Odinioară ai ţinut la Steelgrave – i-am replicat brutal.

— Nu mai ţin la nimeni. Pe obraji îi apărură pete roşii. Am terminat cu orice afecţiune. Aruncă o privire scurtă spre fotoliul cu spătar înalt. Am încetat de aseară să mai ţin la el. M-a întrebat despre dumneata, cine eşti şi aşa mai departe. I-am spus. I-am mai spus c-a trebuit să recunosc c-am fost la hotelul Van Nuys când se afla acolo mort omul acela.

— Aveai de gând să spui astea şi poliţiei?

— Aveam de gând să-i spun lui Julius Oppenheimer. El ar ştii ce-i de făcut.

— Dacă nu el, unul din căţeii lui.

N-a mai zâmbit. Şi nici eu.

— Dacă nici Oppenheimer nu rezolva lucrurile, cariera mea cinematografică s-ar fi încheiat – adăugă ea fără mare interes. Acum în orice caz e încheiată.

Am scos o ţigară şi-am aprins-o. I-am oferit şi ei una. Nu voia. Nu mă grăbeam. Timpul părea să-şi fi pierdut sensul pentru mine. Ca de altfel aproape toate celelalte lucruri. Mă dezumflasem.

— Să nu ne pripim – i-am spus după un moment. N-ai ştiut când te-ai dus la hotelul Van Nuys ca Steelgrave e aceeaşi persoană cu Weepy Moyer?

— Nu.

— Atunci de ce te-ai dus?

— Ca să cumpăr fotografiile.

— Nu se leagă ce spui. Fotografiile nu înseamnă nimic pentru dumneata. Vă reprezentau pe voi amândoi luând masa.

Îşi pironi privirea asupra mea, apoi îşi strânse ochii şi îi redeschise larg.

— N-am să plâng. Ţi-am spus că într-adevăr nu ştiam. Dar când a fost atunci la închisoare, ar fi trebuit să ştiu că e ceva în legătură cu el, un amănunt care nu doreşte să se afle. Cred c-am bănuit c-a făcut parte dintr-un fel de bandă. Dar nu c-a omorât oameni.

Aşa o fi. M-am sculat şi-am ocolit din nou fotoliul cu spătar înalt. Privirea ei mă urmări lent. M-am aplecat peste cadavrul lui Steelgrave şi l-am pipăit la subsuoara braţului stâng. Am simţit acolo un pistol într-un toc. Nu l-am atins. M-am întors şi m-am aşezat din nou în faţa ei.

— O să te coste o groază de bani ca să aranjezi toată povestea asta.

Pentru prima oară zâmbi. Un zâmbet foarte slab, dar un zâmbet.

— N-am o groază de bani. Aşa că e exclus să scap.

— Are Oppenheimer. Iar dumneata ai ajuns acum să valorezi milioane pentru el.

— N-o să rişte. Are prea mulţi duşmani în industria cinematografică. O să suporte pierderea şi-o să uite după şase luni.

— Ai zis c-ai să te duci la el.

— Am zis că dacă intru într-o încurcătură, dacă sunt nevinovată, am să mă duc la el. Acum însă am săvârşit o crimă.

— Ce se întâmpla cu Ballou? Eşti foarte preţioasă şi pentru el.

— Nu fac nici cât o ceapă degerată pentru nimeni. Lasă asta, Marlowe. Ai intenţii bune, dar eu îi cunosc pe oamenii ăştia.

— Atunci îmi revine mie sarcina. D-asta m-ai chemat.

— Minunat. Aranjează tu totul, scumpule. Pe gratis.

Vocea i se sparse şi deveni din nou găunoasă.

M-am dus şi m-am aşezat lângă ea pe canapea, i-am apucat braţul şi i-am tras mâna din buzunarul mantoului de blană, apoi i-am imobilizat-o. Era rece ca gheaţa, în ciuda blănii.

Întoarse capul spre mine şi mă privi drept în ochi. Apoi clătină uşor din cap.

— Crede-mă, dragul meu, nu merită… nici măcar să te culci cu mine.

I-am întors mâna şi i-am desfăcut degetele. Erau ţepene şi se opuneau. Le-am desfăcut unul câte unul. I-am netezit palma.

— Spune-mi, de ce-ai adus revolverul cu tine?

— Care revolver?

— Nu încerca să câştigi timp ca să te gândeşti. Spune-mi, aveai într-adevăr intenţia să-l omori?

— De ce nu, dragul meu? Credeam că reprezint ceva pentru el. Am impresia că sunt puţin vanitoasă. M-a tras pe sfoară. Pe lumea asta, nimeni nu înseamnă ceva pentru tipii ca Steelgrave. Şi nimeni nu înseamnă nimic pentru femeile ca Mavis Weld, pe lumea asta. Se trase de lângă mine şi zâmbi trist. N-ar fi trebuit să-ţi fi dat revolverul. Dacă te-aş fi ucis, poate că scăpăm.

Am luat arma şi i-am întins-o. O prinse şi se ridică brusc. Îndreptă pistolul spre mine. Zâmbetul ei firav şi obosit îi mişcă din nou buzele. Ţinea foarte decisă degetul

pe trăgaci.

— Trage sus – i-am spus – fiindcă port pe dedesubt vesta mea de protecţie împotriva gloanţelor.

O clipă lăsă să-i cadă mâna cu pistolul de-a lungul trupului şi rămase cu privirea asupra mea. Apoi zvârli revolverul pe canapea.

— Nu-mi prea place scenariul ăsta. Nu-mi place replica. Nu-i genul meu, dacă pricepi ce vreau să spun. Râse şi se uită în jos. Vârful pantofului ei se mişca înainte şi înapoi pe covor. Am avut o discuţie plăcută, scumpul meu. Telefonul e acolo, la capătul barului.

— Mulţumesc. Ţii minte numărul de telefon al lui Dolores?

— Ce-ai cu Dolores?

Nu i-am răspuns, iar ea mi-a dat numărul de telefon. Am traversat încăperea, am ajuns la capătul barului şi-am format numărul de telefon. Aceeaşi procedură ca mai înainte. Bună seara, Chateau Bercy, cine o caută pe domnişoara Gonzales vă rog? O clipă, vă rog, bâz, bâz apoi o voce fierbinte spuse:

— Hello.

— Aici e Marlowe. Ai avut într-adevăr intenţia să mă vâri într-o încurcătură?

Aproape c-am auzit cum şi-a ţinut respiraţia. Deşi nu chiar. De fapt, n-o poţi auzi prin telefon. Uneori aşa îţi închipui.

— Amigo, mă bucur că-ţi aud vocea. Sunt foarte fericită.

— Da sau nu?

— N-am… n-am idee. Mi-ar părea foarte rău să ştiu că te-am vârât într-o încurcătură. Ţin foarte mult la dumneata.

— Am o mică neplăcere aici.

— A… Pauză lungă. Telefonul e cu centrală. Fii prudent. E acolo?

— Da, într-un fel e şi nu e.

De data asta n-am mai auzit-o reţinându-şi răsuflarea. Un suspin lung şi adânc, aproape un fluierat.

— Cine mai e acolo?
— Nimeni. Doar eu şi necazurile mele. Vreau să-ţi cer ceva. E extrem de important. Spune-mi adevărul. De unde aveai obiectul pe care mi l-ai dat astă seară.
— Evident, de la el. El mi l-a dat.
— Când?
— Mai devreme, astă-seară. De ce întrebi?
— Cât de devreme?
— Cred că pe la şase.
— De ce ţi l-a dat?
— Mi-a cerut să-l ţin. Avea întotdeauna unul la el.
— De ce ţi-a cerut să-l ţii?
— Nu mi-a spus,amigo. Era un om care avea acest obicei. Nu prea dădea explicaţii.
— Nu ţi s-a părut nimic ciudat? Vreau să spun, despre obiect?
— Nu, nu mi s-a părut.
— Ba da, ţi s-a părut. Ai observat că se trăsese cu el şi că mirosea a praf de puşcă.
— Dar eu n-am…
— Ba da. Chiar aşa e. Te-ai mirat şi dumneata. N-aveai chef să-l ţii. I l-ai dat înapoi. Nu-ţi place să ţii la dumneata asemenea obiecte.
Se aşternu o tăcere lungă. În cele din urmă spuse:
— Dar, fireşte. Dar de ce voia să-l ţin eu? Vreau să spun, dacă aşa s-a întâmplat?
— Nu ţi-a spus de ce? A încercat să scape de armă lăsând-o acolo, iar dumneata nu voiai. Ţii minte?
— Asta trebuie spus?
— *Si*.
— O să fie prudent din partea mea s-o fac?
— Când ai încercat vreodată să fii prudentă?
— Amigo, mă înţelegi foarte bine – zise ea şi râse încet.
— Noapte bună.
— O clipă, nu mi-ai spus ce s-a întâmplat.
— Nici măcar nu ţi-am telefonat.

Am închis telefonul şi m-am întors. Mavis Weld stătea în mijlocul camerei şi mă urmărea.

— Ţi-ai lăsat maşina aici? am întrebat-o.

— Da.

— Întinde-o.

— Şi ce să fac?

— Du-te doar acasă. Atât.

— N-ai să poţi să ieşi basma curată – spuse ea încet.

— Eşti clienta mea.

— Nu pot să te las. L-am ucis. De ce să te vâr şi pe dumneata în toată istoria asta?

— Nu mai întârzia. Şi când pleci, ia-o, în orice caz, pe celălalt drum. Nu pe cel pe care m-a adus Dolores.

M-a privit drept în ochi şi-a repetat cu o voce încordată:

— Dar l-am ucis.

— N-aud nimic din ce spui.

Îşi muşcă cu cruzime buza inferioară. Părea că de-abia mai respiră. Devenise rigidă. M-am apropiat de ea şi i-am atins obrazul cu vârful degetului. Am apăsat tare şi-am văzut că urma albă ia o culoare roşie.

— Dacă vrei să cunoşti motivul meu – i-am spus – el n-are nimic de-a face cu dumneata. Am rămas dator poliţailor. Am trişat în partida cu ei, şi ei o ştiu. O ştiu şi eu. Le ofer o ocazie ca să poată face scandal.

— Ca şi cum ar mai trebui să le ofere azi cineva astfel de ocazii – spuse ea.

Se întoarse brusc şi plecă. Am privit-o cum trece pe sub arcadă şi-am aşteptat să întoarcă capul. Şi-a continuat drumul fără să se întoarcă. După o vreme îndelungată am auzit un bâzâit. Apoi un zgomot înfundat – uşa de la garaj ce se ridica. Undeva departe porni o maşină. Motorul se pierdu şi după un răstimp se auzi iar bâzâitul.

Când şi el încetă, motorul se pierdu în depărtare. Acum nu mai auzeam nimic. Tăcerea din casă mă învăluise ca faldurile mantoului de blana de pe umerii lui Mavis Weld.

Am dus paharul şi sticla de coniac la bar şi-am trecut în spatele lui. Am clătit paharul într-un mic lavoar şi-am aşezat sticla la loc pe raft. De data asta am descoperit şmecheria şi-am deschis uşa barului de la capătul opus celui unde se afla telefonul. M-am întors la Steelgrave.

Am luat arma pe care mi-o dăduse Dolores, am şters-o şi-am pus mâna moale a lui Steelgrave pe patul ei, am ţinut-o aşa, apoi i-am dat drumul. Pistolul căzu pe covor cu zgomot înfundat. Poziţia părea firească. Nu mă mai gândeam la amprente. Se ştie de mult că nu se mai lasă amprente pe o armă.

Rămăsesem deci cu trei pistoale. L-am scos pe cel din tocul de la subsuoara lui şi m-am dus şi l-am pus pe raftul de la bar, sub tejghea, învelit într-un prosop. Luger-ul nici nu l-am atins. Mai rămânea celălalt revolver cu mânerul alb. Am încercat să ghicesc cam de la ce distanţă se trăsese cu el în Steelgrave. Destul de departe ca să nu-i ardă pielea, dar de foarte puţin departe totuşi. M-am îndepărtat cam un metru de Steelgrave şi-am tras două gloanţe alături de el. S-au înfipt frumos în perete. Am sucit scaunul pân-a ajuns cu faţa la încăpere. Am pus micul automat pe husa uneia din mesele de ruletă. I-am pipăit muşchiul puternic de la marginea gâtului, cel care de obicei se înţepeneşte primul. Nu mi-a putut da seama dacă începuse sau nu să se înţepenească. Pielea însă era mai rece ca înainte.

N-aveam prea mult timp la dispoziţie. M-am dus la telefon şi-am format numărul departamentului de poliţie din Los Angeles. Am cerut operatorului de la poliţie să mi-l dea pe Christy French. O voce de la serviciul de crime îmi spuse că French plecase acasă şi mă întrebă despre ce-i vorba. Am spus că-i o convorbire personală, pe care o aşteaptă. Mi-au dat cu greu numărul lui de telefon de acasă, nu pentru că l-ar fi deranjat asta, dar fiindcă nu le place să dea cuiva vreodată informaţii.

Am format numărul. Îmi răspunse o femeie care îl strigă.

— Aici e Marlowe. Ce faci?

— Citeam pagina de umor copilului. Deşi ar trebui să fie în pat la ora asta. Ce s-a întâmplat?

— Ţii minte că ieri, la hotelul Van Nuys, ai spus că cineva poate să-şi facă un prieten dacă-ţi dă vreo informaţie despre Weepy Moyer.

— Mda.

— Am nevoie de-un prieten.

Nu părea foarte interesat.

— Ce-ai aflat pe seama lui?

— Presupun că-i aceeaşi persoană. Steelgrave.

— Prea multe presupuneri, amice. L-am vârât la zdup fiindcă am presupus, şi noi acelaşi lucru. Nu ne-a slujit la nimic.

— Aţi primit un denunţ. L-a trimis chiar el. Aşa, ca să fie acolo unde ştii în noaptea când a fost curăţat Stein.

— Asta-i o invenţie de-a ta sau ai dovezi?

Părea puţin mai destins.

— Dacă cineva iese de la închisoare cu un bilet de ieşire, eliberat de doctorul închisorii, puteţi s-o dovediţi?

Se lăsă tăcere. Am auzit un copil ce se tânguia şi o femeie ce vorbea cu copilul.

— E posibil – zise French morocănos. Nu ştiu. E ceva cu totul excepţional. Totuşi l-ar fi trimis cu un paznic. A plătit paznicul?

— Asta-i teoria mea.

— Las-o baltă. Mai ai ceva de spus?

— Mă găsesc la Stillwoods Heights. Într-o casă mare unde aranjau un tripou care nu era pe placul vecinilor.

— Am citit despre asta. Steelgrave e şi el acolo?

— E aici. Sunt singur cu el.

Se aşternu din nou tăcere. Copilul ţipă şi am avut impresia că aud o palmă. Copilul ţipă mai tare. French ţipă şi el la cineva.

— Dă-mi-l la telefon – zise French în cele din urmă.

— Nu eşti prea deştept astă-seară, Christy. De ce crezi că ţi-am telefonat?

— Mda. Ce prost sunt! Care-i adresa?

— Nu ştiu. Dar e pe undeva sus, la capătul lui Tower Road, la Stillwoods Heights, iar numărul de telefon e Halldale 9-50-33. Te-aştept.

Repetă numărul şi spuse încet:

— De data asta ne aştepţi, nu?

— Trebuia să se întâmple odată.

Legătura se întrerupse şi-am închis şi eu telefonul.

Am luat-o din nou prin casă, aprinzând luminile pe drum când le găseam, şi-am ieşit pe uşa din spate, în capul scărilor. Curtea de parcat maşini avea un reflector puternic. L-am aprins şi pe el. Am coborât treptele şi m-am îndreptat spre boschetul de leandri. Poarta care dădea la drumul particular stătea deschisă, ca mai înainte. Am închis-o, am fixat lanţul şi-am pus lacătul. M-am întors agale, am privit luna, am tras în piept aerul nopţii şi-am ascultat orăcăitul brotacilor şi greierii. Am intrat în casă, am găsit uşa din faţă şi-am aprins lumina de deasupra. Înaintea casei se întindeau un larg spaţiu de parcare şi o pajişte rotundă cu trandafiri. Trebuia însă să ocoleşti casa cu maşina ca să poţi pleca.

Locul era o fundătură, cu excepţia drumului ce trecea prin proprietatea alăturată. M-am întrebat cine locuia acolo. În depărtare, printre pomi, se întrezăreau luminile unei case mari. Probabil vreun grangure de la Hollywood, vreun magician al pupăturilor deşănţate sau al scenelor pornografice estompate pe ecran.

M-am întors şi-am mirosit pistolul cu care tocmai trăsesem. Se răcise destul. Iar domnul Steelgrave începea să arate ca şi cum ar fi avut intenţia să rămână mort.

N-am auzit nici o sirenă. Doar, în cele din urmă, zgomotul unei maşini ce urcă dealul. Am ieşit ca să-i întâmpin, eu şi splendidul meu vis.

29

Au sosit aşa cum se cuvenea, în forţă, brutali şi tăcuţi, cu ochii plini de atenţie, de prudenţă şi de neîncredere.

— Frumoasă locuinţă – spuse French. Unde-i clientul?

— Înăuntru – zise Beifus, fără să mai aştepte răspunsul meu.

Au parcurs lent odaia şi s-au oprit în faţa lui, uitându-se la el solemn.

— S-ar zice că-i mort, nu? remarcă Beifus deschizând ancheta.

French se aplecă şi ridică arma care zăcea pe jos, apucând-o cu degetul mare şi cu un altul de trăgaci. Privirea îi fugi într-o parte şi îşi smuci în sus bărbia. Beifus ridică celălalt revolver cu pat alb, vârându-i un creion pe ţeava.

— Sper că amprentele au rămas unde trebuie – zise Beifus. Mirosi arma. Cu ăsta s-a tras. Care-i situaţia cu al tău, Christy?

— S-a tras şi cu ăsta – răspunse French. Îl mirosi din nou. Dar nu recent. Scoase din buzunar o lanterna minusculă şi lumină cu ea ţeava întunecata a armei. De mai multe ore.

— La Bay City, într-o casă de pe Wyoming Street – am spus.

Smuciră amândoi capetele spre mine.

— Aşa crezi? întrebă French lent.

— Da.

Se apropie de masa acoperită cu husă şi aşeză pistolul la o distanţă de celălalt.

— N-ar strica să legăm cartonaşele de amândouă chiar acum, Fred[1]. Sunt gemene. O să le semnăm amândoi.

Beifus îl aprobă şi scotoci prin buzunare. Scoase câteva cartonaşe. Din acelea pe care le cară cu ei poliţaii.

French reveni spre mine.

— Să lăsăm presupunerile şi să trecem la ce ştii.

— Mi-a telefonat astă-seară o fată şi mi-a spus că o clientă de-a mea e în primejdie aici… Steelgrave îi ameninţa viaţa. Am arătat cu bărbia spre mortul din fotoliu. Fata m-a adus aici cu maşina. Am trecut de blocajul rutier. Ne-au văzut mai multe persoane. M-a lăsat în spatele casei şi-a plecat acasă.

Are un nume această fată? întrebă French.

— Dolores Gonzales, locuieşte la blocul Chateau Bercy, pe Franklin Avenue. E vedetă de cinema.

— Oho! zise Beifus şi-şi dădu ochii peste cap.

— Cine-i clienta ta? E aceeaşi? întrebă French.

— Nu. E cu totul altcineva.

— N-are un nume?

— Nu încă.

M-au privit cu figurile lor brutale şi aprige. Falca lui French se deplasă brusc. În jurul maxilarelor i se reliefară muşchii.

— Stabileşti şi noi reguli? zise el încetişor.

— Trebuie să ajungem la o înţelegere în privinţa publicităţii. Procurorul o să fie de acord – am spus.

— Nu-l cunoşti pe procuror, Marlowe – zise Beifus. Îi place publicitatea la nebunie, cum îmi place mie mazărea proaspătă.

— Nu-ţi promitem nimic – zise French.

— N-are nici un nume – am răspuns.

— Îl putem afla în multe feluri, amice – zise Beifus. De ce să recurgem la metode dure pentru noi toţi?

— N-am nimic de declarat, dacă nu mi se aduc întâi acuzaţiile.

[1] Cartonaşe de înregistrare, fixate la obiectele ce vor fi folosite drept corp delict.

— Să nu crezi c-ai să scapi, Marlowe.

— La naiba – am spus – tipul ăsta l-a ucis pe Orrin Quest. Luaţi pistolul la comisariat şi verificaţi cu gloanţele trase în Orrin. Faceţi măcar atâta lucru pentru mine, înainte de-a mă vârî cu forţa într-o situaţie imposibilă.

— Pentru tine n-aş face nici cât negru sub unghie – zise French.

Nu i-am răspuns. Mă fixa cu ochii lui reci şi plini de ură. Buzele i se mişcară încet şi vorbi gros:

— Erai aici când a fost omorât?

— Nu.

— Cine era?

— El era – am răspuns, uitându-mă la cadavrul lui Steelgrave.

— Şi mai cine?

— Nu vreau să vă mint – am spus. Şi nici nu vreau să vă mai spun ceva, decât dacă acceptaţi condiţiile mele. Nu ştiu cine mai era aici când a fost ucis.

— Pe cine ai găsit aici când ai venit?

Nu i-am răspuns. Şi-a întors capul încet şi i s-a adresat lui Beifus.

— Pune-i cătuşele. La spate.

Beifus ezită. Apoi scoase din buzunarul stâng de la spatele pantalonului o pereche de cătuşe de oţel şi se apropie de mine.

— Pune-ţi mâinile la spate – zise el cu o voce jenată.

Mi-am dus mâinile la spate. Mi-a prins cătuşele. French se trase uşor spre mine şi rămase în faţa mea. Ţinea ochii întredeschişi. Pielea din jurul lor se făcuse cenuşie de prea multă oboseală.

— Am să-ţi ţin un mic discurs – zise el. N-o să-ţi placă.

Nu i-am răspuns.

— Uite cum e cu noi, îngeraşule. Suntem poliţai şi toţi ne urăsc de moarte. Şi ca şi cum n-am avea destulă bătaie de cap, ne mai dai şi tu de furcă. Destul ne comandă politicienii, banda de la Primărie, şeful de zi, şeful de noapte, camera de comerţ, alteţa-sa primarul,

din biroul său cu lambriuri, de patru ori mai mare decât toate cele trei camere împuţite în care trebuie să lucreze întreg serviciul de urmărire a criminalilor. Destul c-a trebuit să ne ocupăm anul trecut de o sută paisprezece cazuri de asasinate, lucrând în aceste trei odăi, în care nu-s nici măcar atâtea scaune ca să stea jos pe ele echipa de serviciu. Ne petreceam viaţa răscolind lenjerie jegoasă şi mirosind dinţi cariaţi. Ne suim pe scări cufundate în beznă ca să prindem un ticălos înarmat cu un pistol şi îndopat cu stupefiante, şi câteodată nici nu mai ajungeam până în capul scărilor, iar nevestele ne-aşteaptă cu masa întinsă toată noaptea şi multe alte nopţi la rând. Nu mai venim niciodată acasă. Iar în nopţile când mai apucăm să venim acasă, venim atât de frânţi, că nu mai putem nici să mâncăm, nici să dormim şi nici măcar să citim minciunile pe care le scriu ziarele despre noi. Aşa că zăcem treji în întuneric, într-o casă jalnică, pe o stradă jalnică, şi ascultăm cum se distrează beţivii pe stradă. Şi chiar în clipa când suntem gata să aţipim, sună telefonul, ne sculăm şi-o luăm de la capăt. Lumea zice că nu facem nimic bine, niciodată. Dacă obţinem o mărturisire, înseamnă c-am smuls-o cu bătaia de la împricinat, şi-un avocat şmecher pretinde la tribunal că folosim metodele Gestapoului şi ne ridiculizează dacă gramatica noastră-i cam şchiopătândă. Dacă facem vreo greşeală, ne retrogradează şi ne trimit pe stradă, în echipele volante, iar în serile frumoase şi răcoroase de vară, noi culegem beţivii din şanţuri, pe noi ne înjură curvele şi tot noi smulgem cuţitele din mâna veneticilor în haine şic. Toate astea însă nu-s de ajuns ca să ne facă o viaţă pe deplin fericită. Trebuie să ne mai cazi şi tu pe cap! Se opri şi-şi trase răsuflarea. Faţa îi lucea puţin, ca de transpiraţie. Se aplecă în faţă din şale. Ne-ai mai căzut şi tu pe cap – continuă el. Ne pomenim cu şantajişti având permise de detectivi particulari, ce dosesc informaţiile, evită să ne răspundă la întrebări şi ridică nori de praf în urmă ca să-i respirăm noi. Ne pomenim cu tipi ca tine care ascund dovezile şi

înscenează totul atât de prost, încât nu păcălesc nici măcar un cretin. N-ai să te superi dac-am să-ţi spun că eşti un ticălos, o javră făţarnică, un spion ce trage cu ochiul prin găurile de chei.

— Vrei să mă supăr pentru aşa ceva? l-am întrebat.

Se îndreptă din mijloc.

— Mi-ar plăcea – spuse el – mi-ar plăcea teribil

— Unele din lucrurile afirmate de dumneata sunt adevărate – am spus. Nu toate însă. Orice detectiv particular ţine să aibă relaţii oneste cu poliţia. Uneori e cam greu să ştii care dintre noi e onest. Uneori detectivul nu se încrede în poliţie, şi pe bună dreptate. Uneori intră fără să vrea într-o încurcătură şi trebuie să joace cum i se cântă. De obicei, ar prefera să ajungă la o înţelegere cu voi. Trebuie să-şi câştige existenţa.

— Permisul tău nu mai e valabil – zise French. Din clipa asta. Aşa că n-ai de ce să-ţi mai baţi capul.

— N-o să mai fie valabil când o să hotărască astfel comisia care mi l-a dat. Nu mai înainte.

— Hai să ne vedem mai departe de anchetă, Christy – zise Beifus. Problema lui poate să aştepte.

— Îmi văd mai departe de anchetă – zise French – în felul meu. Tipului ăsta nu i-au intrat încă minţile în cap. Aştept să-i intre. Are răspunsuri deştepte. Să nu-mi spui că ţi-ai epuizat stocul de răspunsuri, Marlowe.

— Ce vrei, în fond, să-ţi spun?

— Ia ghiceşte.

— Eşti un adevărat canibal astă-seară – i-am spus. Vrei să mă rupi în bucăţi. Dar ai nevoie de-un pretext. Şi vrei să ţi-l ofer eu?

— Ar putea să ne fie de folos – rosti el printre dinţi.

— Ce-ai face în locul meu? l-am întrebat.

— Nu mă pot închipui atât de decăzut.

Îşi linse colţul buzei superioare. Mâna dreaptă îi atârna liberă pe lângă trup. Îşi încleşta şi-şi descleşta degetele fără să-şi dea seama.

— Calmează-te, Christy – zise Beifus. Vezi-ţi de treabă.

French nu se clinti. Beifus se apropie şi păşi între noi.

— Pleacă de-aici, Fred – zise French.
— Nu.
French îşi strânse pumnul şi-l lovi puternic în bărbie. Beifus se clătină împleticindu-se şi mă dădu la o parte din calea lui. Genunchii îi tremurau. Se aplecă în faţă şi tuşi. Dădu încet din cap, din poziţia lui înclinată. După o vreme se îndreptă cu o mârâitură. Se întoarse şi-l privi. Rânji.
— Un nou sistem de-a aplica gradul trei – spuse el. Poliţiştii se bat la disperare între ei, iar suspectul aproape leşină, chinuit de spectacol.
Îşi ridică mâna şi-şi pipăi bărbia. Începuse să se umfle. Buzele îşi păstraseră expresia ironică, privirea însă devenise cam vagă. French stătea nemişcat şi tăcut.
Beifus scoase un pachet de ţigări, îl scutură ca să-şi ia una şi i-l întinse lui French. Acesta se uită la ţigară, apoi la Beifus.
— Şaptesprezece ani de meserie – zise el. Până şi nevastă-mea mă urăşte.
Ridică palma şi-l lovi uşor cu ea pe Beifus peste bărbie. Beifus continua să rânjească.
— Pe tine te-am lovit, Fred? întrebă French.
— Nimeni nu m-a lovit, Christy – răspunse Beifus. Nu-mi amintesc.
— Scoate-i cătuşele şi du-l la maşină – zise French. E arestat. Leagă-l şi de şinele de tren, dacă crezi că e necesar.
— Foarte bine.
Beifus veni în spatele meu. Cătuşele se desfăcură.
— Hai, puişor – zise Beifus
I-am aruncat o privire lungă lui French. Se uita la mine de parc-aş fi fost tapetul de hârtie. Ochii lui nu păreau să mă vadă.
Am păşit pe sub arcadă şi-am ieşit din casă.

30

Nu i-am cunoscut niciodată, numele. Era un om destul de scund şi de slab pentru un poliţai, ceea ce evident era, pe de o parte fiindcă se afla acolo, pe de alta fiindcă atunci când s-a întins peste masă ca să ajungă la o carte de jos i-am văzut la subsuoară suportul de piele pentru revolver şi capul ţevii unui pistol de poliţie, de calibrul 38.

Nu vorbea mult, dar când o făcea, avea o voce plăcută, blândă. Şi un zâmbet care încălzea toată încăperea.

— Grozavă distribuire – am spus, uitându-mă la el peste cărţile de joc.

Jucam o pasenţă în doi. Sau mai degrabă el juca. Eu mă mulţumeam să stau şi să-l urmăresc, să-i urmăresc mâinile mici, elegante, şi foarte curate, întinzându-se peste masa, atingând o carte de joc, ridicând-o cu atenţie şi aşezând-o în altă parte. La această mişcare, îşi strângea buzele uşor şi fluiera, dar nu o melodie, ci un fluierat jos şi dulce, ca un motor tânăr de tot care nu-i încă prea sigur de el.

Zâmbi şi aşeză un nouă roşu peste un zece negru.

— Ce faci în timpul liber? l-am întrebat.

— Cânt la pian – zise el. Am un Steinway de peste doi metri. În special, Bach şi Mozart. Sunt un tip destul de demodat. Cei mai mulţi îi găsesc pe Bach şi Mozart plicticoşi. Eu nu.

— Iese perfect pasenţa – am spus, şi-am pus o carte de joc peste alta.

— O să te surprindă, dar nu ştii cât de greu sunt de executat unele din bucăţile lui Mozart. Sună aşa de simplu când le auzi cântate bine!

— Cine le execută bine? Mozart? l-am întrebat.

— Schnabel.
— Rubinstein, nu?
Clătină din cap.
— Nu. E prea greoi. Prea emoţional. Mozart e numai muzică. Nu-i nevoie de nici un comentariu din partea interpretului.
— Cred că-i faci pe mulţi să mărturisească cu această metodă – i-am spus. Îţi place meseria?
Mută o altă, carte şi-şi destinse puţin degetele. Avea unghii lucioase, dar scurte. Îţi dădeai seama că-i un om căruia îi place să-şi mişte mâinile, să facă gesturi mici, elegante şi discrete, fără vreun sens precis, dar netede, alunecoase şi aeriene ca puful de lebădă. Îţi dădeau sentimentul unor lucruri delicate înfăptuite delicat, dar nu cu slăbiciune. Mozart i se potrivea. Mi-am dat seama imediat.
Se făcuse aproape cinci jumate şi cerul din dosul ferestrei cu plasă se lumina. Biroul cu capac bombat, din colţ, era închis. Mă găseam în aceeaşi cameră în care fusesem ieri după-amiază. La capătul mesei stătea creionul pătrat de dulgher, ridicat de cineva şi pus acolo după ce locotenentul Maglashan din Bay City îl zvârlise de perete. Biroul plat, la care şezuse Christy French. Era plin de scrum. Un muc vechi de ţigară de foi se ţinea încă pe marginea unei scrumiere de sticlă. Un fluture de noapte se învârtea în jurul lămpii ce atârna de un cablu, cu un abajur din acelea verde şi alb, cum mai există pe la hotelurile din provincie.
— Ai obosit? mă întrebă el.
— Sunt frânt de oboseală.
— N-ar fi trebuit să te vâri în toate încurcăturile astea. Nu-mi dau seama de ce-ai făcut-o.
— Împuşcarea cuiva ţi se pare chiar atât de lipsită de sens?
Îmi zâmbi cu căldură.
— Dumneata n-ai împuşcat niciodată pe nimeni.
— Ce te face să afirmi asta?

— Bunul simţ… şi o lungă experienţă în a cunoaşte oamenii ce vin aici.

— Sunt sigur că-ţi place meseria asta.

— Muncă de noapte. Îmi rămâne timp să exersez la pian în timpul zilei. S-au împlinit doisprezece ani de când o fac. Am văzut o mulţime de tipi ciudaţi trecând pe-aici.

Scoase un as, tocmai la timp. Aproape că ne blocasem.

— Ai primit multe mărturisiri?

— Nu primesc mărturisiri. Eu doar pregătesc atmosfera.

— De ce nu renunţi?

Se lăsă pe spate şi bătu încetişor cu marginea unei cărţi de marginea mesei. Zâmbetul reapăru.

— Nu renunţ la nimic. Pe dumneata te-am ghicit de mult.

— Atunci de ce mă mai reţineţi?

N-a vrut să-mi răspundă. S-a întors şi s-a uitat la ceasul din perete.

— Cred că-i vremea să mâncăm ceva. Se ridică şi se îndreptă spre uşă. O întredeschise şi vorbi încet cu cineva de afară. Apoi reveni în cameră, se aşeză din nou şi se uită să vadă cum stăteam cu pasenţa. Inutil – spuse. Încă trei mişcări şi ne-am blocat. Vrei s-o începi dumneata de la cap?

— Din partea mea nici n-ar fi trebuit s-o începi. Nu joc cărţi. Doar şah.

Îşi înălţă brusc ochii spre mine.

— De ce n-ai spus? Şi eu aş fi jucat mai degrabă şah.

— Aş prefera să beau o cafea neagră şi fierbinte, şi amară ca păcatul.

— Imediat. Nu-ţi promit însă că va fi ca aceea cu care te-ai obişnuit.

— Nu-i nimic. De fapt, mănânc pe unde apuc… Păi, dacă nu l-am împuşcat eu, cine l-a împuşcat, atunci?

— Cred că asta se chinuie şi ei să afle.

— Ar trebui să fie încântaţi c-a fost împuşcat.

— Probabil că sunt. Dar nu le place felul cum a fost împuşcat.

— După mine a fost o treabă perfect executată.

Mă privi în tăcere. Ţinea în mână cărţile de joc, făcute grămadă. Le netezi şi le dădu pe faţă, împărţindu-le repede în două pachete. Cărţile păreau să curgă aproape nevăzut din mâinile lui.

— Dacă eşti tot atât de iute cu un revolver… – am început.

Desfăşurarea cărţilor încetă. Fără să fi făcut aparent vreo mişcare, în mâna lui apăruse o armă. O ţinea uşor în mâna dreaptă, îndreptată spre un colţ îndepărtat al odăii. Apoi dispăru şi cărţile continuară să curgă.

— Îţi pierzi timpul aici – i-am spus. Locul dumitale e în Las Vegas[1].

Luă unul din pachete, îl amestecă niţel, dar repede, tăie cărţile şi-mi servi o chintă roială de pică, la popă.

— Sunt mai puţin primejdios cu un Steinway – zise el.

Uşa se deschise şi un om în uniformă intră aducând o tavă.

Am mâncat conserve de carne tocată de vită şi-am băut o cafea fierbinte, dar slabă. Între timp se făcuse dimineaţă.

La opt şi un sfert intră Christy French, cu cearcăne. Rămase cu pălăria pe ceafă.

Mi-am mutat privirea de la el la individul scund din faţa mea. Nu mai era acolo. Nici cărţile de joc. Nu se mai afla decât un scaun tras frumos lângă masă şi farfuriile din care mâncasem, adunate pe o tavă. O clipă m-a trecut un fior de spaimă.

Apoi, Christy French se apropie de masă, trase violent scaunul şi se aşeză pe el, cu bărbia sprijinită în palme îşi scoase pălăria şi-şi plimbă degetele prin păr. Mă fixa cu ochi posaci şi duri. Mă întorsesem în bârlogul poliţailor.

---

[1] Las Vegas — oraş american, centru important al jocurilor de noroc.

31

Procurorul vrea să te vadă la ora nouă – spuse el. După aia cred că te poţi duce acasă. Afară de cazul când nu te arestează. Îmi pare rău c-a trebuit să stai toată noaptea pe scaunul ăla.

— Nu-i nimic – i-am răspuns – aveam nevoie de condiţie fizică.

— Da, văd că ţi-ai revenit.

Se uită melancolic la farfuriile de pe tavă.

— L-aţi prins pe Lagardie? l-am întrebat.

— Nu încă. E totuşi doctor. Îşi mută privirea asupra mea. A practicat la Cleveland.

— Regret că totul se potriveşte atât de bine.

— Cum adică?

— Tânărul Quest voia să-l şantajeze pe Steelgrave. Iar dintr-o pură coincidenţă a dat tocmai peste singurul tip din Bay City care putea să dovedească cine-i Steelgrave. Se potriveşte prea bine.

— Am impresia c-ai uitat ceva.

— Sunt destul de obosit ca să-mi fi uitat şi numele. La ce te referi?

— Şi eu sunt obosit – zise French. Cineva totuşi a trebuit să-i spună cine-i Steelgrave. Când s-a luat acea fotografie, Moe Stein nu fusese încă lichidat. Aşa că la ce folosea fotografia, dacă nu se ştia cine-i Steelgrave?

— Cred că domnişoara Weld ştia. Iar Quest era fratele ei?

— Nu prea are sens ce spui, amice. Scoase un rânjet obosit. De ce-ţi închipui că şi-ar fi ajutat fratele să-i şantajeze amantul, şi chiar şi pe ea?

— Renunţ la teorie. Poate că fotografia n-a fost decât ceva întâmplător. Cealaltă soră, fosta mea clientă, mi-a spus că lui Orrin îi plăcea să ia fotografii nevinovate. Cu

atât mai bine dacă erau nevinovaţi. Dac-ar fi apucat să trăiască, l-ai fi arestat pentru nişte delicte imaginare.

— L-aş fi arestat pentru crimă – zise French, indiferent.

— A, da?

— Maglashan a găsit într-adevăr dalta. Pur şi simplu n-a vrut să-ţi spună.

— Cred că mai existau şi alte motive.

— Da, dar au eşuat. Clausen şi Mileaway Marston aveau amândoi cazier. Băiatul e mort. Familia lui e onorabilă. Orrin era soi rău şi s-a înhăitat cu cine nu trebuie. La ce foloseşte să-i terfeleşti familia, numai ca să arăţi că poliţia e în stare să soluţioneze o afacere?

— Foarte cumsecade din partea dumitale. Ce-i cu Steelgrave?

— Asta mă depăşeşte. Începu să se ridice de pe scaun. Cât ţine ancheta când e omorât un gangster?

— Atât timp cât ziarele publică despre ea pe prima pagină – am spus. Aici e la mijloc, totuşi, o problemă de identificare.

— Nu.

— Cum adică, nu? am întrebat şi l-am privit fix.

— Pur şi simplu, nu. Suntem siguri.

Se sculase între timp în picioare. Îşi trecu degetele prin păr şi îşi potrivi din nou cravata. Vorbi din colţul gurii, cu o voce scăzută:

— Neoficial, am fost întotdeauna siguri. N-am putut însă dovedi niciodată.

— Mulţumesc – am spus. Am să ţin asta pentru mine. Ce-i cu revolverele?

Se opri şi îşi lăsă ochii în jos, la masă. Îi ridică apoi lent spre mine.

— Amândouă au aparţinut lui Steelgrave. În plus, avea şi un permis de purtat armă. Eliberat de biroul unui şerif dintr-o altă regiune. Nu mă întreba de ce i s-a eliberat. Una din arme – se întrerupse şi se uită la peretele de deasupra capului meu – una din ele l-a ucis pe Quest… Aceeaşi armă l-a ucis şi pe Stein.

— Care din ele?

Zâmbi discret.

— Am da de dracu dacă specialistul de la serviciul de balistică le-ar încurca şi n-am mai şti – zise el.

Aşteptă să spun ceva. N-aveam nimic de spus. Atunci făcu un gest cu mâna.

— Bine. Te-am salutat. N-am nimic personal cu tine, dar sper ca procurorul să te jupoaie de viu, în fâşii lungi şi subţiri.

S-a întors şi-a plecat.

Aş fi putut să fac acelaşi lucru, dar am rămas pe loc şi m-am uitat peste masă la perete, ca şi cum nu mi-aş mai fi amintit cum să mă scol. După o vreme, uşa se deschise şi intră vampa portocalie. Descuie biroul cu capac, îşi scoase pălăria de pe părul ei imposibil şi îşi atârnă jacheta de un cârlig liber, bătut în zidul gol. Deschise fereastra de lângă ea, dezveli maşina de scris şi vârî o foaie de hârtie înăuntru. Apoi mă privi.

— Aştepţi pe cineva?

— Locuiesc aici. Am stat aici toată noaptea.

Mă pironi o clipă, cu privirea.

— Ai fost aici şi ieri după-masă. Ţin minte.

Se întoarse la maşina de scris şi degetele începură să-i zboare pe clape. Prin fereastra deschisă în dosul ei, pătrundea huruitul automobilelor care se îngrămădeau la locul de parcare. Cerul căpătase o strălucire albicioasă fără să fie prea multă ceaţă. Se anunţa o zi caniculară.

Pe biroul vampei portocalii sună telefonul. Vorbi în el fără ca eu să disting ce spune, apoi îl închise. Se uită din nou la mine.

— Domnul Endicott e în biroul lui. Ştii drumul?

— Am lucrat şi eu acolo odinioară. Deşi nu pentru el. Am fost dat afară.

Mă studie cu acea privire tipică funcţionarilor de la Primărie. Cu un glas ce părea că provine de oriunde, mai puţin însă din gâtlejul ei, zise:

— Plesneşte-l peste mutră c-o mănuşă udă.

M-am apropiat de ea şi i-am privit părul portocaliu. La rădăcină era destul de cărunt.

— Cine-a spus asta?

— Peretele – zise ea. Vorbeşte. E vocea morţilor care-au trecut pe aici în drumul lor spre iad.

Am ieşit în vârful picioarelor din odaie şi-am închis uşa cu grijă, ca să nu facă nici un zgomot.

32

Intri printr-o uşă dublă, batantă. Dincolo de ea dai peste o combinaţie de birou poştal şi unul de informaţii, la care tronează una din acele femei fără vârstă, răspândite prin toate birourile municipale din lume. Parcă n-au fost niciodată tinere şi n-au să îmbătrânească niciodată. Nu-s nici frumoase, n-au nici farmec şi nici stil. Nu sunt obligate să placă cuiva. Sunt în siguranţă. Sunt amabile, fără să fie chiar politicoase, inteligente sau instruite, fără să manifeste interes pentru ceva. Sunt ceea ce devin fiinţele omeneşti când îşi comercializează existenţa pentru a trăi şi ambiţia pentru a avea viitorul asigurat.

Dincolo de acest birou, de-a lungul unei laturi a unei camere foarte lungi, se întinde un şir de cămăruţe sticlă. În cealaltă parte se află sala de aşteptare, cu scaune tari rânduite într-o singură direcţie, spre cămăruţele de sticlă.

Aproape jumătate dintre scaune erau ocupate de oameni ce aşteptau, având întipărită pe figură lunga aşteptare de până atunci şi cea mai lungă care urma. Majoritatea arătau jalnic. Unul din ei ieşise de la închisoare, îmbrăcat în haine de doc şi însoţit de un paznic. Apoi un copil alb la faţă, groaznic de slab şi cu privire goală, bolnavă.

În spatele cămăruţelor de sticlă se găsea o uşă cu inscripţia: *Sewell Endicott, Procuror*. Am bătut şi am păşit într-o cameră mare, pătrată şi bine aerisită. O odaie destul de frumoasă, mobilată în stil vechi, cu fotolii capitonate de piele neagră, şi pe pereţi cu portretele foştilor procurori şi guvernatori ai statului. La cele patru ferestre, briza umfla perdelele de tul. Pe un raft susura şi se rotea lent, cu o

mişcare obosită, un ventilator.

Din dosul unui birou plat şi negru, Sewell Endicott mă urmări când intrai. Îmi arătă cu mâna un scaun în faţa lui. Am luat loc. Era un tip înalt, slab, cu păr negru, dezordonat şi cu degete lungi şi delicate.

— Dumneata eşti Marlowe? mă întrebă el cu o voce ce trăda un accent moale din Sud.

De fapt, nu cred că avea nevoie de un răspuns la această întrebare. M-am mulţumit să aştept.

— Ai intrat la apă, Marlowe. Nu te văd bine. Ai fost prins ascunzând dovezi ce-ar fi ajutat la elucidarea unei crime. Înseamnă că ai făcut obstrucţie justiţiei. Ai putea să intri la închisoare pentru asta.

— Ce dovezi am ascuns?

Ridică o fotografie de pe birou şi se încruntă privind-o. M-am uitat la celelalte două personaje din încăpere. Stăteau alături pe scaune. Una din ele era Mavis Weld. Purta ochelarii de soare cu rame late şi albe. Nu-i puteam vedea ochii, dar am avut impresia că mă privea. N-a zâmbit. Stătea foarte calmă.

Alături de ea se afla un bărbat îmbrăcat într-un costum de flanel gri-deschis, imaculat, având la butonieră o garoafă de mărimea unei dalii. Fuma o ţigară cu monogramă şi scutura scrumul pe jos, ignorând scrumiera de lângă cotul lui. L-am recunoscut după fotografiile pe care le-am văzut în ziare. Era Lee Farrell, unul din cei mai abili avocaţi din întreaga ţară în materie de procese scandaloase. Avea părul alb, dar ochii îi erau tineri şi strălucitori. Era bine bronzat. Arăta de parcă te-ar fi costat o mie de dolari doar să dai mâna cu el.

Endicott se lăsă pe spate şi bătu în braţul fotoliului cu degetele lui lungi. Apoi se întoarse cu o mare politeţe spre Mavis Weld.

— Şi cât de bine l-aţi cunoscut pe Steelgrave, domnişoară Weld?

— L-am cunoscut intim. În unele privinţe era încântător. Mai că nu-mi vine să cred…

Se întrerupse şi dădu din umeri…

— Sunteţi gata să apăreţi la Tribunal şi să declaraţi sub jurământ când şi unde a fost luată această fotografie?

Întoarse fotografia şi i-o arătă.

Farrell rosti indiferent:

— Un moment, vă rog. Aceasta e oare dovada pe care se presupune c-a ascuns-o domnul Marlowe?

— Eu pun întrebările! se răsti la el Endicott.

Farrell zâmbi.

— Ei bine, în cazul când răspunsul e afirmativ, fotografia nu constituie deloc o dovadă.

— Vreţi să răspundeţi la întrebarea mea, domnişoară Weld? îi spuse încet Endicott.

Mavis îi răspunse liniştită şi degajată:

— Nu, domnule Endicott, n-aş putea să declar sub jurământ când şi unde a fost luată.

— N-aveţi decât s-o priviţi – îi sugeră Endicott.

— Nu ştiu decât ceea ce reiese din privitul ei – îi spuse ea.

Am rânjit. Farrell mi-a făcut cu ochiul. Endicott a observat cu coada ochiului rânjetul meu.

— Găseşti ceva amuzant? se răsti el la mine.

— Am stat toată noaptea fără să dorm. Nu mai am control asupra muşchilor feţei – i-am răspuns.

Îmi aruncă o privire severă şi se reîntoarse la Mavis Weld.

— Vreţi să daţi unele explicaţii mai precise, domnişoară Weld?

— Am fost fotografiată foarte des, domnule Endicott. În locuri cu totul diferite şi cu persoane cu totul diferite. Am luat masa de prânz şi cea de seară la restaurantul „Dansatorii”, atât cu domnul Steelgrave cât şi cu diverse alte persoane. Nu înţeleg ce doriţi să spun.

Farrell interveni cu blândeţe:

— Dacă înţeleg punctul dumneavoastră de vedere, aţi dori ca domnişoara Weld să fie martora dumneavoastră pentru a trage unele concluzii din această fotografie. Ce fel de procedură e asta?

— Mă priveşte! i-o tăie Endicott. Cineva l-a ucis cu un foc de revolver pe Steelgrave aseară. Ar fi putut fi o femeie. Ar fi putut fi domnişoara Weld. Regret că trebuie s-o spun, dar se pare că-i posibil.

Mavis Weld îşi coborî ochii asupra mâinilor. Suci o mănuşă albă între degete.

— Bine, să stabilim o procedură – zise Farrell. O procedură legală, în care fotografia să facă parte dintre dovezile dumneavoastră, dac-o să reuşiţi s-o realizaţi. Dar n-o puteţi realiza. Domnişoara Weld n-o să vă ajute în această privinţă. Tot ce ştie despre fotografie e ceea ce reiese din examinarea ei. Ceea ce poate vedea oricine. Ar trebui să găsiţi un martor care să jure când, unde şi cum a fost luată. Altminteri mă opun… dacă s-ar întâmpla să nu fim de acord. Aş putea chiar să vă aduc experţi care să jure că fotografia e trucată.

— Sunt convins – îi replică sec Endicott.

— Singurul care ar putea s-o dovedească pentru dumneavoastră e cel care a luat-o – continuă Farrell fără grabă sau patimă. Am auzit c-a murit. Bănuiesc că a fost ucis din cauza aceasta.

— Fotografia dovedeşte limpede că într-un moment, Steelgrave nu se afla la închisoare, neavând nici un alibi în cazul asasinării lui Stein – zise Endicott.

— Va deveni o dovadă numai atunci şi numai dacă reuşiţi s-o admiteţi la Tribunal ca atare, Endicott – zise Farrell. Pentru numele lui Dumnezeu, n-am intenţia să vă învăţ eu legea! O ştiţi prea bine. Să renunţăm la această fotografie. Nu dovedeşte absolut nimic. Nici un ziar n-o să îndrăznească s-o publice. Nici un judecător n-o s-o admită ca dovadă, fiindcă nu poate fi verificată cu un martor competent. Iar dacă asta-i dovada pe care a tăinuit-o Marlowe, atunci, din punct de vedere legal, n-a tăinuit nici o dovadă.

— Nu mă gândeam să-l acuz pe Steelgrave de crimă – zise Endicott scurt – ci mă interesează oarecum cine l-a ucis pe el. Poliţia, o să vi se pară destul de extraordinar,

e şi ea interesată. Sperăm că interesul nostru n-o să vă jignească.

— Pe mine nu mă jigneşte absolut nimic – îi răspunse Farrell. D-asta sunt aici şi asta-i meseria mea. Sunteţi sigur că Steelgrave a fost asasinat?

Endicott se mulţumi să-l privească lung. Farrell reluă netulburat:

— Am auzit c-au fost găsite două arme, amândouă aparţinând lui Steelgrave.

— Cine v-a spus? îl întrebă brusc Endicott.

Se aplecă înainte încruntat.

Farrell dădu drumul ţigării în scrumieră si înălţă din umeri.

— Ce dracu, lucrurile astea se află. Cu unul din aceste pistoale au fost ucişi Quest şi Stein. Cu celălalt a fost asasinat Steelgrave. S-a tras de aproape. Recunosc că tipii de genul lui nu se prea sinucid de obicei. Dar se mai întâmplă.

— Fără îndoială – îi răspunse Endicott grav. Mulţumesc pentru sugestie. Din păcate e eronată.

Farrell surâse discret şi tăcu. Endicott se întoarse încet spre Mavis Weld.

— Domnişoară Weld, acest birou, sau cel puţin actualul lui deţinător, nu intenţionează să-şi facă publicitate pe spinarea unor oameni cărora un anume gen de publicitate le-ar putea fi fatală. E de datoria mea să hotărăsc dacă cineva trebuie chemat în faţa legii ca să răspundă de aceste crime şi să-l acuz, în cazul când există probe împotriva lui. Nu-i de datoria mea să vă distrug cariera, speculând faptul c-aţi avut ghinion sau aţi greşit devenind prietena unui om care, deşi n-a fost condamnat niciodată şi nici măcar acuzat de vreo crimă, a fost desigur odinioară membru al unei bande de criminali. Nu cred că sunteţi pe de-a-ntregul sinceră cu mine în ce priveşte această fotografie, dar n-am să mai insist acum asupra ei. Cred că n-are sens să vă întreb dacă l-aţi ucis pe Steelgrave. Dar vă întreb dacă aveţi

vreo informaţie asupra cui l-a ucis, sau ar fi putut să-l ucidă?

Farrell se amestecă brusc în vorbă:

— Dacă ştiţi cu certitudine, domnişoară Weld, nu simple bănuieli.

— Nu – răspunse ea, uitându-se drept în ochii lui Endicott.

Procurorul se ridică în picioare şi se înclină.

— Deocamdată e de ajuns. Vă mulţumesc c-aţi venit.

Farrell şi Mavis Weld se sculară şi ei. Eu nici nu m-am clintit. Farrell zise:

— O să ţineţi o conferinţă de presă?

— Cred c-o să las asta pe seama dumneavoastră, domnule Farrell. Aţi fost întotdeauna foarte abil în relaţiile cu presa.

Farrell îl salută şi păşi înainte, să deschidă uşa. Ieşiră. Mavis nu părea să se uite la mine când a ieşit, dar ceva îmi atinse uşor ceafa. Probabil, accidental. Era mâneca ei.

Endicott aşteptă să se închidă uşa. Îşi mută privirea peste birou la mine.

— Farrell te reprezintă şi pe dumneata? Am uitat să-l întreb.

— Nu-mi pot permite un avocat atât de scump. Aşa că devin vulnerabil.

— Îi las să-şi facă toate şmecheriile şi pe urmă îmi salvez demnitatea răzbunându-mă pe dumneata, nu? zise Endicott zâmbind acru.

— N-aş putea să vă opresc.

— Nu eşti chiar mândru de felul cum ai condus ancheta, nu, Marlowe?

— Am pornit pe picior greşit. După aceea a trebuit să încasez.

— Nu crezi că ai unele obligaţii faţă de lege?

— Ba da, dacă legea ar fi ca dumneata.

Îşi plimbă degetele lungi şi pale prin părul negru şi dezordonat.

— Aş putea să-ţi dau multe răspunsuri. Toate cam la fel. Cetăţeanul e legea. În ţara asta n-am apucat încă să înţelegem asta. Considerăm legea ca pe duşmanul nostru. Suntem o naţie care urăşte poliţaii.

— O să fie greu de schimbat această mentalitate. De către ambele tabere.

Se aplecă spre mine şi apăsă pe un buton.

— Da – răspunse el liniştit – o să fie greu. Dar cineva trebuie s-o înceapă. Îţi mulţumesc c-ai venit.

În timp ce ieşeam, pe o altă uşă intră o secretară cu un dosar gros în mână.

33

Bărbieritul şi un al doilea mic dejun m-au făcut să mă simt ceva mai bine, înlăturând oarecum senzaţia că eram lada cu talaş în care a fătat pisica. Am suit la biroul meu, am descuiat uşa şi am tras pe nări aerul stătut şi izul de praf. Am deschis o fereastră şi-am inhalat mirosul de cafea prăjită de la cafeneaua de alături. M-am aşezat la birou şi i-am pipăit suprafaţa aspră cu vârful degetelor. Mi-am umplut pipa, am aprins-o, m-am lăsat pe spate şi m-am uitat de jur împrejur.

— Hello! am spus.

Mă adresam mobilierului din birou, celor trei clasoare verzi, bucăţii de covor roasă până la fibră, fotoliului clienţilor din faţa mea, lămpii din tavan, având în ea fluturi de noapte morţi şi care zăceau acolo de cel puţin şase luni. Mă adresam geamului jivrat, canaturilor murdare, suportului de creioane de pe birou şi telefonului obosit, atât de obosit. Mă adresam solzilor unui aligator, numele aligatorului fiind Marlowe, un detectiv particular din prospera şi mica noastră comunitate. Nu-i nici pe departe cel mai deştept tip din lume, dar are tarifuri ieftine. A început ieftin şi-a încheiat şi mai ieftin încă.

Am întins mâna sub birou şi-am pus deasupra sticla de coniac Old Forester. Mai era o treime. Old Forester. Cine ţi-a dat-o, amice? O băutură foarte scumpă. Aşa cum ţie nu-ţi dă mâna să cumperi. Trebuie să fie de la vreun client. Odinioară mai aveam câte un client.

Asta m-a dus cu gândul la ea, şi poate că gândurile mele sunt mai puternice decât îmi dau eu seama. Telefonul sună, şi vocea ciudată şi precisă de fetiţă răsună la fel ca şi prima oară când mi-a telefonat.

— Sunt în cabina telefonică – spuse ea. Dacă eşti singur, urc.

— Hmm.
— Cred că eşti furios pe mine.
— Nu sunt furios pe nimeni. Sunt doar obosit.
— Ba da, eşti furios – răsună vocea ei fermă de fetiţă. Urc în orice caz. Nu-mi pasă dacă, într-adevăr, eşti furios pe mine.
Atârnă receptorul. Am scos dopul sticlei de Old Forester şi-am mirosit. M-am cutremurat. Asta era culmea! Când nu puteam mirosi whisky-ul fără să mă cutremur, însemna că-s pe ducă.
Am pus sticla deoparte şi m-am sculat ca să descui uşa de comunicare dintre odăi. Apoi am auzit-o înaintând cu paşi repezi pe coridor. Aş fi recunoscut paşii aceştia mici şi hotărâţi oriunde. Am deschis uşa, iar ea s-a apropiat de mine şi m-a privit timid.
Toate schimbările petrecute cu ea dispăruseră. Ochelarii oblici, coafura nouă, pălăriuţa şic, parfumul şi nota de eleganţă. Broşele, rujul, toate dispăruseră. Îşi reluase aspectul din acea dimineaţă. Acelaşi taior cafeniu, de comandă, aceeaşi poşetă pătrată, aceiaşi ochelari fără ramă, acelaşi zâmbet sever, discret şi trădând o minte îngustă.
— Eu sunt – spuse ea. Mă-ntorc acasă.
Mă urmă în biroul meu, unde stau şi reflectez adânc, şi luă loc cu o mişcare sclifosită, iar eu m-am aşezat cum mi-a venit şi mi-am pironit privirea asupra ei.
— Înapoi la Manhattan – am zis. Mă mir că ţi-au dat drumul.
— Poate c-am să mă înapoiez.
— Îţi dă mâna?
Râse scurt şi vag jenată.
— N-o să mă coste nimic. Ridică mâna şi atinse ochelarii fără rame. Acum mi se par nepotriviţi – zise ea. Îmi plăceau ceilalţi. Dar doctorului Zugsmith nu i-ar plăcea deloc.
Îşi puse poşeta pe birou şi trase o linie cu vârful degetului pe suprafaţa lui. Era, de asemenea, unul din gesturile ei de la prima vizită.

— Nu mai ţin minte dacă ţi-am înapoiat cei douăzeci de dolari sau nu – i-am spus. Ni i-am trecut unul, altuia până am pierdut socoteala.

— O, mi i-ai înapoiat! Mulţumesc.

— Eşti sigură?

— Nu mă-nşel niciodată în privinţa banilor. Ai scăpat de necazuri? Te-au bătut?

— Poliţia? Nu. Le-a fost însă foarte greu să se reţină să nu mă bată.

Mă privi cu o expresie de nevinovăţie mirată. Ochii îi străluciră.

— Trebuie să fii grozav de curajos – zise ea.

— Am avut pur şi simplu noroc.

Am ridicat un creion şi i-am pipăit vârful. Era foarte bine ascuţit, dac-ai fi vrut să scrii ceva cu el. Eu, unul n-aveam însă chef. L-am întins, l-am vârât după cureaua poşetei şi-am tras-o spre mine.

— Lasă-mi poşeta! strigă ea repede şi vru s-o apuce.

Am rânjit şi am tras-o la o parte, ca să n-o poată ajunge.

— Bine. Ce poşetă mică şi şmecheră! Ca şi dumneata.

Se lăsă pe spate. În fundul ochilor îi licări o uşoară nelinişte. Cu toate acestea zâmbi.

— Crezi că sunt şmecheră, Philip? Sunt o fiinţă obişnuită.

— N-aş spune.

— A, da?

— Ce naiba, cred că eşti una din cele mai neobişnuite fete din câte am întâlnit vreodată!

Am smucit poşeta de curea şi-am pus-o pe colţul biroului. Privirea i se fixă rapid asupra ei, dar îşi lipse buzele şi continuă să-mi surâdă.

— Pun rămăşag c-ai cunoscut o puzderie de fete. De ce – zise ea coborându-şi ochii şi trăgând din nou o linie cu vârful degetului pe birou – de ce nu te-ai însurat până acum?

M-am gândit la toate răspunsurile posibile. M-am gândit

la toate femeile care mi-au plăcut destul pentru a mă căsători cu ele. Nu, nu la toate m-am gândit. Doar la câteva.

— Cred că ştiu ce să-ţi răspund. O să-ţi sune însă ca o scrânteală de-a mea. Cele cu care mi-ar plăcea poate să mă căsătoresc... ei bine, nu le pot oferi ceea ce doresc. Cu celelalte nu trebuie să te căsătoreşti. Ajunge să le seduci dacă n-o fac ele mai întâi.

Roşi până la rădăcina părului ei pal.

— Eşti oribil când vorbeşti astfel.

— Asta se aplică şi unora dintre cele simpatice. Nu ce-ai spus dumneata. Ce-am spus eu. Nici pe dumneata n-ar fi fost foarte greu să te seduc.

— Te rog, nu mai vorbi aşa!

— Ce crezi, te-aş fi sedus?

Se uită în jos la birou.

— Mai bine mi-ai spune – răspunse ea încet – ce s-a întâmplat cu Orrin. Pentru mine a rămas neclar.

— Ţi-am spus că probabil se apucase de prostii. Atunci când ai venit prima oară. Îţi aminteşti?

Dădu din cap lent, roşie încă la faţă.

— Ducea acasă o viaţă anormală – am spus. Un gen de om foarte inhibat, cu un sentiment exagerat al propriei sale importanţe. Se vedea din fotografia pe care mi-ai arătat-o. Nu vreau să-ţi ţin o lecţie de psihologie, dar îmi închipui că era exact genul de om gata să se aiurească complet, presupunând că ajungea să se aiurească. Apoi mai e şi foamea asta neastâmpărată de bani, care caracterizează familia voastră, cu excepţia unei singure persoane.

De data asta, zâmbetul îmi era adresat mie. Dacă îşi închipuia că mă refer la ea, cu atât mai bine.

— Vreau să te mai întreb un lucru – am adăugat. Tatăl dumitale a mai fost căsătorit?

Dădu din cap afirmativ.

— Asta îmi e de ajutor. Leila a avut o altă mamă. Se potriveşte perfect. La urma urmei, am lucrat destul de

mult pentru dumneata, faţă de o retribuire atât de scăzută
de zero dolari neto.

— Ai fost plătit! se răţoi ea. Plătit bine! De către Leila. Să
n-ai pretenţia să-i spun şi eu Mavis Weld. N-am s-o fac.

— N-ai ştiut c-o să fiu plătit.

— Totuşi – urmă o pauză lungă, în timpul căreia ochii ei se reîntoarseră la poşetă – fapt e că ai fost plătit.

— Bine. Să lăsăm asta. De ce nu mi-ai spus cine e Leila?

— Mi-a fost ruşine Şi mamei şi mie ne-a fost ruşine.

— Lui Orrin nu i-a fost însă ruşine. Lui îi părea bine.

— Orrin?

Se lăsă o mică tăcere, în timpul căreia trase din nou cu ochiul la poşetă. Poşeta începuse să mă facă curios.

— A fost însă singur aici în oraş şi probabil că s-a obişnuit cu meseria ei.

— Faptul că joacă în filme nu-i chiar aşa de rău, nu?

— Nu-i vorba de asta – răspunse ea imediat, apăsând cu un dinte colţul buzei inferioare.

În ochi îi luci o lumină bruscă, care se stinse apoi foarte încet. Am dus un alt chibrit aprins la pipă. Eram prea obosit ca să-mi mai trădez emoţiile, presupunând c-aş fi simţit vreuna.

— Ştiu. Sau, în orice caz, cred că ghicesc. Cum se face că Orrin a aflat despre Steelgrave ceva ce nici poliţia nu ştia?

— N-am... n-am idee – răspunse ea rar, alunecând printre cuvinte ca o pisică pe-un gard. Poate că i-a spus doctorul ăla.

— O, evident! i-am răspuns, zâmbindu-i larg şi afectuos. Într-un fel sau altul, s-au împrietenit. Poate că i-a unit interesul comun pentru uneltele ascuţite.

Se lăsă pe spatele scaunului. Faţa mică i se subţiase şi devenise osoasă. Privirea căpătase un aer prudent.

— Acum eşti de-a dreptul scârbos. Deseori ai astfel de apucături?

— Ce păcat! i-am răspuns. Aş fi un tip încântător, desigur, dacă mi-aş face de cap. Frumoasă poşetă!

Am tras-o spre mine şi-am deschis-o.

Se sculă de pe scaun şi se repezi la mine.

— Lasă-mi poşeta în pace!

Am privit-o direct prin ochelarii ei fără rame.

— Vrei să te întorci la Manhattan, Kansas, nu? Astăzi? Ţi-ai cumpărat bilet de tren şi tot ce-ţi trebuie?

Îşi frământă buzele şi se aşeză la loc încet.

— În regulă – i-am spus. N-am să te opresc eu. M-am întrebat doar câţi bani ai stors din afacerea asta.

Începu să plângă. I-am scotocit prin poşetă. N-am găsit nimic, până când am dat de-un buzunar exterior, închis cu un fermoar. L-am deschis şi-am vârât mâna înăuntru. Am găsit un teanc turtit de bancnote noi. L-am scos şi le-am numărat. Bancnote de o sută de dolari. Toate noi. Toate frumoase. O mie de dolari în cap. Frumoşi bani de drum!

M-am aplecat şi-am bătut cu marginea teancului în birou. Orfamay tăcea acum, pironindu-mă cu ochii în lacrimi. I-am scos o batistă din poşetă şi i-am zvârlit-o. Se tamponă cu ea la ochi. Mă urmări pe lângă batistă. Din când în când îi izbucnea din gâtlej câte un mic şi implorator hohot de plâns.

— Leila mi-a dat banii – zise ea încet.

— Cu ce ai şantajat-o?

Se mulţumi să deschidă gura, iar o lacrimă îi alunecă înăuntru.

— Las-o moartă – i-am spus. Am dat drumul bancnotelor în poşetă, am închis-o şi-am împins-o pe birou spre ea. Cred că dumneata şi cu Orrin aparţineţi acelui gen de oameni care se pot convinge singuri că tot ce fac e drept. A fost în stare să-şi şantajeze sora, ca apoi, când o bandă de escroci nenorociţi a intrat pe fir şi i-a luat pontul, el să-i urmărească şi să-i cureţe, înfigându-le în ceafă o daltă de spart gheaţa. Şi probabil că asta nici măcar nu-i dădea insomnii. Dumneata eşti

capabilă cam de acelaşi lucru. Nu Leila ţi-a dat banii ăştia. Steelgrave ţi i-a dat. Pentru ce?

— Eşti ordinar – spuse ea. Eşti un ticălos. Cum de-ndrăzneşti să-mi spui aşa ceva?

— Cine a informat poliţia că doctorul Lagardie îl cunoştea pe Clausen? Lagardie şi-a închipuit că eu. Dar n-am făcut-o eu. Aşa că dumneata ai făcut-o. De ce? Ca să-l lichidezi pe fratele dumitale, care nu te luase părtaşă… fiindcă tocmai atunci îşi pierduse atuurile şi se ascundea. Aş vrea să văd şi eu unele din scrisorile alea pe care le scria acasă. Sunt sigur că-s edificatoare. Îl văd plănuind pândindu-şi sora, pregătindu-se s-o prindă pe pelicula aparatului Leica, în timp ce bunul doctor Lagardie îl aştepta liniştit în umbră ca să-şi primească partea. De ce m-ai angajat?

— Nu ştiam – răspunse ea calm. Se şterse din nou la ochi, vârî apoi la loc batista în poşetă şi se îndreptă din mijloc, gata de plecare. Orrin n-a pomenit niciodată vreun nume. Nici n-am ştiut c-a pierdut fotografiile. Ştiam însă că le luase şi că valorau foarte mult. Am venit aici ca să mă încredinţez.

— Ce să te încredinţezi?

— Că Orrin m-a tratat cinstit. Uneori era groaznic de meschin. Ar fi fost în stare să ţină toţi banii pentru el.

— De ce ţi-a telefonat alaltăieri seară?

— Era speriat. Doctorul Lagardie nu mai era deloc încântat de el. Nu mai avea fotografiile. Altcineva le avea. Orrin nu ştia cine. Dar se temea.

— Erau la mine. Sunt acolo, în casa aceea de bani.

Îşi întoarse, foarte încet capul spre casa de bani. Cu un gest mirat, îşi plimbă vârful degetului pe buze. Reveni cu faţa la mine.

— Nu te cred – zise ea, iar ochii ei mă pândiră cum pândeşte o pisică o gaură de şoarece.

— Împărţim mia de dolari şi dumneata primeşti în schimb fotografiile.

Reflectă.

— Nu prea îmi vine să-ţi dau atâţia bani pentru ceva care nici nu-ţi aparţine – spuse ea zâmbind. Dă-mi-le, te rog. Te rog, Philip. Leila trebuie să le primească înapoi.

— Cât îi ceri pentru ele?

Se încruntă şi păru jignită.

— E clienta mea acum – i-am spus. Dac-aş înşela-o însă, n-ar fi o afacere proastă, cu condiţia să primesc suma potrivită.

— Nu cred că ai fotografiile.

— Foarte bine.

M-am sculat şi m-am îndreptat spre casa de bani. Într-o clipă mă întorsesem cu plicul. Am scos dinăuntru fotografiile şi clişeul şi le-am întins pe birou, în faţa mea. Le privi şi întinse mâna să le ia.

Le-am strâns la loc şi am ţinut una din ele aşa fel ca s-o poată privi. Când întinse mâna după ea, am tras-o înapoi.

— Dar n-o pot vedea de atât de departe – se plânse ea.

— Te costă bani ca să te apropii.

— Nu mi-am închipuit niciodată că eşti un escroc – zise ea cu demnitate.

Nu i-am răspuns. Mi-am reaprins pipa.

— Aş putea să te oblig să le predai poliţiei.

— N-ai decât să-ncerci.

— Nu pot să-ţi dau toţi banii pe care îi am, îţi jur că nu pot! izbucni ea. Să vezi, mama şi cu mine încă mai suntem datoare din cauza tatei, casa e încă ipotecată şi…

— Ce i-ai vândut lui Steelgrave pentru mia de dolari?

Gura i se deschise larg şi arătă urâtă. Apoi îşi închise buzele şi le strânse. Mă uitam la faţa ei mică, încordată şi dură.

— Aveai un singur lucru de vânzare – i-am spus. Ştiai unde e Orrin. Pentru Steelgrave, această informaţie merita o mie de dolari. Uşor. Înseamnă să culegi dovezi. Dumneata nu eşti în stare să înţelegi. Steelgrave s-a dus

acolo şi l-a omorât. Ţi-a plătit banii ca să obţină acea adresă.

— Leila i-a spus – replică ea cu o voce pierdută.

— Leila mi-a spus că i-a comunicat. Dac-o să fie nevoie, Leila o să recunoască în faţa tuturor că i-a spus. Aşa cum ar recunoaşte în faţa tuturor că l-a ucis pe Steelgrave… dacă asta ar fi singura ieşire. Leila e un fel de fată de la Hollywood, cu purtări libere, căreia nu-i pasă foarte mult de morală. Dar când e vorba să dea dovadă de un curaj ferm, e în stare s-o facă. Nu-i tipul care să omoare cu o daltă de spart gheaţa. Şi nici cel care ia bani pentru un
omor.

Faţa i se goli de sânge, devenind palidă ca gheaţa. Gura
îi tremura, apoi i se contractă violent într-un mic nod. Îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică.

— Bani plătiţi pentru o crimă – i-am spus calm. Propriul tău frate. Iar dumneata ai aranjat totul ca să poată fi asasinat. O crimă plătită cu o mie de dolari. Sper c-au să te facă fericită.

Se îndepărtă de scaun şi se retrase câţiva paşi. Apoi brusc începu să chicotească.

— Cine-o poate dovedi? aproape că ţipă ea. Mai trăieşte cineva ca s-o dovedească? Dumneata? Cine eşti dumneata? Un detectiv nenorocit, o nulitate. Izbucni într-un hohot de râs strident. Păi, pe dumneata te cumpăr cu douăzeci de dolari!

Ţineam încă plicul cu fotografii. Am aprins un chibrit, am pus clişeul în scrumieră şi l-am privit cum se consumă.

Se opri ca trăsnită, paralizată de un fel de groază. Am început să rup în fâşii fotografiile. I-am rânjit.

— Un detectiv nenorocit – am spus eu. La ce te poţi aştepta de la mine? N-am nici fraţi şi nici surori pe care să-i vând. Aşa că-mi vând clienţii.

Stătea rigidă şi mă privea feroce. După ce-am terminat cu ruptul fotografiilor, le-am dat şi lor foc în scrumieră.

— Regret un singur lucru. Că nu pot să asist la întâlnirea dintre tine şi scumpa ta mămică, la Manhattan, Kansas. Că nu pot să asist la cearta de împărţire a mii de dolari. Sunt sigur c-o să fie un spectacol demn de-a fi văzut.

Am răscolit cu un creion prin scrumieră, ca să ardă totul. Orfamay se apropie de birou încet, pas cu pas, cu ochii aţintiţi asupra grămăjoarei fumegânde de fotografii rupte.

— Aş putea să spun poliţiei – şopti ea. Aş putea să le spun o droaie de lucruri. Au să mă creadă.

— Iar eu aş putea să le spun cine l-a împuşcat pe Steelgrave. Fiindcă ştiu cine nu l-a împuşcat. Ar putea să mă creadă şi pe mine.

Micul ei cap zvâcni în sus. Lumina luci pe ochelari. În dosul lor, ochii nu se vedeau.

— Nu-ţi face griji. N-am să mă duc la poliţie. Pe mine nu m-ar costa prea mult. În schimb ar costa pe altcineva prea mult.

Sună telefonul, iar ea sări speriată cât colo. M-am întors, am ridicat receptorul, l-am apropiat de faţă şi-am spus:

— Hello.

— Amigo, cum te simţi?

Am auzit un zgomot în spatele meu. M-am sucit şi-am văzut uşa închizându-se. Rămăsesem singur în odaie.

— Cum te simţi, amigo?

— Sunt obosit. N-am dormit toată noaptea. Afară de…

— Ţi-a telefonat mititica?

— Surioara? Era tocmai aici. E pe drum spre Manhattan, cu banii escrocaţi.

— Ce bani escrocaţi?

— Banii de buzunar pe care i-a primit de la Steelgrave fiindcă şi-a trădat fratele.

Se aşternu tăcerea, apoi se auzi vocea ei gravă:

— N-ai de unde să ştii asta, amigo.

— O ştiu tot aşa de sigur, pe cât sunt sigur că mă aplec peste acest birou şi ţin telefonul în mână. La fel de

sigur cum aud vocea dumitale. Şi, deşi nu sunt la fel de sigur, ştiu însă cu destulă certitudine şi cine l-a împuşcat pe Steelgrave.

— Eşti cam caraghios că-mi spui mie aşa ceva, amigo. Nici eu nu sunt ireproşabilă. N-ar trebui să te încrezi prea mult în mine.

— Fac uneori greşeli, dar nu de data asta. Am ars toate fotografiile. Am încercat să i le vând lui Orfamay. Nu mi-a oferit însă destul de mult.

— Fără îndoială că glumeşti, amigo.

— Eu să glumesc? Şi pe contul cui?

Râsul ei cristalin răsună prin telefon.

— Nu vrei să mă pofteşti la masă?

— S-ar putea. Eşti acasă?

— *Si*.

— Am să vin în curând.

— Voi fi încântată.

Am închis telefonul.

*

Piesa se terminase. Stăteam într-un teatru, pustiu. Cortina căzuse şi vedeam acţiunea proiectată vag pe ea. Dar între timp, unii actori se estompau şi, deveneau ireali. Mai ales surioara. În câteva zile am să uit cum arăta. Fiindcă, într-un fel, era într-adevăr ireală. M-am gândit la voiajul ei spre casă, la Manhattan, Kansas, şi la scumpa de mămică, cu acea mie de dolari, noi şi mulţi, în portofelul ei. Câteva persoane fuseseră ucise ca ea să pună mâna pe bani, dar nu cred că asta o tulbura prea mult. M-am gândit la Orfamay, ducându-se dimineaţa la slujbă...– cum îl chema pe tipul ăla? A, da doctorul Zugsmith – ştergându-i biroul de praf înainte de sosirea lui şi aranjând revistele în sala de aşteptare. O să poarte iar ochelarii ăia fără rame, o rochie simplă, va fi nefardată şi se va purta cât se poate de corect cu pacienţii.

— Doamna Cumvăcheamă, poftiţi, vă rog, la doctorul Zugsmith.

O să-i deschidă uşa cu un mic zâmbet şi doamna Cumvăcheamă o să treacă pe lângă ea, iar doctorul Zugsmith o să şadă în dosul biroului său, cu un aer nemaipomenit de competent, îmbrăcat într-un halat alb şi cu un stetoscop atârnat la gât. O să aibă în faţă un dosar, un blocnotes, şi carnetul de reţete, aranjate frumos. Nu există ceva ce să nu cunoască doctorul Zugsmith. Pe el nu-l păcăleşti. Ştie totul la perfecţie. Când se uită la un pacient, cunoaşte răspunsurile la toate întrebările, pe care le pune doar de formă.

Când se uită la asistenta lui, domnişoara Orfamay Quest, vede o tânără liniştită şi simpatică, îmbrăcată cum se cuvine în cabinetul unui doctor, fără unghii lăcuite, fără fard violent, nimic care să irite pe clientul de tip vechi. O asistentă ideală, domnişoară Quest. Doctorul Zugsmith, când se gândeşte câteodată la ea, o face cu satisfacţie. E creaţia lui. A devenit ce i-a poruncit el.

Mai mult ca sigur că n-a încercat încă s-o seducă. Poate că în acele orăşele nici n-o fac. Ei, asta-i bună! Am copilărit doar într-unul din ele!

Mi-am schimbat poziţia, m-am uitat la ceas şi în cele din urmă am scos din sertar sticla de Old Forester. Am mirosit-o. Mirosea bine. Mi-am turnat o porţie solidă şi-am ridicat paharul spre lumină.

— Sănătate, doctore Zugsmith! am rostit cu voce tare, ca şi cum ar fi stat de cealaltă parte a biroului cu un pahar în mână. Nu te cunosc foarte bine, iar dumneata nu mă cunoşti deloc. De obicei, nu cred că-i cazul să dai sfaturi străinilor, dar după o scurtă şi puternică experienţă cu domnişoara Orfamay Quest, îmi calc regula. Dacă fetiţa asta o să vrea vreodată ceva de la dumneata, îndeplineşte-i repede dorinţa. Nu ezita, şi nu începe să-i baţi capul cu impozitul pe venit şi cu suprataxa. Mulţumeşte-te să-i zâmbeşti şi plăteşte. Nu începe discuţii despre cui aparţin banii. Fă ca fetiţa să fie

tot timpul fericită, ăsta-i principalul. Noroc, doctore şi nu lăsa la întâmplare vreun harpon prin birou!

Am băut jumătate din pahar şi-am aşteptat să mă încălzească. Când am simţit că m-a încălzit, am băut şi restul şi-am pus sticla la loc.

Am scuturat cenuşa rece din pipă şi-am umplut-o din nou cu tutun dintr-o cutie bine închisă, de piele, pe care mi-o dăruise un admirator de Crăciun, admiratorul având, printr-o ciudată coincidenţă, acelaşi nume ca mine.

După ce mi-am umplut pipa, am aprins-o cu grijă, fără grabă, am ieşit, şi-am luat-o pe coridor vioi ca un englez ce se întoarce de la o vânătoare de tigri.

34

Blocul Chateau Bercy era o clădire veche, dar renovată. Avea acel gen de hol care reclamă catifea şi ficuşi, dar e ornamentat cu cărămidă translucidă, cu cornişe luminate, mese triunghiulare de sticlă şi pare, în general, c-a fost redecorat de un dement eliberat pentru bună purtare. Culorile predominante erau un verde ca fierea, un cafeniu cum e cataplasma cu făină de in, un cenuşiu ca al caldarâmului şi-un vineţiu ca popoul unei maimuţe. Era la fel de plăcut ca şi o buză plesnită.

La micul birou de recepţie nu se afla nimeni, dar oglinda din dosul lui putea fi transparentă, aşa c-am renunţat să mă furişez pe scări. Am apăsat pe o sonerie şi o namilă molatică se strecură din spatele unui perete şi-mi zâmbi cu buze moi şi umede, cu dinţi alb-albăstrui şi cu nişte ochi nefiresc de strălucitori.

— Domnişoara Gonzales i-am spus. Mă numesc Marlowe. Mă aşteaptă.

— A, da. Desigur – zise el fluturându-şi mâinile. Da, desigur. Am să-i telefonez imediat.

Îi flutura şi vocea.

Ridică receptorul telefonului şi bolborosi ceva în el, apoi îl lăsă jos.

— Da, domnule Marlowe. Domnişoara Gonzales spune să suiţi. Apartamentul 412. Chicoti. Presupun că ştiţi.

— Acum da. Apropo, unde ai fost anul trecut în februarie?

— Anul trecut în februarie? Anul trecut în februarie? A, da, eram aici anul trecut în februarie.

Pronunţa cuvintele foarte corect.

— Ţii minte noaptea când a fost ucis Stein, aici, în faţă?

Surâsul dispăru rapid de pe faţa lui grasă.

— Sunteţi cumva ofiţer de poliţie?

Vocea i se subţiase foarte mult.

— Nu, dar eşti descheiat la pantaloni, dacă vrei să ştii.

Se uită cu spaimă şi, cu mâini tremurătoare, închise fermoarul.

— Vai, vă mulţumesc. Se apleacă peste biroul scund. Crima n-a avut loc chiar în faţă. Adică nu chiar exact în faţă. Ci aproape de colţul următor al străzii.

— Locuia aici, nu-i aşa?

— Vă spun drept aş prefera să nu discut despre asta. Zău. Se opri şi-şi plimbă degetul mic pe buza inferioară. De ce întrebaţi?

— Doar ca să te ţin de vorbă. Ar trebui să fii mai atent, amice. Îţi miroase răsuflarea.

Se înroşi până la gât.

— Dacă vreţi să spuneţi că beau…

— Nu bei decât ceai. Şi nu dintr-o ceşcuţă.

Am plecat. Rămase tăcut. Când am ajuns la lift, m-am întors. Stătea cu mâinile întinse pe birou şi cu capul întins ca să mă pândească. Chiar de la acea distanţă îl vedeam cum tremură.

Liftul nu avea însoţitor. La etajul patru, pereţii erau cenuşiu-deschis, mocheta era groasă. Lângă uşa apartamentului 412 se afla o sonerie. Răsună înăuntru discret şi plăcut. Uşa se dădu brusc de perete. Ochii ei splendizi, adânci şi întunecaţi mă priviră, iar gura ei roşie, foarte roşie, îmi zâmbi. Aceiaşi pantaloni negri lipiţi pe corp, aceeaşi bluză de un roşu violent, ca în noaptea trecută.

— Amigo – spuse ea încet.

Îşi întinse braţele. Am apucat-o de încheietura mâinilor, i le-am împreunat, astfel ca palmele să i se atingă. O clipă, am făcut-o să bată din palme. Expresia din ochii ei era în acelaşi timp languroasă şi pătimaşă.

I-am dat drumul la mâini, am închis uşa cu cotul şi m-am strecurat pe lângă ea înăuntru. Exact ca prima oară.

— Ar trebui să ţi-i asiguri – i-am spus atingându-i vârful unui sân.

Era destul de autentic. Sfârcul era tare ca un rubin.

Izbucni în râsul ei vesel. Am intrat şi-am studiat încăperea. Era decorată în gri-deschis şi albastru-palid. Nu erau culorile ei, dar erau foarte frumoase. Mai exista şi un cămin artificial, cu butuci luminaţi de gaze, destule scaune, mese şi lămpi, deşi nu prea multe. Într-un colţ se găsea un dulăpior elegant cu băuturi.

— Îţi place micul meu apartament, amigo?

— Nu spune mic apartament. Şi asta are ceva de cocotă.

N-am privit-o. N-am vrut s-o privesc. M-am aşezat pe o canapea şi mi-am frecat fruntea cu mâna.

— Patru ore de somn şi câteva păhărele, şi-aş fi din nou în stare să vorbesc prostii cu dumneata. Acum de-abia mai am puterea să vorbesc coerent. Dar trebuie.

Veni să se aşeze lângă mine. Am clătinat din cap.

— Stai mai încolo. Trebuie neapărat să discut serios.

Se aşeză în faţa mea şi mă privi cu ochii ei gravi şi întunecaţi.

— Foarte bine, amigo, cum vrei. Sunt fetiţa ta… sau cel puţin aş vrea să fiu.

— Unde ai locuit la Cleveland?

— La Cleveland? Vocea i se înmuiase, devenind un gungurit. Am spus eu c-am locuit la Cleveland?

— Mi-ai spus că l-ai cunoscut acolo.

Reflectă, apoi dădu din cap.

— Pe atunci eram căsătorită, amigo. Dar ce s-a întâmplat?

— Aşadar ai locuit la Cleveland?

— Da – răspunse ea stins.

— Cum ai ajuns să-l cunoşti pe Steelgrave?

— Pe vremea aceea era nostim să cunoşti un gangster. O formă de snobism invers, cred. Te duceai la acele localuri frecventate, se zicea, de ei şi, dacă aveai noroc, poate că într-o seară…

— L-ai lăsat să te acosteze.

Recunoscu imediat.

— Să spunem că eu l-am acostat. Era un tip foarte simpatic. Zău aşa!

— Ce zicea soţul? Soţul dumitale! Sau nu mai ţii minte?

Zâmbi.

— Străzile lumii sunt pavate cu soţi abandonaţi – spuse ea.

— Nu-i aşa? Dai de ei pretutindeni. Chiar şi în Bay City.

N-a reacţionat deloc. A înălţat politicos din umeri.

— Nu mă îndoiesc.

— Ar putea fi chiar un absolvent al Sorbonei. Ar putea chiar să lâncezească practicând într-un orăşel nenorocit. Aşteptând şi sperând. O coincidenţă pe care n-o cred. Are ceva poetic.

Zâmbetul politicos rămase neclintit pe faţa ei superbă.

— Ne-am îndepărtat mult unul de celălalt – a spus. Foarte depărtaţi. Şi am devenit buni prieteni o vreme, pe acolo.

M-am uitat la degetele mele. Capul mă durea. Nu mai eram nici măcar patruzeci la sută ce s-ar fi cuvenit să fiu. Îmi întinse o cutie de cristal pentru ţigări şi am luat una.

Îşi potrivi şi ea o ţigară în cleştişorul de aur. O luă însă dintr-o altă cutie.

— Am să încerc şi eu una din ale dumitale – am spus.

— Dar tutunul mexican e atât de aspru pentru cei mai mulţi oameni!

— Nu mă deranjează atât timp cât e tutun – am rostit urmărindu-i faţa. M-am hotărât. Nu, ai dreptate. N-o sămi placă.

— Ce urmăreşti cu toată farsa asta? mă întrebă ea atentă.

— Portarul se droghează.

Recunoscu şi ea.

— L-am prevenit. De câteva ori – zise ea.

— Amigo – am spus.

— Ce anume?

— Nu prea foloseşti cuvinte spaniole, nu? Poate că nici nu ştii multă spaniolă. Amigo se cam toceşte.

— N-o să ne purtăm iar ca ieri după-masă, sper – zise ea încet.

— Nu. Singura trăsătură mexicană a persoanei dumitale o constituie câteva cuvinte şi-un fel precaut de a vorbi, ca să lase impresia unei limbi ce-a trebuit învăţată. Ca atunci când spui „nu îmi” în loc de „nu-mi”. Aşa ceva.

Nu-mi răspunse. Pufăi din ţigară şi zâmbi.

— Am intrat în mari încurcături la poliţie – am continuat. Se pare că domnişoara Weld a avut atâta minte ca să-i spună patronului ei Julius Oppenheimer, şi el s-a pus în mişcare. L-a angajat pe Lee Farrell pentru ea. Nu cred că ei îşi închipuie că ea l-a împuşcat pe Steelgrave. Dar ei cred că eu ştiu cine-a făcut-o, şi nu mă mai iubesc deloc.

— Şi chiar ştii, amigo?

— Ţi-am spus la telefon că ştiu.

Mă fixă vreme îndelungată.

— Eram şi eu acolo. De data asta, vocea ei avea un sunet serios şi uscat. Într-adevăr, cu totul ciudat. Fetiţa

voia să vadă tripoul. Nu văzuse niciodată aşa ceva, iar în ziare scrisese…

— Locuia aici, cu dumneata? am întrebat-o.

— Nu în apartamentul meu, amigo. I-am închiriat o odaie aici.

— Nu-i de mirare că n-a vrut să-mi spună. Bănuiesc că n-ai avut destul timp ca s-o instruieşti.

Se încruntă uşor de tot şi descrise prin aer o mişcare cu ţigara cafenie. Am urmărit cum fumul ei scria ceva ilizibil în aerul nemişcat.

— Te rog. Aşa cum îţi spuneam, voia să meargă la acea casă. Atunci i-am telefonat lui şi el mi-a spus să vină. Când am ajuns acolo, l-am găsit beat. Nu-l mai văzusem beat înainte. A râs şi a luat-o pe mica Orfamay de umeri şi i-a spus că-şi merită banii câştigaţi. A zis că are ceva pentru ea şi a scos din buzunar un portvizit învelit într-o stofă oarecare, şi i l-a dat. Când ea l-a desfăcut, în mijloc era o gaură, iar gaura era pătată cu sânge.

— N-a fost un gest frumos. N-aş zice c-a fost nici măcar tipic lui.

— Nu l-ai cunoscut destul de bine – zise ea.

— Adevărat. Continuă.

— Micuţa Orfamay a luat portvizitul, s-a holbat la el, apoi la Steelgrave, şi feţişoara ei albă a rămas foarte liniştită. Apoi i-a mulţumit şi şi-a deschis poşeta ca să vâre înăuntru portvizitul, cel puţin aşa mi-am închipuit, totul a fost foarte ciudat…

— Ce caraghios – am spus. M-aş fi tăvălit pe jos de râs.

— ...în schimb a scos din poşetă un pistol. Cred că era un revolver pe care el îl dăduse lui Mavis. Era întocmai ca cel…

— Ştiu precis cum arăta – am spus. L-am avut în mână.

— S-a întors şi l-a omorât cu un foc de armă. A fost foarte dramatic.

Îşi duse din nou la buze ţigara cafenie şi îmi zâmbi. Un zâmbet ciudat, cam distant, ca şi cum ar fi fost cu mintea dusă.

— Ai obligat-o să-i mărturisească totul lui Mavis Weld – am spus.

Dădu din cap.

— Cred că Mavis nu te-ar fi crezut pe dumneata.

— N-am vrut să risc.

— Nu cumva dumneata i-ai dat lui Orfamay mia de dolari, scumpa mea? Ca s-o faci să spună? E o fetiţă care pentru o mie de dolari e în stare de orice.

— Nu vreau să răspund la o asemenea întrebare – zise ea cu demnitate.

— Nu. Aşa că aseară, când m-ai dus în mare viteză acolo, ştiai deja că Steelgrave e mort şi că n-avea de ce să-ţi fie frică, iar toată farsa aia cu arma a fost doar pentru mine.

— Eu nu vreau să mă substitui lui Dumnezeu – zise ea încetişor. Se crease o situaţie din care ştiam că, într-un fel sau altul, o s-o scoţi dumneata pe Mavis basma curată. Nimeni altul n-ar fi făcut-o. Mavis se hotărâse să ia crima asupra ei.

— Aş bea ceva – i-am spus. Sunt mort de sete.

Sări în picioare şi se îndreptă spre dulăpior. Se întoarse cu două pahare gigantice, cu whisky şi apă. Îmi înmână unul din ele şi mă pândi peste marginea celuilalt, în timp ce-l gustam. Era minunat. Am mai băut niţel. Se scufundă din nou în fotoliul ei şi apucă cleştişorul de aur.

— La urmă am eliminat-o dintre suspecţi – am spus. Vorbesc de Mavis. Mi-a spus că ea l-a împuşcat. Avea arma. Perechea celei pe care mi-ai dat-o. Probabil însă că n-ai băgat de seamă că se trăsese cu a dumitale.

— Mă pricep foarte puţin la arme – zise ea încet.

— Desigur. Am numărat gloanţele dinăuntru şi, presupunând că la început a fost complet încărcat, se trăseseră două gloanţe. Quest a fost ucis cu două gloanţe trase de o armă calibrul 32. Acelaşi calibru. Am cules de pe jos cartuşele din birou.

— Din care birou, amigo?

Începea să mă calce pe nervi. Prea spunea des amigo, mult prea des.

— Fireşte, nu puteam şti că-i aceeaşi armă, dar mi s-a părut că merită să verific. Doar ca să încurc niţel lucrurile, şi să-i dau o şansă de scăpare lui Mavis. Aşa c-am schimbat armele şi pe-a lui am pus-o în dosul barului. Avea un pistol negru, calibrul 38. Un pistol cum ar fi purtat el, dacă ar fi purtat vreunul. Căci chiar pe un pat de pistol cu suprafaţă aspră laşi amprente, darmite pe unul de fildeş; atunci, pe stânga patului rămân cu siguranţă urmele unor amprente clare. Steelgrave n-ar fi purtat asupra lui un astfel de revolver.

Ochii i se rotunjiseră, având o expresie pierdută şi mirată.

— Nu înţeleg prea bine ce vrei să spui.

— Iar dac-ar fi împuşcat pe cineva, atunci îl omora de tot, încredinţându-se că l-a omorât. Pe când Orrin s-a sculat în picioare şi-a mai şi mers niţel.

Prin ochi îi trecu un fulger, care dispăru imediat.

— Aş vrea să pot spune c-a vorbit câteva cuvinte. Dar n-a făcut-o. Plămânii i se umpluseră cu sânge. A murit la picioarele mele. În casa aia.

— În ce casă? Nu mi-ai spus unde s-a petrecut asta…

— E nevoie să-ţi spun?

Sorbi din pahar. Zâmbi. Lasă jos paharul. Am zis:

— Ai fost de faţă când i-a spus micuţa Orfamay unde să se ducă.

— A, da, evident.

Îşi revenise cu repeziciune. Rapid şi clar. Atât doar că zâmbetul îi mai obosise niţel.

— Numai că Steelgrave nu s-a dus – am adăugat.

Ţigara i se opri în aer. Atât doar. Nimic altceva. Şi-o apropie apoi uşor de buze. Pufăi cu eleganţă.

— Asta a fost toată problema de la bun început. N-am vrut să cred ceea ce bătea la ochi. Steelgrave e totuna cu Weepy Moyer. E-adevărat, nu?

— Fără îndoială. Şi se poate dovedi.

— Steelgrave a renunţat la viaţa lui de odinioară şi-i merge grozav. Atunci apare acest Stein, care îl ameninţă şi-l şantajează. Nu-s decât presupuneri, dar cam aşa cred

că s-a întâmplat. Perfect, Stein trebuie să dispară. Steelgrave nu vrea să omoare pe nimeni… n-a fost niciodată acuzat de crimă. Poliţiştii din Cleveland n-au vrut să vină să-l înhaţe. Nici nu l-au acuzat vreodată. Nici un mister la mijloc, atât c-a fost înhăitat oarecum c-o bandă. Dar trebuie să scape de Stein. Aşa că face în aşa fel încât să fie arestat. Apoi iese de la închisoare mituind doctorul închisorii, îl omoară pe Stein şi se reîntoarce imediat în celulă. Când crima e descoperită, cel care i-a îngăduit să iasă de la închisoare face tot ce-i stă în putinţă ca să distrugă orice urmă a absenţei lui Steelgrave. Fiindcă aveau să vină poliţiştii şi să pună întrebări.

— Cât se poate de firesc, amigo.

M-am uitat să văd dacă se trădează, dar n-am observat încă nimic.

— Deocamdată e logic. Trebuie totuşi să-i recunoaştem lui Steelgrave o oarecare inteligenţă. De ce i-a lăsat să-l ţină la închisoare zece zile? Răspunsul numărul unu: ca să-şi facă un alibi. Răspunsul numărul doi: fiindcă ştia că, mai devreme sau mai târziu, o să se ridice întrebarea dacă e sau nu Weepy Moyer, aşa că mai bine să lase poliţiei timpul să termine cu ancheta. Procedând astfel, de fiecare dată când un gangster era curăţat pe aici, poliţia n-avea să-l mai ancheteze pe Steelgrave şi să treacă asasinatul pe seama lui.

— Îţi place această idee, amigo?

— Da. Judec-o din acest punct de vedere. De ce să ia el masa într-un restaurant public chiar în ziua când ieşise de la zdup ca să-l lichideze pe Stein? Iar dac-a făcut-o, cum se explică prezenţa tânărului Quest, care l-a fotografiat tocmai atunci? Stein nu fusese încă ucis, aşa că fotografia nu constituia nici o dovadă. Mă bucur când oamenii au noroc, dar ăsta era un noroc prea mare. Mai departe, chiar dacă Steelgrave n-ar fi ştiut c-a fost fotografiat, ştia totuşi cine-i Quest. Trebuie să fi ştiut. Quest o tapase pe sora lui de bani de când îşi pierduse postul, poate chiar mai dinainte. Steelgrave avea o cheie

a apartamentului ei. Trebuie să fi aflat ceva despre acest frate al ei. În concluzie, în acea noapte, mai ales, Steelgrave nu l-ar fi împuşcat pe Stein… chiar dac-ar fi plănuit-o.

— E rândul meu să te întreb atunci: cine l-a ucis? zise ea politicos.

— Cineva care îl cunoştea pe Stein şi se putea apropia de el. Cineva care ştia că această fotografie fusese luată, care ştia cine-i Stein, care ştia că Mavis Weld e pe cale să devină o mare vedetă, care ştia că legătura ei cu Steelgrave e primejdioasă, şi c-ar fi fost de o mie de ori mai primejdioasă dacă Steelgrave putea fi acuzat de uciderea lui Stein. Cineva care îl cunoştea pe Quest, fiindcă fusese în apartamentul lui Mavis Weld, îl întâlnise acolo, îl zăpăcise, iar el era un băiat care putea fi uşor scos din minţi de o astfel de manevră. Cineva care ştia că revolverele cu pat de os, de calibrul 32, erau trecute la poliţie pe numele lui Steelgrave, deşi nu le cumpărase decât ca să le dea cadou unor fete, iar dac-ar fi fost să poarte o armă, atunci ar fi avut una care să nu fie înregistrată la poliţie şi să nu poată fi dovedită că i-a aparţinut. Cineva care ştia…

— Ajunge! Vocea ei era ca o împunsătură ascuţită, dar fără a trăda frica şi nici măcar furia. Încetează imediat, te rog. N-am să mai suport asta nici un minut. Acum pleacă!

M-am sculat. Dolores se lăsase pe spate şi la gât îi pulsa o arteră. Era delicioasă, era întunecată, era capabilă să omoare. Şi nimic n-avea s-o poată ajunge, nici măcar legea.

— De ce l-ai ucis pe Quest? am întrebat-o.

Se ridica şi se apropie de mine, zâmbind din nou.

— Pentru două motive, amigo. Era nebun bine şi în cele din urmă m-ar fi omorât el. Iar celălalt motiv e că nimic din ce-am făcut dar absolut nimic, n-a fost pentru bani. A
fost din dragoste.

Mi-a venit să-i râd în nas. N-am făcut-o însă. Vorbea foarte serios. Părea că-i pe altă lume.

— Oricâţi amanţi ar avea o femeie – spuse ea încet – există întotdeauna unul pe care n-ar suporta să-l piardă pentru o altă femeie. Steelgrave a fost acela.

M-am mulţumit s-o fixez în splendizii ei ochi negri.

— Te cred – i-am spus în cele din urmă.

— Sărută-mă, amigo.

— Sfinte Dumnezeule!

— Nu pot trăi fără bărbaţi, amigo. Dar cel pe care-l iubeam a murit. L-am ucis. Omul pe care n-am vrut să-l împart cu o altă femeie.

— Ai aşteptat mult timp.

— Pot să aştept, atât timp cât mai există o speranţă.

— Prostii.

Zâmbi degajat, frumos şi cât se poate de firesc.

— Şi nu poţi să faci absolut nimic în privinţa asta, scumpule, dacă nu vrei s-o distrugi complet şi definitiv pe Mavis Weld.

— Aseară a dovedit că dorea să se distrugă singură.

— Dacă nu juca teatru. Mă privi atentă şi râse. Te-a durut, nu? Eşti îndrăgostit de ea.

— Asta ar fi oarecum o prostie – am spus încet. Aş putea sta pe întuneric cu ea, ţinându-ne de mână, dar cât o să dureze? În curând are să se avânte în lumea ei vaporoasă de splendoare şi toalete scumpe, de superficialitate, o lume ireală, de amor înăbuşit. N-o să mai fie deloc o fiinţă reală. Doar o voce pe o bandă sonoră de film, o faţă pe un ecran. Iar eu i-aş cere mai mult decât atât.

M-am îndreptat spre uşă, fără să mă uit la Dolores. Nu mă aşteptam să mă împuşte. Cred că-i plăcea mai mult să mă aibă la dispoziţie astfel… şi să fiu incapabil de-a face ceva.

Când am deschis uşa, mi-am întors privirea spre ea. Subţirică, brunetă, superbă şi zâmbitoare. Extrem de ahtiată după plăceri sexuale. Depăşea toate legile morale ale acestei lumi, sau ale oricărei alteia pe care

mi-o puteam închipui. Avea s-ajungă sigur la închisoare pe viaţă.

În timp ce închideam uşa, îmi parveni vocea ei moale.

— Querido… mi-ai plăcut foarte mult. Ce păcat!

Am închis uşa.

În clipa când liftul s-a deschis în hol la parter, un om îl aştepta. Era înalt şi slab, şi avea pălăria trasă mult pe ochi. Era o zi caldă, dar el purta un pardesiu subţire, cu gulerul ridicat. Îşi ţinea bărbia în jos.

— Doctore Lagardie – am spus încet.

Se uită la mine fără să pară că mă recunoaşte. Intră în lift. Porni în sus.

M-am apropiat de biroul de la recepţie şi am sunat violent. Namila molatică îşi făcu apariţia şi rămase cu un zâmbet dureros pe buzele-i căzute. Ochii nu-i mai străluceau atât de tare.

— Dă-mi telefonul!

Îl ridică şi-l puse pe birou. Am chemat Madison 79-11. O voce spuse:

— Poliţia.

Era echipa de urgenţă.

— Blocul Chateau Bercy, pe bulevardul Franklin colţ cu Girard, la Hollywood. Un om numit doctorul Vicent Lagardie e căutat pentru a fi anchetat în legătură cu o crimă de locotenenţii French şi Beifus, de la secţia de crime. Omul, tocmai s-a urcat la apartamentul 412. Aici e Philip Marlowe, un detectiv particular.

— Bulevardul Franklin colţ cu Girard. Aşteptaţi acolo, vă rog. Sunteţi înarmat?

— Da.

— Reţineţi-l dacă vrea să plece.

Am închis telefonul şi m-am şters la gură. Grăsunul molatic se lăsase pe birou, cu ochii încercuiţi cu alb.

*

Au venit repede, dar nu destul de repede. Poate c-ar fi trebuit să-i opresc eu. Poate c-am bănuit ce-o să facă şi l-

am lăsat intenţionat să-şi ducă planul la îndeplinire. Uneori, când sunt prost dispus, încerc să ghicesc ce se va întâmpla. Dar devine prea complicat. Tot cazul ăsta blestemat a fost aşa. N-a existat nici un moment când să pot face ce se cuvine în mod firesc, fără ca să nu trebuiască să-mi chinui mintea întrebându-mă dacă n-o să aibă urmări asupra cuiva faţă de care aveam o obligaţie.

Când au spart uşa, doctorul şedea pe canapea, ţinând-o strâns la piept. Ochii i se stinseseră şi avea pe buze o dâră de sânge. Îşi muşcase adânc limba.

Sub sânul ei stâng, lipit de bluza de un roşu violent se vedea mânerul de argint al unui cuţit pe care îl întâlnisem. Mânerul avea forma trupului unei femei goale. Ochii domnişoarei Dolores Gonzales erau întredeschişi iar pe buze îi juca umbra slabă a unui zâmbet provocator!

— Zâmbetul lui Hipocrate – zise internul venit cu ambulanţa, şi suspină. Pe ea o prinde.

Aruncă o privire doctorului Lagardie, care judecând după figura lui, nu mai vedea şi nu mai auzea nimic.

— Am impresia că cineva şi-a irosit un vis – spuse internul.

Se aplecă şi închise ochii lui Dolores.

SFÂRŞIT
